

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ДЕВЕТТЕ ПРИНЦА НА АМБЪР

Част 1 от „Хрониките на Амбър“

Превод от английски: Вихра Манова, 1994

chitanka.info

Принц Коруин се връща в Амбър след векове, прекарани на сянката Земя. Престолът на Амбър по право е негов, но там се разпорежда злият му брат Ерик... Борбата между двамата ще бъде дълга, жестока и безмилостна. В нея се намесват и другите им братя и сестри — принцовете и принцесите на Амбър...

I

След цяла вечност (както ми се струваше) започнах да възвръщам усещанията си.

Опитах се да раздвижа пръстите на краката си и успях. Лежах проснат в болнично легло и целите ми крака бяха в гипс, но все още ме слушаха.

Три пъти стиснах очи и отново ги отворих.

Стаята престана да се люлее.

Къде се намирах, дявол да го вземе?

После мъглата полека взе да се вдига и част от онова, което се нарича памет, започна да се връща. Припомних си нощи, сестри и спринцовки. Всеки път, когато светът леко се проясняваше, идваше някой и ми инжектираше нещо. Така бе ставало досега. Да. Този път, обаче, се чувствах почти във форма. Щеше да им се наложи да престанат.

Дали щяха да го направят?

Отговорът ме връхлетя незабавно: вероятно, не.

Обзе ме някакъв естествен скептицизъм към чистотата на всички човешки подбуди и се настани в гърдите ми. Умишлено ме държаха в упоено състояние, изведнъж осъзнах аз. Нямах основателни причини да си го помисля, ако се съдеше по начина, по който се чувствах, нито пък имаше някакъв повод да престанат точно сега, ако им е било платено да го правят. Затова запази самообладание и се прави на унесен, обади се един глас в мен, който идваше от най-лошата ми, макар и най-мъдра, същност.

Така и постъпих.

Около десет минути по-късно през вратата надникна сестра и аз, естествено, дремех. Тя си отиде.

Вече си бях изградил известна представа какво беше станало.

Смътно си спомнях, че бях пострадал в някаква катастрофа. Онова, което се бе случило после, все още тънеше в мъгла, а какво бе ставало преди, ми беше абсолютно неизвестно. Но първоначално ме

бяха настанили в болница, а после ме преместиха тук, сетих се аз.
Защо? Не знаех.

Както и да е, усещах, че краката ми са доста добре. Достатъчно добре, за да се държа на тях, макар че нямах представа колко време е минало от счупването им... а знаех, че са били счупени.

Надигнах се до седнало положение. Необходими ми бяха истински усилия, тъй като мускулите ми бяха много уморени. Навън беше тъмно и зад прозореца ярко грееха шепа звезди. Аз им намигнах и спуснах крака от леглото.

Чувствах се замаян, но след малко ми мина и се изправих, хванат за металната рамка в горния край на леглото. Направих първата си стъпка.

Добре. Краката ме държаха.

Значи, теоретично, бях в достатъчно добра форма, за да си тръгна.

Върнах се обратно в леглото, изтегнах се и започнах да разсъждавам. Обливаше ме пот и треперех. Пред очите ми играеха цветни кръгове и така нататък.

Имаше нещо гнило в Дания...

Катастрофата бе станала с кола, припомних си аз. И беше ужасна...

Тогава вратата се отвори, в стаята нахлу светлина и през цепнатините под клепачите си видях една сестра със спринцовка в ръка.

Тя се запъти към леглото ми — едра жена с тъмна коса и големи ръце.

В момента, в който ме доближи, седнах.

— Добър вечер — казах.

— Ъ... добър вечер — отвърна тя.

— Кога ме изписвате? — попитах аз.

— Трябва да попитам доктора.

— Направете го — наредих.

— Запретнете си ръкава, моля.

— Не, благодаря.

— Трябва да ви направя инжекция.

— Не, не трябва. Не ми е необходима.

— Опасявам се, че това го решава докторът.

— Тогава го изпратете да ме убеди. Но междувременно, не ви позволявам да ме докосвате.

— Дължна съм да изпълня дадените ми нареддания.

— Така е мислел и Айхман^[1] и вижте какво стана с него — поклатих бавно глава.

— Много добре — рече тя. — Отивам да докладвам за...

— Ако обичате — настоях аз. — И докато го правите, кажете му, че съм решил да си тръгна на сутринта.

— Това е невъзможно. Вие не можете дори да вървите... а имате и вътрешни наранявания...

— Ще видим. Лека нощ.

Тя изскочи от полезрението ми без да отговори.

Останах да лежа и да мисля. Изглежда се намирах в някакъв вид частно заведение — значи някой плащаше сметката. Кого познавах? Зад клепачите ми не изплуваха никакви образи на роднини. Нито на приятели. Кой оставаше тогава? Враговете ми?

Обмислих и това.

Нищо.

Нямаше кой да ми е окказал такова благодеяние.

Колата ми бе паднала от една скала право в някакво езеро, спомних си изведенъж. И това беше всичко, което помнех.

Аз...

Напрегнах се и отново започнах да се потя.

Не знаех кой съм.

За да се занимавам с нещо, седнах и свалих всичките си превръзки. Тялото ми изглеждаше добре под тях и това ми се струваше правилна постъпка. Счупих гипса на десния си крак, като използвах металната подпора, която свалих от горния край на леглото. Обзе ме внезапното усещане, че трябва веднага да изляза, че има нещо, което трябва да направя.

Стъпих на десния си крак. Той беше в ред.

Разчупих гипса и на левия, станах и отидох до гардероба.

Там нямаше никакви дрехи.

Тогава чух стъпките. Върнах се в леглото си и покрих счупените гипсове и свалените превръзки.

Вратата пак се отвори.

После всичко около мен се обля в светлина и видях едър мъж с бяла престилка, поставил ръка върху ключа на лампата.

— Какво чувам за лошото ви държание със сестрата? — попита той и се приключи с претенциите ми, че спя.

— Не знам — рекох. — Какво?

Това го затрудни за миг, два, както показа смръщването му, после мъжът заяви:

— Време е за инжекцията ви.

— Вие лекар ли сте? — попитах.

— Не, но съм упълномощен да ви направя инжекция.

— Аз пък отказвам, тъй като имам законно право да го направя. Вас какво ви интересува?

— Ще си получите инжекцията — отсече той и заобиколи откъм лявата страна на леглото. В едната си ръка държеше спринцовка, която дотогава бе останала извън полезрението ми.

Ударът беше много мръсен — на около десет сантиметра под катарамата на колана му, бих казал — и го събори на колене.

— — —! — каза той след известно време.

— Доближи се пак на една плюнка разстояние — заканих се аз — и ще видиш какво ще стане.

— Ние имаме начини да се справяме с пациенти като теб — изпъшка той.

Значи беше дошло време да действам.

— Къде са ми дрехите?

— — —! — повтори той.

— В такъв случай се налага да взема твоите. Дай ми ги.

Взе да ми става досадно при третото повторение, затова метнах чаршафите върху главата му и го цапнах с металната подпора.

За по-малко от две минути бях облечен целият в бяло, цветът на Моби Дик и ваниловия сладолед. Отвратително.

Натиках го в гардероба и погледнах навън през зарешетения прозорец. Видях Старата луна, с Новата луна на ръце, надвисната над редица тополи. Тревата бе сребриста и искряща. Нощта немощно се пазареше с деня. Нямаше нищо, което да подсказва, поне на мен, къде се намира това място. Изглежда бях на третия етаж в сградата, а долу, вляво, падаше ярко очертан квадрат светлина, сякаш да отбележи, че на първия етаж има прозорец, зад който някой е буден.

И така, излязох от стаята и огледах коридора. В левия край той завършващ в стена със зарешетен прозорец, а по дължината му имаше още четири врати, по две от всяка страна. По всяка вероятност те водеха към други стаи като моята. Отидох да надзърна през прозореца и видях още поля, още дървета, още нощ, нищо ново. Обърнах се и тръгнах в другата посока.

Врати, врати, врати. Под никоя от тях не се процеждаше светлина, а единствените звуци бяха стъпките на прекалено големите ми, взети назаем обувки.

Ръчният часовник „Смеещо се момче“ ми съобщи, че е шест без петнайсет. Металната подпора беше затъкната в колана ми, под бялата престилка и се забиваше в хълбока ми, докато вървях. На около шест метра една от друга по тавана висяха лампи, всяка от които хвърляше към четирийсет вата светлина.

В десния край стигнах до стълбище, устремено надолу. Тръгнах по него. То беше покрито с килим и заглушаваше стъпките.

Вторият етаж изглеждаше също като моя, редици стаи, затова продължих надолу.

Щом стигнах първия етаж, завих надясно и затърсих врата, с просмукваща се под нея светлина.

Намерих я, почти в края на коридора и не си направих труда да почукам.

Мъжът беше облечен в ярък халат, седеше зад голямо лъскаво бюро и преглеждаше някаква счетоводна книга. Явно не беше пациент. Той вдигна стреснато поглед към мен, с разширени очи и разтвори устни като за вик, който така и не издаде, може би заради решителния ми вид. Изправи се, светкавично.

Затворих вратата зад себе си, приближих се и казах:

— Добро утро. Ще си имате неприятности.

Хората изглежда винаги изпитват любопитство към неприятностите, защото след трите секунди, които ми бяха необходими, за да прекося стаята, думите му бяха:

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че срещу вас ще бъде заведен съдебен процес, задето ме държите като затворник, както и още един за злоупотреба със служебно положение и безсъвестна употреба на наркотици. Вече долавям симптоми, че те ми липсват и може да ме избие на насилие...

Той скочи.

— Махайте се оттук.

Видях върху бюрото му пакет цигари. Взех си една и наредих:

— Седнете и мълкнете. Трябва да поговорим за някои неща.

Мъжът седна, но не мълкна:

— Нарушавате няколко правила.

— Затова ще оставим съда да реши кой носи отговорността — отвърнах аз. — Искам си дрехите и личните вещи. Тръгвам си.

— Вие не сте в състояние...

— Никой не ви пита. И ще ми платите още сега, иначе ще отговаряте пред съда.

Той посегна към един бутон на бюрото си, но аз бълснах ръката му настани.

— Няма да стане! — отсякох. — Трябваше да го натиснете, когато влязох. Вече е твърде късно.

— Господин Кори, поведението ви е изключително...

Кори?

— Не съм влязъл сам тук — заявих, — но съм в пълното си право сам да изляза. И точно сега е моментът. Затова да се върнем на въпроса.

— Вие очевидно не сте в състояние да напуснете тази институция — отвърна той. — Не мога да допусна това. Възнамерявам да повикам някой, който да ви отведе обратно до стаята и да ви сложи в леглото.

— Хич не се и опитвайте, за да не откриете в какво състояние съм всъщност. Към вас имам няколко въпроса. Първият е: кой ме доведе тук и кой плаща сметката?

— Добре — въздъхна той и тъничките му, русоляви мустачки увиснаха колкото им бе възможно по-надолу.

Отвори едно чекмедже, пъхна ръката си вътре и аз застанах нащрек.

Избих му го преди да е успял да освободи предпазителя: автоматичен пистолет 32-и калибр, чудесна изработка, колт. Аз сам запънах ударника, след като го вдигнах от бюрото, после насочих оръжието към него и казах:

— Ще отговорите на въпросите ми. Явно ме смятате за опасен. Може да се окажете прав.

Той леко се усмихна и също си запали цигара, което беше грешен ход, ако възнамеряваше така да демонстрира самоувереност. Ръката му трепереше.

— Добре, Кори... щом това ще ви направи щастлив — рече той, — вашата сестра ви регистрира тук.

„?“ — помислих си аз.

— Коя моя сестра? — попитах.

— Ивлин — рече той.

Никакъв проблясък. Затова:

— Странно. Не съм виждал Ивлин от години. Тя дори не знаеше, че съм в тази част на страната.

Мъжът вдигна рамене.

— Независимо от това...

— Къде живее сега? Искам да й се обадя.

— Адресът й не ми е подръка.

— Намерете го.

Той стана, отиде до картотеката, порови из нея и извади едно картонче.

Разгледах го. Г-жа Ивлин Фломел... Адресът в Ню Йорк също не ми беше познат, но го запечатах в паметта си. Както твърдеше картончето, моето малко име беше Карл. Добре. Още информация.

Затъкнах пистолета в колана си, до подпората от леглото, като преди това, разбира се, сложих предпазителя.

— Добре — обърнах се към него. — Къде са ми дрехите и колко смятате да ми платите?

— Дрехите ви бяха унищожени при катастрофата — каза той — и трябва да отбележа, че и двата ви крака определено бяха счупени — левият на две места. Наистина не разбирам как успявате да се държите на тях. Минали са само две седмици...

— Винаги съм се възстановявал бързо — рекох. — А сега, за парите...

— Какви пари?

— За да се споразумеем да не ви давам под съд за злоупотреба със служебно положение и другото ми оплакване.

— Не ставайте смешен!

— Кой е смешен? Ще се съглася на хилядарка, в брой, веднага.

— Изобщо няма да разисквам този въпрос.

— Не е зле да си помислите... пък и независимо дали ще спечелите или загубите, представете си какво име ще излезе на заведението ви, ако успея да вдигна достатъчно шум преди делото. Можете да бъдете сигурен, че ще вляза във връзка с Американската асоциация на медиците, с вестниците, с...

— Чисто изнудване — заяви той — и аз не желая да имам нищо общо с това.

— Или платете сега, или ще го направите след съдебното решение. На мен ми е все едно. Но така ще ви излезе по-евтино.

Ако се навиеше, щях да знам, че предположенията ми са били правилни и в цялата работа има нещо гнило.

Той се втренчи яростно в мен, за не знам колко време.

Накрая каза:

— Не разполагам тук с хиляда долара.

— Назовете компромисна цифра.

След още една дълга пауза, мъжът се взмути:

— Това е кражба.

— Не и ако просто ги отнеса в брой, Чарли. Така че, казвай.

— В сейфа ми трябва да има към петстотин.

— Извади ги.

След като прегледа съдържанието на малкия, вграден в стената сейф, той съобщи, че разполага с четиристотин и трийсет, а аз не исках да оставям отпечатъци по сейфа, само за да го проверя. Затова приех и напъхах банкнотите в страничния си джоб.

— А сега, коя е най-близката таксиметрова компания, обслужваща този район?

Мъжът каза името и аз го потърсих в телефонния указател, откъдето научих, че се намираме в горната част на щата.

Накарах го да им се обади и да ми поръча такси, тъй като не знаех името на болничното заведение и не исках той да научи за състоянието на паметта ми. Една от превръзките, които бях свалил, действително се намираше върху главата ми.

Докато правеше уговорката, чух го да споменава името на болницата: частна клиника „Гринуд“.

Загасих си цигарата, взех друга и облекчих краката си с около сто килограма товар, като се отпуснах в един кафяв тапициран стол до библиотеката.

— Ще чакаме тук и ти ще ме изпратиш до вратата — наредих аз.
От него не чух нито дума повече.

[1] Карл Адолф Айхман, австрийски нацистки администратор, шеф на антиеврейския отдел на Гестапо в Берлин, разработил употребата на газовите камери за масови убийства. Израелците го отвличат от Аржентина през 1960 г., провеждат съдебен процес в Израел и го екзекутират — Б.пр. ↑

II

Беше около осем часа, когато таксито ме остави на един произволен ъгъл в най-близкото градче. Платих на шофьора и двайсетина минути повървях пеша. После влязох в някаква закусвалня, намерих си място и погълнах един сок, две яйца, препечена филийка, парче бекон и три чаши кафе. Беконът беше прекалено мазен.

След като дадох на закуската си един час почивка, тръгнах отново, намерих магазин за дрехи и изчаках до девет и половина да го отворят.

Купих си панталон, три спортни ризи, колан, малко бельо и чифт обувки по мярка. Взех също носна кърпа, портфейл и джобно гребенче.

После открих спирката на „Грейхаунд“^[1] и се качих на един автобус за Ню Йорк. Никой не се опита да ме спре. Никой не ме следеше.

Докато пътувах и наблюдавах пейзажа, обагрен в цветовете на есента и гъделичкан от лекия ветрец под ясното, студено небе, преразгледах всичко, което знаех за себе си и за положението ми.

Бях регистриран в „Гринуд“ като Карл Кори от сестра ми Ивлин Фломел. Това е било предшествано от автомобилна катастрофа, станала петнайсетина дни по-рано и тогава съм получил счупвания, които вече не ме беспокояха. Не си спомнях сестра на име Ивлин. Персоналът на „Гринуд“ е бил инструктирани да ме държи в бездействие и се страхуваше от намесата на закона, с която заплаших, когато успях да избягам. Добре. Някой се страхуваше от мен, по някакви причини. Щях да играя докрай, каквото и да ми струваше.

Насила върнах мислите си към катастрофата и ги задържах на нея, докато ме заболя главата. Това не беше злополука. Останах с такова впечатление, макар и да не знаех защо. Щях да открия и някой щеше да си плати. Щеше да му излезе солено. Усетих да ме изпълва гняв, ужасен гняв. Този, който се бе опитал да ми навреди, да ме използва, го бе направил на свой собствен риск и сега щеше да си

получи заслуженото, който и да бе той. Чувствах силно желание да убия, да унищожа човека, отговорен за всичко това и знаех, че не за първи път в живота си изпитвам подобно нещо, както знаех и че съм стигал до край при подобни случаи в миналото. Нееднократно.

Гледах през прозореца и съзерцавах как падат мъртвите листа.

Щом стигнах в Големия град, първото, което направих беше да се обръсна и подстрижа в най-близката бърснарница, а второто — да си сменя ризата и потника в тоалетната, защото не мога да търпя косъмчета по врата си. 32-калиброят автоматичен пистолет, принадлежал на безименния индивид в „Гринуд“, се намираше в десния джоб на сакото ми. Предполагах, че ако „Гринуд“ или сестра ми пожелаеха да бъда прибран набързо, незаконното носене на оръжие можеше да им свърши работа. Ала реших да задържа пистолета. Те първо трябваше да ме намерят, а пък аз само си търсех повод. Хапнах набързо нещо за обяд, един час сменях влакове на метрото и автобуси, после взех такси и дадох уестчестърския адрес на Ивлин, моята мнима сестра и надежда за събуждане на спомени.

Преди да пристигна, вече бях решил какъв курс на действие да следвам.

Затова, когато в отговор на почукването ми, след около трийсетсекундно чакане, вратата на огромната стара постройка се отвори, знаех какво възнамерявам да кажа. Бях обмислил думите си, докато се изкачвах по дългата, лъкатушна, бяла чакълена алея между тъмните дъбове и светлите кленове и листата шумоляха под краката ми, а вятърът студенееше по нас скоро остьргания ми врат под вдигнатата яка на сакото. Ароматът на лосиона за коса се смесваше с плесенясалия дъх на бръшляна, увил отвсякъде стените на древната тухлена сграда. Не изпитах чувството, че виждам нещо познато. Реших, че никога не съм идвал тук преди.

Почуках и отвътре долетя ехо.

Пъхнах ръце в джобовете си и зачаках.

Когато вратата се отвори, усмихнах се и кимнах на пъпчивата смугла прислужница с вид на пуерториканка.

— Да? — каза тя.

— Бих желал да се видя с госпожа Ивлин Фломел, ако обичате.

— За кого да съобщя?

— Брат ѝ Карл.

— Оо, влезте, моля — покани ме тя.

Пристъпих в антре, чийто под представляваше мозайка от мънички червеникавооранжеви и тюркоазени плочки, стените бяха облицовани с махагон, а отляво помещението бе преградено от някакви растения с големи зелени листа. Един куб от стъкло и емайл на тавана обливаше всичко в жълта светлина.

Момичето се оттегли и аз се огледах в търсене на нещо познато.

Нищо.

Така че, зачаках.

След малко прислужницата се върна, усмихна се, кимна и ме покани:

— Моля, последвайте ме. Тя ще се срещне с вас в библиотеката.

Изкачих след нея три стъпала и в коридора минахме покрай две затворени врати. Третата от дясната ми страна се оказа отворена и прислужницата с жест ми посочи да вляза там. Пристъпих и спрях на прага.

Като всички библиотеки, и тази беше пълна с книги. Освен това имаше три пейзажа, единият от тях на морско крайбрежие. Подът беше покрит с плътен зелен килим. Край огромното бюро стоеше голям глобус, обърнат с Африка към мен, а зад него от край до край по цялата стена се простираше прозорец с осем крила. Но никое от тези неща не ме бе накарало да спра.

Жената зад бюрото беше облечена в синьозелена рокля с V-образно деколте и широка яка, имаше дълга коса и бретон, чийто цвят бе кръстоска между облаци по време на залез и най-външния край на пламък от свещ в иначе тъмна стая, при това естествен, както някакси знаех, а очите ѝ зад очилата, които мисля, че не ѝ бяха нужни, грееха сини като езерото Ери в три часа в безоблачен летен следобед. Нюансът на сдържаната ѝ усмивка отговаряше на косата ѝ. Но никое от тези неща не ме бе накарало да спра.

Отнякъде я познавах, макар че не можех да се сетя откъде.

Пристъпих напред, също леко усмихнат.

— Здравей — казах аз.

— Седни, ако обичаш — покани ме тя и посочи един стол с висока облегалка и широки подлакътници, тумбест и оранжев, съвсем леко наклонен точно под ъгъла, в който обичах да се изтягам.

Послушах я, докато тя ме изучаваше.

— Радвам се да те видя отново тук и във форма.

— Аз също. Как я караш?

— Добре, благодаря. Трябва да отбележа, че не очаквах да те видя тук.

— Знам — изльгах аз, — но ето че дойдох, за да ти благодаря за сестринската добрина и загриженост.

Позволих в думите ми да се промъкне съвсем лека нотка на ирония, просто колкото да видя реакцията ѝ.

В този момент в стаята влезе огромно куче — ирландски вълкодав — и се сви на кълбо пред бюрото. Последва го още едно, което два пъти обиколи глобуса, преди също да легне.

— Е — върна ми иронията тя, — това беше най-малкото, което можех да направя за теб. Трябвало е да караш по- внимателно.

— За в бъдеще ще взимам най-сериозни предпазни мерки, обещавам. — Не знаех каква игра играя, но тъй като тя не знаеше, че аз не знам, реших да продължавам, докато успея да измъкна колкото е възможно повече информация. — Предположих, че ще ти е интересно да видиш в каква форма съм, затова дойдох да ти се покажа.

— Така си е — отвърна тя. — Ял ли си?

— Лек обяд, преди няколко часа.

Жената позвъни на прислужницата и поръча храна. После пак се обърна към мен:

— Допусках, че може сам да си тръгнеш от „Гринуд“, щом си в състояние. Не мислех, че ще е толкова скоро, обаче, и не очаквах да дойдеш тук.

— Знам — рекох. — Затова и го направих.

Предложи ми цигара и аз я приех, запалих нейната, после и моята.

— Винаги си бил непредсказуем — заключи накрая тя. — Но докато в миналото това често ти е помагало, сега на твоето място не бих разчитала на същото.

— Какво искаш да кажеш?

— Залозите са прекалено високи за бълфиране, а мисля, че именно това се опитваш да направиш, като се появяваш тук по този начин. Винаги съм се възхищавала на смелостта ти, Коруин, но не ставай глупак. Знаеш съотношението на силите.

Коруин? Отбележи го някъде, под „Кори“.

— Може и да не го знам — вметнах аз. — Не забравяй, че прекарах известно време в сън.

— Искаш да кажеш, че не си бил във връзка с никого?

— Не съм разполагал с такава възможност, откакто се събудих.

Тя наклони глава на една страна и присви чудесните си очи.

— Странно, но знае ли човек. Допускам, че е възможно. Не е изключено точно това да имаш предвид. За теб не е изключено. Засега ще приема твоята версия. В такъв случай може да се окаже, че си избрал умен и безопасен подход. Нека да помисля над това.

Аз дръпнах от цигарата си с надежда да каже още нещо. Но тя замълча, затова реших да се възползвам от преимуществото, което ми се струваше, че съм постигнал в тази игра, която не разбирах, с играчи, които не познавах, при залози, за които нямах понятие.

— Фактът, че съм тук, говори нещо — подхвърлих аз.

— Да — съгласи се тя. — Знам. Но ти си умен, така че той може да означава повече, отколкото изглежда на пръв поглед. Ще изчакаме и ще видим.

Ще изчакаме какво? Ще видим какво? Нещо?

Тогава пристигнаха пържолите и каната с бира и временно бях освободен от необходимостта да правя загадъчни и общи изявления, които тя да възприема като хитри или предпазливи. Пържолата ми беше хубава, розова и сочна и аз лакомо разкъсах със зъби пресния хляб, с хрупкава коричка и жадно отпих от бирата. Тя се засмя, като ме погледна и се зае да реже мънички парченца от собствената си пържола.

— Обичам удоволствието, с което се хвърляш в живота, Коруин. Това е една от причините, поради които не бих искала да се разделиш с него.

— Аз също — измърморих.

Докато яях, в главата ми нахлу спомен за нея. Видях я в дълга рокля с голямо деколте, зелена като зеления цвят на морето. Наоколо се носеше музика, танцуваха хора, зад нас шумяха гласове. Аз бях облечен в черно и сребърно и... Видението изчезна. Но то беше реална частица от моята памет, сигурен бях; и вътрешно се проклинах, че не мога да си го спомня в неговата цялост. Какво ми бе казвала тя, в нейното зелено, на мен, в моето черно и сребърно, през онази нощ, сред музиката, танците и гласовете?

Сипах и на двама ни още бира от каната и реших да изprobвам видението.

— Спомням си една нощ — започнах аз, — когато ти беше цялата в зелено, а аз носех моите цветове. Колко прекрасно изглеждаше всичко тогава... и музиката...

Лицето ѝ доби леко замечтан вид, страните ѝ порозовяха.

— Да — рече тя. — Хубави времена бяха... Наистина ли не си говорил с никого?

— Честна дума — заклех се аз, каквато и стойност да имаше това.

— Нещата много са се влошили — обясни тя, — а из Сенките има повече ужаси, отколкото някой бе предполагал...

— И...? — настоях аз.

— Той все още има проблеми — завърши тя.

— Оо.

— Да — продължи. — И ще иска да знае къде си.

— Точно тук — казах.

— Имаш предвид...?

— Засега — допълних аз, може би прекалено бързо, защото очите ѝ се разшириха твърде много, — тъй като още не познавам изцяло състоянието на нещата. — Каквото и да означаваше това.

— Оо.

Довършихме пържолите и бирата си и хвърлихме двата кокала на кучетата.

После си сипахме по малко кафе и аз започнах да изпитвам известни братски чувства, но ги подтиснах. Попитах:

— Ами другите?

Това можеше да означава всичко, но звучеше безопасно.

За миг се изплаших, че ще ме попита какво имам предвид. Тя, обаче, се облегна назад, погледна към тавана и каза:

— Както винаги. Не се чува нищо ново. Може би твоето поведение сега е най-разумното. На мен самата ми харесва тук. Но как би могъл човек да забрави... блясъка?

Сведох очи, защото не бях сигурен какво трябва да изразяват.

— Невъзможно е — потвърдих. — Това никога не се забравя.

Последва дълго, неловко мълчание, след което тя попита:

— Мразиш ли ме?

— Разбира се, че не — отвърнах аз. — Как бих могъл... като се вземе всичко предвид?

Изглежда ѝ стана приятно и лека усмивка разкри зъбите ѝ, които бяха много бели.

— Радвам се и ти благодаря. Не може да се отрече, че си джентълмен.

Кимнах и учтиво се усмихнах.

— Ще ме накараш да се възгордея.

— Едва ли, като се вземе всичко предвид.

И аз се почувствах неудобно.

Гневът не ме напускаше и се запитах дали тя знаеше към кого трябваше да го насоча. Имах чувството, че знаеше. Преборих се с желанието да ѝ задам въпроса направо, като едва успях да го подтисна.

— Е, какво предлагаш да се направи? — попита накрая тя и аз спонтанно отговорих:

— Знам, разбира се, че ми нямаш доверие...

— Как бихме могли да ти имаме доверие?

Обърнах си внимание да запомня множественото число.

— Добре тогава. За момента съм склонен да се поставя под твой надзор. Ще се радвам да остана тук, където ще можеш да ме държиш под око.

— А след това?

— След това ли? Ще видим.

— Умно — рече тя. — Много умно. Поставяш ме в неловко положение. — (Бях казал това, защото нямах къде другаде да отида, а придобитите ми с изнудване пари нямаше да стигнат за кой знае колко дълго.) — Да, разбира се, че можеш да останеш. Но нека да те предупредя — и при тези думи тя докосна предмета, който бях сметнал за някакъв вид медальон, окачен на верижка на врата ѝ, — това е ултразвукова свирка за кучета. Донер и Блицен, които са тук, имат още четирима братя и всички те са обучени да ме пазят от лоши хора и да отговарят на изсвирването ми. Така че не тръгвай да ходиш на места, където присъствието ти не е желано. Едно, две захапвания и дори ти ще бъдеш повален от тях. Както ти е известно, благодарение на тяхната порода не са останали никакви вълци в Ирландия.

— Известно ми е — отвърнах аз, осъзнавайки, че наистина е така.

— Да — продължи тя, — на Ерик ще му хареса, че си мой гост. По всяка вероятност ще те остави на мира, а ти точно това искаш, *n'est-ce-pas?*

— *Oui* — казах аз.

Ерик! Това ми говореше нещо! Бях познавал Ерик и по някакъв начин беше много важно, че го бях познавал. Не нас скоро. Но този Ерик, който бях познавал, все още се намираше някъде наоколо и това беше важно.

Зашо?

Заштото го мразех, ето коя бе една от причините. Мразех го достатъчно, за да съм обмислял как да го убия. Може би дори се бях опитвал.

Освен това между нас имаше някаква връзка, знаех го.

Роднинска?

Да, точно така. На никой от нас не му харесваше, че сме... братя. ... Аз си припомнях, припомнях си...

Едрият, силен Ерик, с влажната къдрава брада и очи... същите като на Ивлин!

Внезапно ме заля нова вълна спомени, от която слепоочията ми започнаха да пулсират, а по врата ми изведнъж изби топлина.

Не позволих на нищо от това да даде израз на лицето ми, но си наложих да дръпна отново от цигарата и да отпия нова гълтка бира, когато осъзнах, че Ивлин действително ми е сестра! Само дето името й не беше Ивлин. Не можех да се сетя как се казва, но не беше Ивлин. Трябва да внимавам, реших. Като се обръщам към нея няма да използвам никакво име, докато не си го спомня.

Ами аз кой бях? И какво всъщност ставаше около мен?

Ерик, почувствах ненадейно, имаше някаква връзка с моята катастрофа. Тя е трябвало да се окаже фатална, само че бях оцелял. Той я е предизвикал, нали? Да, отговори вътрешният ми глас. Трябва да е бил Ерик. А Ивлин му помогаше, плащаше на „Гринуд“ да ме държат в кома. По-добре, отколкото да съм мъртъв, но...

Проумях, че по някакъв начин се бях предал в ръцете на Ерик, с идването си при Ивлин и щях да бъда негов пленник, както и да съм изложен на нова атака, ако останех.

Ала тя бе подхвърлила, че като ставам неин гост той ще ме остави на мира. Запитах се дали е така. Не можех да приема нищо за чиста монета. Налагаше са да бъда постоянно нащрек. Може би щеше да е по-добре, ако просто си идех и оставех спомените ми да се върнат постепенно.

Но бях завладян от ужасното усещане, че трябва да бързам. Необходимо бе да разкрия цялата история колкото се можеше по-скоро и веднага след това да предприема някакви действия. Това бе заложено като непреодолим импулс в мен. Ако опасността беше цената на паметта ми и рискът — цената на благоприятната възможност, тогава ще ги платя. Ще остана.

— Спомням си също... — каза Ивлин и осъзнах, че от известно време тя говори, а аз изобщо не я слушам. Може би се дължеше на това, че думите ѝ звучаха като размишления, без да изискват някакъв отговор... както и на неотложността на моите мисли.

— Спомням си също деня, когато победи Джулиан в любимата ми игра, а той хвърли по теб чаша вино с проклятия. Но ти взе наградата. И Джулиан изведнъж се уплаши, че е отишъл твърде далеч. Тогава ти са разсмя и изпи заедно с него друга чаша. Мисля, че той се разкайваше, задето така бе изпуснал гнева си, обикновено беше толкова хладнокръвен и ми се струва, че в онзи ден ти завиждаше. Спомняш ли си? Смятам, че оттогава започна да ти подражава до известна степен в много неща. Но аз все още го мразя и се надявам скоро да изпадне в немилост. Чувствам, че така ще стане...

Джулиан, Джулиан, Джулиан. Да и не. Нещо за никаква игра и как подлъгвам един мъж и разбивам на пух и прах почти легендарното му самообладание. Да, имах усещането, че това ми е познато и все пак не, не можех действително да кажа със сигурност за какво изобщо ставаше дума.

— И Кейн, него как го правеше на глупак! Той още те мрази, да знаеш...

Доколкото разбирах, не съм бил много обичан. И никак ми стана приятно от това.

Кейн също ми звучеше познато. Много познато.

Ерик, Джулиан, Кейн, Коруин. Имената се въртяха из главата ми и по едно време ми се видя ужасно трудно да ги задържам в мен.

— Това беше толкова отдавна... — ми се изплъзна, почти неволно и изглежда беше самата истина.

— Коруин — каза тя, — хайде да не се залъгваме. Ти искаш нещо повече от безопасност, знам. И все още си достатъчно силен, за да извлечеш полза от всичко това, ако си изиграеш правилно картите. Нямам представа какво си наумил, но вероятно бихме могли да сключим някаква сделка с Ерик.

Сега множественото число очевидно включваше друга комбинация. Беше стигнала до нови заключения по отношение на моята стойност в това, което ставаше. Видяла бе възможност самата тя да се облагодетелства по някакъв начин, можех да се обзаложа. Усмихнах се, съвсем леко.

— Затова ли дойде тук? — продължи тя. — Имаш предложение за Ерик, нещо, което изисква намесата на посредник?

— Може и да имам — отвърнах аз, — след като го обмисля още малко. Все пак твърде скоро съм се възстановил и трябва още доста да поразсъждавам. Исках да се намирам на най-подходящото място, обаче, откъдето бих могъл да действам бързо, ако решава, че интересите ми съвпадат с тези на Ерик.

— Внимавай — предупреди ме тя. — Знаеш, че ще му докладвам всяка твоя дума.

— Разбира се — казах, макар да не го знаех изобщо и бързо направих с налучване нов опит да се подсигуря, — освен ако се окаже, че твоите собствени интереси съвпадат с моите.

Тя смръщи вежди и между тях се появиха малки бръчици.

— Не съм сигурна, че разбирам какво предлагаш.

— Все още нищо не предлагам. Просто говоря съвсем открито и честно с теб и ти казвам, че не съм взел решение. Не съм убеден, че искам да сключа сделка с Ерик. В края на краишата... — оставил изречението недовършено нарочно, защото не знаех какво повече да кажа, макар и да усещах, че трябва да добавя нещо.

— Някой ти е предложил алтернатива? — Тя внезапно скочи и стисна свирката. — Блийс! Разбира се!

— Седни — казах аз — и не ставай смешна. Щях ли така спокойно, с такава готовност да се напъхам в ръцете ти и просто да послужа за храна на кучетата, само защото на теб по една случайност ти е хрумнало за Блийс?

Тя се успокои, дори малко сякаш оклюма, после отново седна.

— Вероятно не — съгласи се накрая, — но знам, че имаш хазартен дух и си способен на коварство. Ако си дошъл тук, за да се отървеш от негов привърженик, изобщо не си прави труда да опитваш. Съвсем не съм от такова значение. Досега би трябвало да си го разбрал. Между другото, винаги съм смятала, че доста ме харесваш.

— Така е — потвърдих аз — и няма за какво да се беспокоиш. И все пак, интересно, че спомена Блийс.

Примамки, примамки, примамки! Толкова много неща исках да науча!

— Защо? Да не би наистина да се е свързал с теб?

— Предпочитам да не казвам — измъкнах се аз, като се надявах, че така си осигурявам някакъв вид вратичка и сега, когато вече знаех от какъв пол е Блийс, добавих: — Ако го беше направил, щях да му отговоря по същия начин, по който бих отвърнал на Ерик — „Ще си помисля“.

— Блийс — повтори тя и Блийс, си казах аз наум, Блийс. Ти ми харесваш. Забравил съм защо и знам, че има причини, поради които не би трябвало... но ми харесваш. Знам го.

Поседяхме малко мълчаливо. Чувствах се изтощен, но не исках да ми проличи. Трябваше да бъда силен. Знаех, че трябваше да бъда силен.

Седях там, усмихвах се и накрая казах:

— Хубава библиотека имаш.

А тя отвърна:

— Благодаря.

След известно време повтори:

— Блийс. Наистина ли мислиш, че той има някакъв шанс?

Вдигнах рамене.

— Кой знае? Не и аз, със сигурност. Може да има. Може и да няма.

Тогава тя се втренчи в мен, с леко разширени очи и отворена уста.

— Ти? Нали не предлагаш ти самият да опиташ?

Разсмях се, с единствената цел да парирам емоциите ѝ.

— Не говори глупости — рекох, щом свърших. — Аз?

Но в мига, в който го каза, разбрах, че е докоснала някаква струна, нещо дълбоко заровено, което отговаряше с едно силно: „А защо не?“

Изведнъж се уплаших.

Тя, обаче, изглеждаше облекчена от моя отказ, каквото и да беше това, от което се бях отказал. Усмихна се и махна към едно вградено барче от лявата ми страна.

— Бих пийнала малко „Ирландска мъгла“.

— Аз също, като стана дума — подкрепих я, станах и напълних две чаши.

— Знаеш ли — подхвърлих, след като се настаних отново, — приятно ми е да седя така с теб, дори да е само за кратко. Завладяват ме спомени.

Тя се усмихна и беше прекрасна.

— Прав си — отпи от чашата. — Чувствам се почти като в Амбър в твоето присъствие — и аз едва не си изпуснах чашата.

Амбър! Тази дума сякаш възпламени светкавица в гръбначния ми стълб!

Тогава тя започна да плаче, аз станах и я прегърнах през раменете, за да я успокоя.

— Не плачи, малката ми. Моля те, недей. Караж ме и аз да се чувствам нещастен. — Амбър! Имаше нещо в тази дума, нещо наелектризирано и могъщо! — Отново ще настъпят добри времена — изрекох нежно.

— Наистина ли вярваш в това?

— Да — повиших глас. — Да, вярвам!

— Ти си луд. Може би точно затова винаги си бил любимият ми брат. Мога да повярвам почти във всичко, което ми кажеш, дори като знам, че си луд.

После поплака още малко и спря.

— Коруин, ако действително го направиши... ако по някакъв рискован и необикновен, роден сред Сенките начин успееш да го направиш... ще си спомниш ли за своята малка сестричка Флоримел?

— Да — обещах аз, знаейки, че това е нейното име. — Да, ще си спомня за теб.

— Благодаря ти. Ще кажа на Ерик само най-същественото и изобщо няма да споменавам нито за Блийс, нито за последните ми

подозрения.

— Благодаря, Флора.

— Но ти нямам доверие за пукната пара — добави тя. — Не го забравяй.

— То се знае.

После тя нареди на прислужницата си да ме заведе в някаква стая и аз с усилие се съблякох, проснах се в леглото и спах единайсет часа.

[1] Най-известната автобусна компания в САЩ. — Б.ред. ↑

III

На сутринта нея я нямаше и не бе оставила никакво съобщение. Прислужницата ми сервира закуска в кухнята и отиде да си върши нейните работи. Устоях на изкушението да се опитам да измъкна някаква информация от тази жена, тъй като тя или нямаше да знае, или нямаше да ми каже нещата, които ме интересуваха, а несъмнено щеше да докладва за усилията ми на Флора. Затова, след като изглежда можех да разполагам с къщата, реших да се върна в библиотеката и да видя какво мога да науча там. Освен това, обичам библиотеките. Те ме карат да се чувствам удобно и сигурно, заобиколен отвсякъде със стени от думи, красиви и мъдри. Винаги се радвам, когато виждам, че има нещо, способно да задържи настъплението на сенките.

Донер, Блицен или друг техен роднина изникна отнякъде и ме последва нагоре по стълбите, с напрегната походка и душещ дирята ми нос. Опитах да се сприятели с него, но беше все едно да си разменям любезности с щатски полицай, който ми е сигнализирал да отбия от пътя. Надникнах в няколко от другите стаи, докато минавах край тях, но те бяха просто помещения, безвредни, поне на външен вид.

Затова влязох в библиотеката и Африка все още беше обърната към мен. Затворих вратата зад себе си, за да изолирам кучетата отвън и тръгнах да обикалям стаята, като четях заглавията по лавиците.

Имаше много исторически книги. Всъщност, те изглежда преобладаваха в колекцията й. Попаднах също на доста книги за изкуството, в голямо и скъпо разнообразие, и прелистих няколко от тях. Обикновено се справям най-добре с истинските си разсъждения, докато мисля за нещо друго.

Запитах се какви ли са източниците на очевидното благосъстояние на Флора. Щом бяхме роднини, дали това означаваше, че и аз също може би се радвах на подобен разкош? Замислих се за икономическия и социалния си статус, за професията си, за потеклото си. Имах усещането, че никога не съм се беспокоил особено за пари и винаги или съм разполагал с достатъчно, или съм знаел начини да се

сдобия с тях, така че да съм удовлетворен. Дали притежавах голяма къща като тази? Не можех да си спомня.

С какво се занимавах?

Седях зад бюрото й и изследвах съзнанието си за някакви по-специални скрити знания, които то би могло да притежава. Трудно е за човек да изследва сам себе си по този начин, като непознат. Може би затова и не успях да открия нищо. Това, което си е твое, си е твое, то е част от теб и изглежда просто принадлежи на вътрешното ти аз. Толкова.

Лекар? Тази професия ми дойде на ум, докато гледах няколко от анатомичните рисунки на Да Винчи. Почти по рефлекс, в мислите си, бях започнал да преминавам през етапите на различни хирургически операции. И тогава осъзнах, че в миналото си съм извършвал операции на хора.

Но не беше това. Макар и да съзнавах, че имам медицинско образование, знаех, че то е част от нещо друго. По някакъв начин разбирах, че не съм практикуващ хирург. Какво бях тогава? Какво друго се намесваше?

Нещо привлече погледа ми.

Седнал там, зад бюрото, разполагах с изглед към отсрещната стена, на която, между разни други предмети,висеше старинна кавалерийска сабя, останала незабелязана от мен при първоначалната ми обиколка на стаята. Станах, приближих се до нея и я свалих от гвоздеите ѝ.

Мислено зацъках като видях в какво състояние е. Прииска ми се да имам напоен със смазка парцал и точно, за да я приведа отново в подобаващия ѝ вид. Знаех нещо за старинните оръжия, особено за хладните оръжия.

Сабята легна леко и удобно в ръката ми и усетих, че умея да си служа с нея. Заех отбранителна позиция. Парирах и замахнах няколко пъти. Да, можех да използвам този предмет.

И така, що за образование беше това? Огледах се наоколо за нови дразнители на паметта.

Нищо повече не ми хрумна, затова оставих сабята на мястото ѝ и се върнах при бюрото. Щом седнах зад него, реших да се заема с разглеждането му.

Започнах със средата и продължих по лявата и дясната страна, чекмедже по чекмедже.

Канцеларски принадлежности, пликове, пощенски марки, кламери, парченца от моливи, ластичета — все обичайните неща.

Всяко чекмедже издърпвах до край и го слагах в ската си, докато преглеждах съдържанието му. Това не беше просто хрумване. Бе част от някакъв вид обучение, което бях получил и то ми подсказваше да оглеждам освен това страните и дъната.

Един факт почти ми се изпълзna, но в последния момент привлече вниманието ми: гръбчето на най-долното чекмедже от дясната страна не се издигаше толкова високо, колкото на останалите.

Това означаваше нещо и когато коленичих и погледнах в гнездото на чекмеджето, видях мъничко, подобно на кутия допълнение, прикрепено към горната страна.

То самото представляваше миниатюрно чекмедженце, скрито дълбоко навътре и добре заключено.

Отне ми около една минута да изпробвам ключалката му с кламери, безопасни и накрая с метална обувалка, която бях зърнал в друго чекмедже. Обувалката свърши работа.

Чекмеджето съдържаше кутия с карти за игра.

А върху кутията беше изображен символ, който ме накара да се вкаменя, както бях коленичил. По челото ми изведнъж изби пот и дишането ми се ускори.

Там беше изображен бял еднорог върху зелена ливада, изправен на задните си крака, обърнат надясно.

Познавах този символ и ме болеше, че не мога да го назова.

Отворих кутията и извадих картите. Те приличаха на карти за таро, със съответните жезли, пентаграми, купи и мечове, но Големите фигури бяха съвсем различни.

Върнах и двете чекмеджета на местата им, като внимавах по-малкото да не се заключи, преди да продължа изследването си.

Приличаха едва ли не на живи. Големите фигури направо изглеждаха готови да прекрачат извън блестящите повърхности. Картите бяха съвсем студени като ги докосвах и определено ми доставяше удоволствие да ги държа. Някога и аз самият бях притежавал такава колода, проумях изведнъж.

Започнах да ги подреждам върху попивателната хартия пред мен.

На първата имаше лукав на вид дребен мъж, с оствър нос, смееща се уста и гъста, сламеноруса коса. Той беше облечен с нещо като ренесансов костюм в оранжево, червено и кафяво. Панталоните му бяха дълги и тесни, а отгоре носеше плътно прилепнал бродиран жакет. Казваше се Рандъм. И аз го познавах.

От следващата ме гледаше безучастното лице на Джулиан, със свободно пусната тъмна коса и сини очи, които не изразяваха нито чувства, нито състрадание. Той беше облечен изцяло в бели люспести доспехи, не с цвят на сребро или метал, а сякаш покрити с лак. Знаех, обаче, че са невероятно здрави и устойчиви на удари, въпреки декоративния им и празничен вид. Това беше човекът, когото бях победил в любимата му игра, заради което той бе хвърлил чаша с вино по мен. Познавах го и го мразех.

После идваше ред на мургавия, черноок Кейн, облечен целият в черен и зелен атлас, с килната под екстравагантен ъгъл тъмна тривърха шапка, от задния край на която се спускаше кичур зелени пера. Той бе застанал в профил, с една ръка на хълбока и вирнати нагоре върхове на ботушите, а на колана му висеше инкрустирана с изумруди кама. В сърцето ми бликнаха противоречиви чувства.

След това идваше Ерик. Красив по всякакви стандарти, косата му беше толкова черна, че изглеждаше почти синя. Брадата му се виеше около уста, която винаги се усмихваше и той бе облечен простишко в кожено яке и бричове, най-обикновен плащ, високи черни ботуши. На кръста си носеше закопчан с рубин червен портуней с дълга, сребристая сабя, високата яка на плаща около главата му беше поръбена с червено, а краищата на ръкавите му отговаряха по цвят. Ръцете му, със затъкнати в портупея палци, бяха ужасно силни и впечатляващи, близо до дясната стърчеше чифт черни ръкавици. Това беше човекът, сигурен бях, който се бе опитал да ме убие и едва не бе успял. Изучавах го и донякъде се страхувах от него.

Следващия беше Бенедикт, висок, мрачен и slab; slab в тялото и лицето, силен в ума. Той носеше оранжево, жълто и кафяво — цветове, които ми напомняха за пръти, тикви и плашила и за „Легенда за сънливата долина“. Имаше силна, удължена челюст, лешникови очи и абсолютно нечууплива кафява коса. Стоеше до светлокрафяв кон и се облягаше на пика, около която беше увит гирлянд от цветя. Рядко се усмихваше. Харесвах го.

Замрях, когато обърнах следващата карта и сърцето ми скочи напред, блъсна се в гръдената ми кост и поискава да бъде пуснато навън.

Това бях аз.

Познавах лицето, което бях обръснал и сега пред мен беше мъжът от огледалото. Зелени очи, черна коса, облечен в черно и сребърно, да. Имах върху себе си плащ и той бе леко нагънат, като че ли от вятър. Бях обут в черни ботуши, като онези на Ерик и също бях въоръжен, само че с по-тежък, макар и не толкова дълъг меч. Ръцете ми бяха в ръкавици — сребърни и люспести. Закопчалката на врата ми беше изрязана във формата на сребърна роза.

Аз, Коруин.

От следващата карта ме загледа един едър, силен мъж. Той доста приличаше на мен, само дето челюстта му бе по-широва и знаех, че е по-едър от мен, макар и да е по-бавен. Силата му беше направо легендарна. Той носеше свободна роба в синьо и сиво, пристегната по средата с широк черен колан и изображението му се смееше. Около врата му, на плътен шнур,висеше сребърен ловджийски рог. Имаше тънка брадичка и леки мустачки. В дясната си ръка държеше бокал с вино. Изпитах внезапна привързаност към него. Тогава си спомних името му. Това беше Жерар.

После идващие мъж с огнено червена брада и коса като корона от пламъци, целият облечен в червено и оранжево, предимно коприна. И той държеше меч в дясната си ръка и чаша с вино в лявата, а зад очите му, не по-малко сини от тези на Флора или Ерик, танцуваше самият дявол. Брадичката му беше малка, но брадата я скриваше. Мечът му бе инкрустиран със сложни златни орнаменти. На дясната му ръка имаше два огромни пръстена, плюс още един на лявата: изумруд, рубин и сапфир, съответно. Това, знаех аз, беше Блийс.

След него беше ред на фигура подобна и на Блийс, и на мен. Моите черти, макар и по-дребни, моите очи, косата на Блийс, голобрадо лице. Той носеше костюм за езда в зелено и седеше върху бял кон, обърнат към дясната страна на картата. Видът му изльчваше сила и слабост, решителност и безволие. Аз едновременно го одобрявах и осъждах, харесвах и отричах. Знаех, че се казва Бранд. В мига, в който погледът ми попадна върху него, вече го знаех.

Всъщност осъзнах, че всичките ги познавам добре, всичките си ги спомням, с техните силни и слаби страни, с победите и провалите

им.

Заштото това бяха моите братя.

Запалих една цигара, която отмъкнах от голямата кутия върху бюрото на Флора, облегнах се назад и се замислих над нещата, които си бях спомнил.

Това бяха моите братя, тези осем странни мъже, облечени в странните си костюми. И знаех, че е правилно и уместно те да се обличат по какъвто начин сами си изберат, точно както и за мен беше естествено да се обличам в черно и сребърно. При тази мисъл се подсмихнах, като осъзнах как бях облечен, какво си бях купил в малкото магазинче за дрехи на онова градче, в което бях спрял след напускането ми на „Гринуд“.

Бях обут с черен панталон, а и трите ризи, които си бях купил, имаха сивкав, сребрист оттенък. Сакото ми също беше черно.

Върнах се към картите и ето я Флора, в рокля, зелена като морето, точно както си я бях спомнил предищната вечер; а после идваше чернокосо момиче със същите сини очи, косата й беше пусната дълга и тя цялата бе облечена в черно, с колан от сребро около кръста. Очите ми се напълниха със сълзи, без да знам защо. Името й беше Дирдри. След нея бе Файона, с коса като на Блийс или Бранд, моите очи и седефен тен. В секундата, в която обърнах картата, вече я мразех. Следващата беше Луела, чиято коса бе същата като нефритените й на цят очи, облечена в блещукащо сиво и зелено със светлолилав колан, тъжна и вяла на вид. Знаех, че поради някаква причина тя не е като нас останалите. Но също ми беше сестра.

Изпитвах ужасно чувство за разстояние и отдалеченост от всички тези хора. И все пак те ми се струваха някак физически близо.

Картите бяха толкова ледени в ръцете ми, че отново ги оставих, макар и с известна неохота, задето трябваше да се откажа от докосването до тях.

Нямаше повече, обаче. Всички останали бяха ниски карти. И по някакъв начин знаех, пак това по някакъв начин — ах, по някакъв начин! — че няколко липсват.

Ала и животът ми да зависеше от това, не можех да кажа какво са изобразявали липсващите Фигури.

Почувствах се странно тъжен от този факт, взех си цигарата и се унесох в мисли.

Защо всички тези неща толкова лесно изникваха в паметта ми, докато гледах картите — изникваха без да водят със себе си събитията, свързани с тях? Сега знаех повече, отколкото бях знаел преди, по отношение на имената и лицата. Но това беше горе-долу всичко.

Не можех да преценя значимостта на факта, че всички ние бяхме изобразени върху карти по този начин. Обаче ужасно силно ми се искаше да притежавам такава колода. Ала вземех ли тази на Флора, знаех, че тя много бързо ще забележи липсата ѝ и ще си имам големи неприятности. Затова отново прибрах кутията в малкото чекмедженце в дъното на голямото и пак го заключих. После, Господи, как си напрегнах мозъка! Но безрезултатно.

Докато не си спомних една магическа дума.

Амбър.

Предишната вечер тази дума ужасно ме бе разстроила. Достатъчно, за да избягвам да мисля за нея оттогава. Но сега я извиках. Започнах да я въртя из съзнанието си и да изучавам всички асоциации, които възникваха от нея.

Думата беше заредена с непреодолим копнеж и силна носталгия. Тя ги бе заключила в себе си, заедно с усещане за изоставена красота, огромни постижения и чувство за неимоверна, почти безгранична власт. По някакъв начин думата принадлежеше към речника ми. По някакъв начин аз бях част от нея и тя беше част от мен. Изведнъж разбрах, че означаваше име на място. Това бе името на място, което никога бях познавал. В съзнанието ми, обаче, не се появиха никакви образи, само емоции.

Колко дълго съм седял така, не знам. По някакъв начин времето се бе разграничило от моя унес.

Тогава осъзнах, все още потънал в мислите си, че откъм вратата се чува леко почукване. После дръжката бавно се завъртя и прислужницата, чието име беше Кармела, влезе и ме попита дали се интересувам от евентуален обяд.

Видя ми се добра идея, затова я последвах в кухнята, където изядох половин пиле и изпих литър мляко.

След това взех каничката с кафето и се върнах в библиотеката, като заобикалях кучетата по пътя си. Бях на втората чаша, когато иззвън телефонът.

Много ми се искаше да се обадя, но предполагах, че има удължения из цялата къща и Кармела сигурно щеше да го вдигне отнякъде.

Грешах. Той продължи да звъни.

Накрая не можех да се въздържам повече.

— Ало — казах, — тук е домът на семейство Фломел.

— Може ли да говоря с госпожа Фломел, ако обичате?

Гласът беше мъжки, бърз и леко нервен. Звучеше малко задъхано и думите бяха заобиколени и заглушени от слабото прозвънване и призрачните гласове, които са характерни за междуградските разговори.

— Съжалявам — рекох му аз. — В момента я няма. Ще ми предадете ли някакво съобщение или да я помоля да ви се обади като се върне?

— С кого разговарям? — настоя той.

Поколебах се, после отвърнах:

— Казвам се Коруин.

— Господи! — възклика мъжът, след което настъпи дълго мълчание.

Започвах да мисля, че е затворил. Тъкмо отново казвах „Ало?“, когато той започна да говори.

— Тя жива ли е още? — попита.

— Разбира се, че още е жива! С кого, по дяволите, говоря?

— Не ме ли позна по гласа, Коруин? Аз съм Рандъм. Слушай. Намирам се в Калифорния и съм изпаднал в беда. Обаждах се, за да помоля Флора за убежище. Ти с нея ли си?

— Временно.

— Разбирам. Ще ме вземеш ли под своя закрила, Коруин? — Пауза, после: — Моля те.

— Доколкото ми е по силите — обещах аз, — но не мога да обвържа Флора, без да съм се консултирал с нея.

— Ще ме защитиш ли от нея?

— Да.

— Добре, това ми стига. Сега смятам да направя опит да се добера до Ню Йорк. Ще дойда по доста заобиколен път, така че не знам колко време ще ми отнеме. Ако успея да избягна погрешните сенки, скоро ще се видим. Пожелай ми успех.

— Успех — откликнах аз.

Чу се изщракване и останах заслушан в далечните прозвънявания и гласовете на призраците.

Значи нахаканият дребосък Рандъм беше в беда! Имах чувството, че това не би трябвало особено да ме вълнува. Но сега той бе един от ключовете към моето минало, а нищо чудно и към моето бъдеще. Затова щях да се опитам да му помогна, както можех, докато не научех от него всичко, което ме интересуваше. Знаех, че не изпитваме кой знае каква братска обич един към друг. Но също така знаех, че от една страна той не беше глупав; беше съобразителен, хитър, странно сантиментален за най-ужасни неща, а от друга страна думата му не струваше и колкото слюнката, изразходвана за нея и вероятно би продал трупа ми на първия попаднал му медицински факултет, ако имаше възможност да спечели от това. Добре си спомнях дребния мошеник и изпитвах само слаба привързаност към него, може би заради редките приятни моменти, които изглежда бяхме прекарали заедно. Но да му се доверя? Никога. Реших да не казвам на Флора за идването му до последния възможен момент. Той можеше да ми послужи за асо или поне за вале, в трудното положение.

Затова долях малко горещо кафе към остатъка в чашата си ибавно го изпих.

От кого ли бягаше той?

Не от Ерик, със сигурност, иначе не би се обадил тук. Замислих се тогава над неговия въпрос дали Флора не е мъртва, само защото се бе окказало, че съм тук. Наистина ли тя беше така здраво свързана с този мой брат, който знаех, че мразя, та на цялото семейство да му е ясно, че бих унищожил и нея, стига да ми падне случай? Виждаше ми се странно, ала той бе задал въпроса.

И какво беше това, което ги свързваше? Какво пораждаше такова напрежение, такова противопоставяне? Защо Рандъм бягаше?

Амбър.

Ето го отговорът.

Амбър. По някакъв начин ключът за всичко се намираше в Амбър, знаех го. Тайната за цялата неразбория се криеше в Амбър, в някакво събитие, което се бе случило там и то неотдавна, бих казал. Трябваше да бъда нащрек. Трябваше да се преструвам, че притежавам знания, които нямах, докато къс по къс ги изчоплем от онези,

разполагащи с тях. Убеден бях, че мога да го направя. Всички бяха достатъчно недоверчиви, за да се държат предпазливо. Щях да заложа на това. Щях да получа каквото ми бе необходимо и да взема каквото искам, като запомня онези, които са ми помогнали и стъпча останалите. Защото, знаех, такъв бе законът, по който живееше нашето семейство, а аз бях истински син на баща си...

Внезапно главоболието отново ме връхлетя, като се опитваше да ми пръсне черепа.

Нещо, което си бях помислил, предположил или почувствал за баща ми, го бе задействало. Но не бях сигурен защо или как.

След известно време болката намаля и аз заспах, право там, в стола. След много повече време вратата се отвори и влезе Флора. Навън беше нощ, за пореден път.

Тя бе облечена в зелена копринена блуза и дълга вълнена пола, сива на цвят. Беше с удобни за ходене обувки и плътни чорапи. Косата ѝ бе прихваната зад главата, а лицето ѝ изглеждаше малко бледо. Все още носеше кучешката свирка.

— Добър вечер — поздравих аз и се надигнах.

Но Флора не ми отговори. Вместо това прекоси помещението по посока на барчето, сипа си един „Джак Даниълс“ и го гаврътна като мъж. После си наля още и го отнесе със себе си до големия фотьойл.

Аз запалих една цигара и ѝ я подадох.

Тя кимна, после каза:

— Пътят към Амбър... е труден.

— Защо?

Погледна ме много озадачено.

— Кога за последен път си се опитвал да минеш по него?

Вдигнах рамене.

— Не си спомням.

— Така да бъде тогава — рече тя. — Просто се чудех до каква степен това е твоето дело.

Не отвърнах, защото не знаех за какво говори. Но после си спомних, че имаше и по-лесен начин от Пътя, за да се стигне до мястото, наречено Амбър. Очевидно, тя не можеше да го използва.

— Липсват ти няколко Фигури — ненадейно изрекох аз, с глас, който почти беше моят.

Тя рязко скочи на крака и половината от уискито се разля по опакото на ръката ѝ.

— Върни ми ги! — извика и посегна към свирката.

Пристигих към нея и я сграбчих за раменете.

— Не съм ги взел — казах. — Само констатирах факта.

Тя се поуспокои малко, след това започна да плаче и аз нежно я натиснах надолу, във фотьойла.

— Помислих, че си взел единствените, които са ми останали. А не, че просто правиш гаден и очевиден коментар.

Не се извиних. Не ми се виждаше редно да го правя.

— Докъде стигна?

— Почти доникъде. — После се разсмя и ме загледа с нова светлина в очите. — Сега разбирам какво си направил, Коруин — рече тя и аз запалих цигара, за да не се налага да давам какъвто и да било отговор. — Някои от онези неща са твои, нали? Блокирал си пътя ми към Амбър, преди да пристигнеш тук, нали? Знаел си, че ще ида при Ерик. А така не мога. Ще трябва да чакам, докато той дойде при мен. Хитро. Искаш да го примамиш тук, нали? Само че той ще изпрати някого. Няма да дойде лично.

Имаше някаква странна нотка на възхищение в гласа на тази жена, която признаваше, че току-що се е опитала да ме продаде на врага и все още би го направила — при най-малката възможност, — докато говореше за нещо, сторено от мен според нея, за да осуетя плановете ѝ. Как можеше човек да се държи толкова открито по макиавелиански в присъствието на предполагаемата жертва? Отговорът моментално изскочи от дълбините на съзнанието ми: така се постъпваше в нашето семейство. На нас не ни бе нужно да сме деликатни един с друг. Макар и да си помислих, че на нея донякъде ѝ липсва финесът на истинския професионалист.

— За глупак ли ме смяташ, Флора? — попитах. — Мислиш ли, че съм дошъл тук с единствената цел да ти бъда подръка, за да ме връчиш на Ерик? На каквото и да си налетяла, то ти е послужило за урок.

— Е, добре, не играя по твоята свирка! Но ти също си в изгнание! Което показва, че не си бил чак толкова умен!

По някакъв начин думите ѝ ме разтърсиха и разбрах, че не са верни.

— Не съм в изгнание, дявол да го вземе! — възкликнах.

Флора отново се разсмя.

— Знаех си, че това ще те накара да подскочиш — заяви. — Хубаво, значи нарочно си тръгнал из Сенките. Ти си луд. — Вдигнах рамене. — Какво искаш? — попита тя. — Защо всъщност си дошъл тук?

— Любопитно ми беше какво си намислила — отвърнах. — Това е всичко. Не можеш да ме задържиш тук, ако не желая да остана. Дори Ерик не би могъл да го направи. Може пък действително да съм искал просто да ти дойда на гости. Може да ставам сантиментален с годините. Каквато и да е причината, сега възнамерявам да постоя още малко, а после вероятно ще се махна завинаги. Ако не беше бързала толкова да провериш какво би могла да получиш за мен, щеше да спечелиш много повече, госпожо. Помоли ме да си спомня за теб някой ден, ако определено нещо се случи...

Необходими бяха няколко секунди, за да може това, което си мислех, че намеквам, да окаже въздействието си.

После Флора извика:

— Ти смяташ да опиташ! Наистина смяташ да опиташ!

— Дяволски права си, че смятам да опитам — заявих, съзванийки, че ще го направя, каквото и да означаваше — и ако искаш го кажи и на Ерик, ако искаш, но помни, че може и да успея. Имай едно наум, че ако го направя, няма да е зле да сме приятели.

Страхотно ми се искаше да знаех, за какво, дявол да го вземе, говорех, но бях научил достатъчно термини, чиято значимост добре усещах, за да ги използвам уместно без да знам какво означават. Изпитвах чувството, че са правилни, толкова страхотно правилни...

Изведнъж, тя ме целуна.

— Няма да му кажа. Наистина няма, Коруин! Мисля, че ти можеш да го направиш. С Блийс няма да е лесно, но смятам, че Жерар сигурно ще ти помогне, а може би и Бенедикт. Тогава и Кейн ще се присъедини, като види какво става...

— Мога и сам да си правя плановете — срязах я аз.

Флора се отдръпна. Наля две чаши вино и ми подаде едната.

— За бъдещето — беше наздравицата ѝ.

— Винаги ще пия за него.

И ние си пресушихме чашите.

Тя напълни отново моята и взе да ме изучава.

— Трябва да бъде Ерик, Блийс или ти. Вие сте единствените, които имате необходимите ум и смелост. Но ти бе изчезнал от хоризонта за толкова дълго, че те броях извън играта.

— Това само идва да покаже, че човек никога не може да бъде сигурен.

Отпих от чашата си с надеждата тя да замълчи поне за минута. Струваше ми се, че се държи малко прекалено открито в опитите си да играе на всяка налична страна. Нещо ме притесняваше и ми се искаше да го обмисля.

На колко години бях?

Този въпрос, знаех, беше част от обяснението за ужасното чувство за разстояние и отдалеченост, което изпитвах към всички личности, изобразени на картите за игра. Бях по-възрастен, отколкото изглеждах. (Имах вид на около трийсет годишен, когато се бях видял в огледалото — ала сега знаех, че това се дължеше на измамното влияние на Сенките.) Всъщност бях много, много по-възрастен и бе изминало страшно дълго време, откакто не бях виждал братята и сестрите си, всички заедно и в приятелски отношения, застанали един до друг, както бяха на картите, без напрежение, без търкания между тях.

Чухме звъна на звънеца и как Кармела тръгна да отвори вратата.

— Това трябва да е брат ни Рандъм — подхвърлих аз, като знаех, че съм прав. — Той е под моя закрила.

Очите ѝ се разшириха, после тя се усмихна, сякаш одобряваше нещо умно, което съм направил.

Случаят не беше такъв, разбира се, но аз с радост я оставих да си го мисли.

Така се чувствах в по-голяма безопасност.

IV

Чувствах се в безопасност може би цели три минути.
Изпреварих Кармела по пътя към вратата и я отворих.

Той нахлу с олюляване, моментално хлопна вратата зад себе си и пусна резето. Под светлите му очи имаше сенки и не беше облечен с ярък жакет и тесни дълги панталони. Имаше нужда от обръсване и носеше кафяв вълнен костюм. През едната си ръка бе преметнал габардинено палто, а обувките му бяха от тъмна чортова кожа. Но това беше Рандъм, без съмнение — този Рандъм, който бях видял на картата, — само че усмихващата се уста изглеждаше уморена и под ноктите му имаше мръсотия.

— Корuin! — възклика той и ме прегърна.

Притиснах раменете му към себе си.

— Като те гледам, май едно питие ще ти се отрази добре.

— Да, така е — съгласи се той и аз го поведох към библиотеката.

Около три минути по-късно, когато се бе настанил, с чаша в едната ръка и цигара в другата, Рандъм каза:

— Те са по петите ми. Скоро ще бъдат тук.

Флора издаде лек вик, на който и двамата не обърнахме внимание.

— Кои са те? — попитах аз.

— Хора от Сенките. Не знам нито кои са, нито кой ги е изпратил. Обаче са четирима или петима, може би дори шестима. В самолета пътуваха с мен. Взех полет дотук. Те се появиха около Денвър. Няколко пъти местих самолета, за да се отърва от тях, но не се получи — а не исках да се отклонявам прекалено много от следата. Изпълзих им се в Манхатън, ала само спечелих малко време. Мисля, че скоро ще са тук.

— И нямаш абсолютно никаква представа кой може да ги е изпратил?

Той се усмихна за миг.

— Е, предполагам, че няма да събъркаме, ако се ограничим в рамките на семейството. Може да е Блийс, Джулиан или пък Кейн. А може да си бил и ти, за да ме докараши тук. Надявам се, че не е така, обаче. Не си ти, нали?

— Опасявам се, че не съм — отрекох аз. — Колко силни изглеждат?

Той вдигна рамене.

— Ако бяха само двама или трима, щях да се опитам да ги нападна от засада. Но не смея при цялата тази тълпа.

Рандъм беше дребничък, може би един и шейсет на ръст и тежеше вероятно не повече от шейсет килограма. Но звучеше съвсем сериозно, когато каза, че може да се справи с двама или трима нападатели, с голи ръце. Изведнъж се замислих за собствената си физическа сила, след като бях негов брат. Чувствах се удобно силен. Знаех, че с охота ще приема схватката с който и да е мъж в честна борба без никакви особени страхове. Колко ли бях силен?

Изведнъж ме завладя увереност, че ще имам възможност да разбера.

На входната врата се почука.

— Какво ще правим? — попита Флора.

Рандъм се засмя, свали си вратовръзката и я захвърли върху палтото на бюрото. После си разкопча жилетката на костюма и огледа стаята. Погледът му попадна върху сабята, той за миг прекоси помещението и я грабна. Аз напипах 32-калибрения пистолет в сакото си и освободих предпазителя.

— Готови ли сте? — попита Рандъм. — Има вероятност да разбият вратата. Следователно ще влязат. Кога за последен път си участвала в битка, сестричке?

— Прекалено отдавна — отговори тя.

— Тогава най-добре е да започнеш бързо да си освежаваш паметта — й каза той, — защото ни остава съвсем малко време. Някой ги напътства, сигурен съм в това. Но ние сме трима, а те са най-много два пъти повече от нас. Защо да се беспокоим?

— Не знаем какво са? — подхвърли Флора.

Отново долетя чукане.

— Има ли някакво значение?

— Няма — отвърнах аз. — Да отида ли да им отворя?

И двамата леко пребледняха.

— Бихме могли да изчакаме...

— Да извикам тогава ченгетата — предложих.

И двамата се засмяха, почти истерично.

— Или пък Ерик — погледнах внезапно към нея.

Ала тя поклати глава.

— Просто нямаме време. Разполагаме с Фигурите, но докато той успее да отговори — ако реши да го направи, — вече ще е твърде късно.

— А може да са и негови хора, нали? — вметна Рандъм.

— Съмнявам се — рече тя — и то много. Не е в неговия стил.

— Така е — включих се аз, просто заради изкушението, а и за да им покажа, че съм наясно с нещата.

Звукът от чукането по вратата долетя отново и то много по-силно.

— Ами Кармела? — попитах аз, споходен от внезапна мисъл.

Флора поклати глава.

— Смятам, че е малко вероятно да отвори вратата.

— Но ти не разбираш срещу какво сме изправени — извика Рандъм и за секунда излетя от стаята.

Последвах го по коридора и във фоайето, точно навреме, за да спрем Кармела, преди да е отворила вратата.

Изпратихме я обратно в нейната стая с инструкции да се заключи вътре и Рандъм отбеляза:

— Това показва силата на противника. Къде сме, Коруин?

Вдигнах рамене.

— Ако знаех, щях да ти кажа. Поне за момента сме заедно в това.

Отдръпни се!

И отворих вратата.

Първият мъж се опита да ме бълсне встрани и аз му препречих пътя.

Бяха шестима, веднага го отбелязах.

— Какво искате? — попитах.

Но никой не проговори, а насреща си видях пистолети.

Замахнах с крак, ритнах вратата и отново сложих резето.

— Добре, наистина са там — казах. — Но как мога да бъда сигурен, че не ми играеш някой номер?

— Няма как — отвърна той, — ала ми се иска да беше така. Изглеждат доста страшни.

Трябаше да се съглася. Мъжете на верандата бяха много едри и носеха шапки, дръпнати така, че да скриват очите им. Целите им лица бяха покрити със сенки.

— Иска ми се да знаех къде сме — повтори Рандъм.

Долових предизвикваща настръхване вибрация съвсем близо до тъпанчетата си. В този момент разбрах, че Флора е надула свирката си.

Когато чух как се чупи прозорец, някъде вдясно от мен, не се изненадах да чуя и приглушено ръмжене, както и кучешки лай някъде от лявата ми страна.

— Тя е извикала кучетата си — шест подли и зли звяра, които при други обстоятелства можеше да преследват нас.

Рандъм кимна и двамата се запътихме към шума от разбиване.

Когато стигнахме до всекидневната, двама мъже вече бяха вътре, като и двамата имаха пистолети.

Съборих първия, метнах се на пода и стрелях по втория. Рандъм ме прескочи, размахал сабята и видях как главата на втория мъж се отдели от раменете му.

През това време още двама бяха влезли през прозореца. Изпразних пълнителя си по тях и чух как ръмженето от вълкодавите на Флора се смесва с изстриeli, които не идваха от мен.

Трима от нападателите бяха на пода, както и същия брой кучета. Почувствах се добре от мисълта, че вече бяхме свършили с половината и когато останалите нахлуха през прозореца, убих единия от тях по начин, който истински ме изненада.

Внезапно и без да се замислям вдигнах един огромен, тежък тапициран стол и го метнах на може би около десет метра през стаята. Той счупи гръбнака на мъжа, в който се удари.

Хвърлих се към оставащите двама, но преди да съм прекосил помещението, Рандъм вече бе посякъл единия със сабята, оставяйки на кучетата да го довършат и се обръщаше към другия.

Той се озова на земята, без да има възможност да реагира. Уби още едно куче, преди да успеем да го спрем, но никога повече нямаше да убива нищо. Рандъм го удуши.

Оказа се, че две от кучата са мъртви, а едно е тежко ранено. Рандъм уби раненото с бърз замах и насочихме вниманието си към

хората.

Имаше нещо необикновено във външния им вид.

Флора влезе и ни помогна да решим какво беше то.

Първо, и шестимата имаха еднакво кръвясали очи. Много силно кръвясали. За тях, обаче, това състояние изглеждаше нормално.

Второ, до един имаха по една допълнителна става на пръстите и остри, закривени напред шипове върху опакото на ръцете.

Челюстите на всичките бяха сильно издадени и, когато със сила отворих устата на единия, преброих вътре четирийсет и четири зъба, повечето от които по-дълги от човешките, а някои изглеждаха и доста по-остри. Плътта им бе сивкава, твърда и лъскава.

Несъмнено имаше и още разлики, но и тези бяха достатъчни, за да докажат някои неща.

Взехме им оръжията и аз се оказах с три малки, плоски пистолета.

— Действително са изпълзели от Сенките — заключи Рандъм, а аз кимнах. — Извадих голям късмет. Изглежда не са очаквали да ги посрещна с такова подкрепление — войнствен брат и около половин тон кучета.

Той тръгна към счупения прозорец и надникна навън, а аз реших да го оставя да го направи сам.

— Нищо — заяви след известно време. — Сигурен съм, че се справихме с всичките — и дръпна тежките оранжеви завеси, след което струпа разни високи мебели пред тях.

Докато той се занимаваше с това, аз им пребърках джобовете.

Не бих казал, че останах изненадан, когато не намерих нищо за тяхната самоличност.

— Хайде да се върнем в библиотеката — предложи Рандъм, — за да си довърша пitiето.

Той внимателно почисти сабята преди да седне и я върна на мястото ѝ. Докато беше зает с нея, напълних една чаша за Флора.

— Значи може да се приеме, че засега съм в безопасност — започна Рандъм, — щом и тримата сме тук.

— Така изглежда — съгласи се Флора.

— Господи, от вчера не съм ял! — обяви той.

Така че Флора отиде да каже на Кармела, че вече няма опасност — може да излезе, стига да стои по-далече от всекидневната, — и да

донесе много храна в библиотеката.

Веднага щом тя напусна стаята, Рандъм се обърна към мен и попита:

- Какви са отношенията между вас?
- Не заставай обърнат с гръб към нея.
- Още ли е на страната на Ерик?
- Доколкото ми е известно.
- Тогава какво правиш ти тук?

— Опитвах се да примамя Ерик да дойде насам лично. Той знае, че това е единственият начин действително да ме докопа и исках да видя доколко силно го желае.

Рандъм поклати глава.

— Не мисля, че ще се стигне дотам. В никакъв случай. Щом ти си тук, а той — там, защо да си показва носа навън? Все още разполага с по-силната позиция. Ако ти трябва Ерик, ще трябва сам да отидеш при него.

— И аз тъкмо стигнах до това заключение.

Тогава очите му блеснаха и на лицето му засия старата усмивка. Той прекара ръка през сламено русата си коса и впери очи в моите.

— Смяташ ли да го направиш? — попита.

— Може би.

— Не ми пробутвай това „може би“, братко. Изписано е на лицето ти. Май и на мен може да ми се прииска да дойда с теб. От всичко на света най-много обичам секса и най-малко — Ерик.

Запалих цигара и се замислих над думите му.

— Сега ти минава през ума — заговори той, докато аз мълчах: — „Доколко мога да вярвам на Рандъм този път? Той е издайник, подлец, точно отговаря на името си^[1] и няма съмнение, че ще ме продаде на първия, който му предложи по-добра сделка“. Прав ли съм?

Кимнах.

— Обаче, братко Коруин, не забравяй, че макар и да не си видял кой знае колко добро от мен, никога не съм ти причинил и някакво особено зло. Е, имаше няколко лудории, признавам. Но общо взето може да се каже, че ние с теб се разбирахме най-добре от всички в семейството — имам предвид, че не сме си заставали на пътя. Помисли над това. Струва ми се, че чувам Флора или прислужницата й да идва насам, затова хайде да сменим темата... Но побързай!

Предполагам, че не ти се намира някоя колода от любимите семейни карти за игра, нали?

Поклатих глава.

Флора влезе и съобщи:

— След малко Кармела ще донесе нещо за ядене.

Пихме по този повод и той ми намигна зад гърба ѝ.

На другата сутрин телата бяха изчезнали от всекидневната, по килима нямаше никакви петна, прозорецът изглежда беше сменен, а Рандъм обясни, че той „се е погрижил за всичко“. Не ми се видя уместно да го разпитвам повече.

Взехме назаем мерцедеса на Флора и излязохме на разходка. Околността изглеждаше странно променена. Не можех съвсем точно да определя какво липсваше или беше ново, но по някакъв начин усещах, че е различно. Когато се опитах да го проумея, пак ме заболя главата, затова реших да отложа тези мисли за по-късно.

Аз седях зад волана, а Рандъм — до мен. Подхвърлих, че бих искал отново да съм в Амбър — само за да видя каква реакция ще последва.

— Доста се чудих — отвърна той, — дали си тръгнал чисто и просто да отмъщаваш или искаш нещо повече — като по този начин ми върна топката, да отговоря или не, както намеря за добре.

Намерих за добре да отговоря. Използвах шаблонната фраза:

— И аз доста мислих над това, като се опитвах да преценя какви са ми шансовете. И знаеш ли, може пък да опитам.

Тогава той се обърна към мен (до този момент бе гледал през страничното прозорче) и каза:

— Предполагам, че всеки от нас е имал тази амбиция или поне тази мисъл — за себе си го знам със сигурност, макар че рано излязох от играта — и така, както аз чувствам нещата, си струва да се опита. Твойт въпрос към мен е, знам, дали смяtam да ти помогна. Отговорът е „да“. Ще ти помогна, просто за да направя кал на останалите. — И добави: — Какво мислиш за Флора? Дали може да ни е от някаква полза?

— Много се съмнявам — отвърнах. — Тя би взела участие, само ако всичко е сигурно. А има ли нещо сигурно за момента?

— Или в който е да е момент — вметна той.

— Така е — съгласих се, за да си помисли, че знам какъв отговор мога да получа.

Страхувах се да споделя с него в какво състояние се намираше паметта ми. Не смеех да му се доверя, затова внимавах. Толкова страхотно много неща исках да науча, а нямаше към кого да се обърна. Известно време разсъждавах над това, докато продължавахме напред.

— Е, кога искаш да започнем? — попитах аз.

— Когато си готов.

И ето ти сега, топката се озова право в ската ми и аз не знаех какво да правя с нея.

— Какво ще кажеш да започнем веднага? — подхвърлих.

Рандъм се умълча. Запали цигара — предполагам, за да спечели време.

Направих същото.

— Добре — кимна накрая. — Кога си бил там за последен път?

— Беше толкова дяволски отдавна — въздъхнах аз, — че дори не съм сигурен дали още си спомням пътя.

— Хубаво — рече той. — Тогава ще трябва да се отдалечим, преди да можем да се върнем. С колко бензин разполагаме?

— Три четвърти резервоар.

— Тогава завий наляво на следващия ъгъл и да видим какво ще стане.

Послушах го и след малко всички тротоари започнаха да блестят.

— Дявол да го вземе! — възклика Рандъм. — Трябва да има двайсет години, откакто не съм го правил. Прекалено бързо започвам да си спомням верните неща.

Продължавахме напред и аз взех да се питам какво, по дяволите, ставаше. Небето бе придобило леко зеленикав цвят, после постепенно преля в розово.

Прехапах си устните, за да не задавам въпроси.

Минахме под един мост и, когато излязохме от другата му страна, небето отново беше с нормалния си цвят, ала навсякъде около нас имаше вятырни мелници, големи и жълти.

— Не се беспокой — побърза да каже Рандъм. — Можеше да бъде и по-зле.

Забелязах, че хората покрай които минавахме, бяха облечени доста странно, а пътната настилка беше от тухли.

— Завий надясно.

Направих го.

Пурпурни облаци закриха слънцето и започна да вали. Светкавици разкъсаха небето и то затънна над нас. Бях пуснал чистачките на пълна скорост, но нямаше голяма полза от тях. Запалих фаровете и намалих още повече.

Бих могъл да се закълна, че минах покрай ездач, запътен в другата посока, целият облечен в сиво, с вдигната нагоре яка и наведена срещу дъждъта глава.

После облациите се разсеяха и ние продължихме да караме покрай някакъв морски бряг. Вълните хвърляха пръски и ниско над тях се носеха огромни чайки. Дъждът беше спрятал и аз изключих светлините и чистачките. Сега пътят бе направен от макадам, но местността ми беше съвършено непозната. В огледалото за обратно виждане нямаше и следа от града, който току-що бяхме напуснали. Ръцете ми се вкопчиха по-здраво във волана, когато изведнъж край нас изникна бесилка, на която един скелет беше овесен за врата и вятърът го люлееше насам-натам.

Рандъм просто продължаваше да пуши и да гледа през прозореца, докато шосето взе да се отдалечава от брега и се заизвива по склоновете на някакъв хълм. От дясната ни страна се разстилаше тревиста равнина без никакви дървета, а отляво все по-нависоко се издигаше редица от хълмове. Небето вече бе станало тъмно, но бляскаво синьо — като дълбок, бистър вир, закътан и сенчест. Не си спомнях някога преди да съм виждал такова небе.

Рандъм си отвори прозореца, за да изхвърли фаса и вътре нахлу леден вятър, който засвири из колата, докато не затвори отново. Вятърът имаше дъх на море, солен и остьр.

— Всички пътища водят към Амбър — подхвърли той, като че ли това беше някаква аксиома.

Тогава си спомних какво бе споменала Флора предния ден. Не ми се искаше да звучи като глупак или като човек, който крие решаваща информация, но щом проумях значението на изявленietо й трябваше да му го кажа, заради неговата и моята безопасност.

— Знаеш ли — започнах аз, — когато онът ден ти се обади и аз вдигнах телефона, защото Флора я нямаше, сигурен съм, че тя се е опитвала да се добере до Амбър, но е намерила пътя блокиран.

При тези думи, той се засмя.

— Тази жена има много малко въображение. Естествено, че ще е блокиран във времена като сегашните. В края на краищата ще бъдем принудени да тръгнем пеша, убеден съм, и това без съмнение ще отнеме всичките ни сили и изобретателност, ако изобщо успеем да стигнем. Да не си мисли, че може да се върне тържествено като принцеса, по обсипан с цветя път? Тя е една глупава кучка. Всъщност, дори не заслужава да живее, но засега това не е моя работа. Завий надясно на кръстопътя — реши той.

Какво ставаше? Знаех, че по някакъв начин Рандъм е отговорен за екзотичните промени, които продължаваха да се случват около нас, но не можех да определя как го прави и накъде ни води. Знаех, че трябва да науча тайната му, ала не можех просто да го попитам, защото тогава щеше да разбере в какво състояние съм. И щях да завися от неговата милост. Той сякаш не вършеше нищо друго, освен да пуши и да гледа навън, но щом се измъкнахме от едно хълтване на пътя, навлязохме в някаква синя пустиня, а слънцето над главите ни сега беше розово, увиснало на сред трептящо небе. В огледалцето зад нас се простираха безброй километри пустиня, докъдето ми стигаше погледът. Страхотен номер беше това.

После двигателят се закашля, захърка, успокои се, повтори представлението.

Воланът измени формата си под ръцете ми.

Превърна се в полукръг, а седалката като че ли се отдалечи от него, колата приклекна по-плътно до пътя, предното стъкло стана по-полегато.

Аз обаче не казах нищо, дори когато ни връхлетя светлолилавата пясъчна буря.

Но когато тя отмина, ахнах.

Пред нас се простираше страхотна върволица коли, в невероятно задръстване, на около километър напред. Всичките бяха спрели и можех да чуя клаксоните им.

— Намали — рече той. — Това е първото препятствие.

Послушах го и над нас се изви нова пясъчна вихрушка.

Преди още да съм запалил фаровете, бурята спря и аз няколко пъти премигнах с очи.

Всички коли бяха изчезнали и не се чуваха никакви клаксони. Но сега настилката на пътя блещукаше, както бе ставало преди с тротоарите и чух Рандъм да проклина под нос някого или нещо.

— Сигурен съм, че кривнах точно натам, накъдето искаше този, който е поставил блокадата. И направо ме подлудява мисълта, че постъпих както той очакваше — по най-очевидния начин.

— Ерик ли? — попитах.

— Вероятно. Какво смяташ, че трябва да направим? Дали да не спрем и за известно време да продължим по трудния начин или да караме нататък и да видим дали има други препятствия?

— Нека продължим малко. В края на краишата това беше само първото.

— Добре — съгласи се той, но добави: — Кой знае какво ще бъде второто.

Второто беше нещо — не знам как да го опиша по друг начин.

То бе нещо, което приличаше на топилня с ръце — стърчеше в средата на пътя, посягаше надолу, вдигаше колите и ги изяждаше.

Натиснах спирачките.

— Какво има? — попита Рандъм. — Продължавай. Как иначе ще минем?

— Това ме разтревожи малко — поясних аз и той ме изгледа странно и продължително, докато върху нас връхлиташе нова пясъчна буря.

Бях направил погрешно изказване, знаех го.

Когато прахолякът се разпръсна, ние отново се движехме по празен път. А в далечината се виждаха кули.

— Мисля, че го преметнах — заяви Рандъм. — Комбинирах няколко в една и смятам, че точно това не е успял да предвиди. В края на краишата никой не е в състояние да затвори всички пътища към Амбър.

— Така е — съгласих се с надежда да замажа предишната грешка, предизвикала онзи странен поглед.

Замислих се за Рандъм. Дребничък, слабоват на вид мъж, който можеше да загине също така лесно като мен предната вечер. Откъде идваше неговата сила? И какви бяха всички тези приказки за Сенки? Нещо ми говореше, че каквото и да бяха Сенките, ние в този момент се движехме сред тях. Как? Рандъм правеше нещо и тъй като изглеждаше

отпуснат физически и ръцете му бяха в полезрението ми, предположих, че го вършеше мислено. И отново, как?

Е, бях го чул да говори за „добавяне“ и „изваждане“, като че ли вселената, в която се движеше, бе едно голямо уравнение.

Реших — с внезапна увереност, — че по някакъв начин той добавя и изважда части от света, който се виждаше около нас, с цел да ни доведе колкото е възможно по-близко до онова странно място, Амбър, отговорът на уравнението.

Някога и аз знаех как да правя това. И ключът сега, проумях внезапно, беше да си спомня Амбър.

Ала не можех.

Пътят рязко изви и пустинята свърши, за да отстъпи място на ливади с висока, синя, остра на вид трева. След малко около нас се появиха хълмове и в полите на третия паважът свърши, а ние продължихме по тесен черен път. Той беше добре утъпкан и се промъкваше сред все по-големи хълмове, по които сега започнаха да се появяват малки храстчета и шубраци с бодли, подобни на щикове.

След близо половин час хълмовете изчезнаха и ние навлязохме в гора от тумбести, едростволести дървета с ромбовидни листа в есенно оранжево и пурпурно.

Започна да ръми слаб дъжд и беше пълно със сенки. От слоевете подгизнали листа взе да се издига бледа мъгла. Някъде в далечината отлясно прозвуча вой.

Воланът смени формата си още три пъти, като последната му версия беше дървен осмоъгълник. Сега колата бе доста висока и отнякъде се бяхме сдобили с фигурка на предния капак във формата на фламинго. Въздържах се да коментирам тези неща, просто се приспособявах към каквито позиции заемаше седалката и към новите начини за управление, които превозното средство изискваше. Рандъм, обаче, погледна към волана, точно когато прозвучва нов вой, поклати глава и изведнъж дърветата станаха много по-големи, гъсто окичени с пълзящи растения и нещо като син воал от мъх, а колата почти върна нормалния си вид. Хвърлих поглед на индикатора за горивото и видях, че разполагаме с половин резервоар.

— Напредваме — отбеляза брат ми и аз кимнах.

Пътят внезапно се разшири и се обзаведе с бетонна повърхност. От двете му страни имаше канавки, пълни с кална вода. По нея

плуваха листа, малки клончета и разноцветни пера.

Изведнъж ми се зави свят и главата ми олекна, но още преди да съм успял да реагирам Рандъм подхвърли:

— Дишай бавно и дълбоко. Минаваме напряко и за известно време атмосферата и гравитацията малко ще се различават. Смятам, че досега имахме голям късмет и искам да го използвам докрай — да стигнем колкото е възможно по-близо, колкото е възможно по-бързо.

— Чудесна идея — одобрих аз.

— Може да е, може и да не е — отвърна той. — Но смятам, че си струва да... Внимавай!

Изкачвахме се по един хълм и някакъв камион изскочи отсреща и се втурна надолу към нас. Той караше от неправилната страна на пътя. Кривнах, за да го избягна, но и камионът изви. В последния момент трябваше да изскоча от шосето върху левия банкет и се приближих съвсем до ръба на канавката, за да не се сблъскаме.

От дясната ми страна гумите на камиона изsvириха и той спря. Опитах отново да се върна на пътя, но бяхме затънали в меката почва.

После чух затръшване на врата и видях, че шофьорът излезе от дясната страна на кабината — което означаваше, че той по всяка вероятност си е карал от правилната половина, а ние сме били не където трябва. Бях сигурен, че никъде в Щатите движението не е по английски образец, но до този момент вече се бях уверен, че отдавна сме напуснали Земята, която познавах.

Камионът беше цистерна. Върху страната му пишеше ЗЮНОКО с големи, кървавочервени букви, а под тях се мъдреше девизът: „Ний пукривъми целя свет“. Шофьорът ме покри с обиди, щом излязох навън, заобиколих колата и започнах да се извинявам. Той беше едър колкото мен, имаше конструкция на бирена бъчва и в едната си ръка държеше щанга.

— Вижте, казах ви, че съжалявам — обърнах се към него аз. — Какво още искате да направя? Никой не пострада и няма щети.

— Не бива да пускат скапани шофьори като теб по пътищата! — изкрештя той. — Ти си подвижна заплаха!

Рандъм излезе от колата и се намеси:

— Господине, най-добре е да си продължите по пътя! — В ръката му имаше пистолет.

— Махни това — обадих се аз, но той само запъна ударника.

Шофьорът се обърна и хукна да бяга, с разширени от ужас очи и увисната челюст.

Рандъм вдигна пистолета, прицели се внимателно в гърба на мъжа и аз едва успях да му бълсна ръката встрани, точно когато натискаше спусъка.

Куршумът одраска пътната настилка и рикошира.

Рандъм се обърна към мен с почти бяло лице.

— Що за глупости вършиш! Изстрелът можеше да попадне в резервоара!

— Можеше да попадне и в човека, в когото се целеше.

— И какво от това, по дяволите? Никога повече няма да минем отново по този път, по времето на сегашното поколение. Mrъсното копеле си позволи да обижда един принц на Амбър! За твоята чест се бях загрижил.

— Мога и сам да се грижа за честта си — възразих и усетих да ме завладява нещо студено и властно. Продължих: — Аз съм този, който решава дали трябва да бъде убит, не ти — и ме изпълни чувство на оскърбление.

Тогава той наведе глава, а през това време вратата на кабината се затръшна и камионът потегли надолу по пътя.

— Извинявай, братко — рече Рандъм. — Не исках да злоупотребявам. Но ми беше обидно да слушам как някой от тях ти говори по такъв начин. Знам, че трябваше да изчакам и да те оставя да се оправиш с него, както ти сметнеш за необходимо или поне беше редно да те попитам.

— Добре, както и да е — омекнах аз. — Хайде да се връщаме на пътя и да продължим, ако можем.

Задните колела бяха потънали до осите и докато ги гледах и се опитвах да решава какъв е най-добрият начин да се измъкнем, Рандъм извика:

— Давай. Аз хванах предната броня, ти поеми задната и ще я отнесем обратно на пътя. Ще я сложим направо в лявата лента.

Не се шегуваше.

Той бе споменал нещо за по-слаба гравитация, но аз не се чувствах чак толкова лек. Знаех, че съм силен, но не вярвах да съм способен да вдигна задния край на мерцедес.

Ала от друга страна трябваше да опитам, след като той изглежда го очакваше от мен, а не исках да му подсказвам, че имам дупки в паметта.

Затова се наведох, приклекнах, хванах бронята и започнах да изправям крака. Със силен всмукващ звук задните гуми се освободиха от влажната почва. Държах моя край на колата на около петдесет сантиметра над земята! Беше тежък — проклятие, адски тежък! — но можех да го вдигна!

При всяка крачка, която правех, потъвах на около двайсет сантиметра. Но продължавах да нося и Рандъм правеше същото с неговия край.

Поставихме колата на шосето, с леко друсване на амортизорите. После си свалих обувките, излях водата от тях, почистих ги със снопчета трева, изстисках си чорапите, изчетках маншетите на панталоните си, метнах обувките и чорапите на задната седалка и се настаних на предната, с боси крака.

Рандъм скочи вътре, на мястото до мен, и рече:

— Слушай, искам отново да ти се извиня...

— Забрави тази история — спрях го. — Всичко е приключено.

— Да, но не желая да ми имаш зъб.

— Няма — успокоих го аз. — Само че си обуздавай страстите в бъдеще, когато става дума за отнемане на живот в мое присъствие.

— Добре — обеща той.

— Тогава да потегляме — и го направихме.

Движехме се през скалист каньон, после прекосихме един град, който изглеждаше направен изцяло от стъкло или някаква подобна на стъкло материя, с високи сгради, тънки и крехки на вид, и хора, чиито вътрешни органи и остатъци от последното хранене прозираха под лъчите на розовото слънце. Те зяпаха след нас, докато минавахме. Събираха се на тълпи по ъглите на улиците, но никой не се опита да ни спре и не пресече пред колата.

— Колегите на Чарлс Форт тук явно ще цитират това събитие още много години — отбеляза брат ми.

Кимнах.

После пътят изобщо изчезна и ние карахме по нещо, което приличаше на безкраен лист силикон. След известно време отново се сви и се превърна в нашето шосе, а след още малко от лявата и дясната

ни страна се появиха мочурища — подтискащи, кафяви и вонящи. Видях как същество, за което можех да се закълна, че е диплодок, надига глава и гледа продължително след нас. Над главите ни премина огромна сянка с криле на прилеп. Сега небето беше ярко синьо, а слънцето — светложълто злато.

— Вече ни остана по-малко от четвърт резервоар — отбелязах аз.

— Добре — каза Рандъм. — Спри колата.

Послушах го и зачаках.

Доста дълго време — може би около шест минути — той стоя мълчаливо, после рече:

— Карай нататък.

След около пет километра попаднахме на барикада от трупи и аз тръгнах да я заобикалям. От едната страна се показа врата и Рандъм ми нареди:

— Спри и натисни клаксона.

Направих го и след малко дървената врата изскърца на огромните си железни панти и се отвори навътре.

— Влизай — каза той. — Няма опасност.

Промъкнах се вътре и завих наляво, където се намираха три тумбести помпи „Есо“, а мъничката постройка зад тях беше от вида, който бях виждал безброй пъти преди при по-обикновени обстоятелства. Спрях пред едната от помпите и зачаках.

Човекът, който се показва от сградата, беше ужасно дебел, висок около един и петдесет, с нос като ягода и широки близо метър рамене.

— Какво да бъде? — попита той. — Да я напълня догоре?

Кимнах.

— С обикновен.

— Дайте я малко по-близо — рече мъжът.

Преместих колата и попитах Рандъм:

— Парите ми вършат ли работа тук?

— Погледни ги — отвърна той.

Портфейлът ми бе натъпкан с оранжеви и жълти банкноти, с римски цифри по ѳглите, последвани от буквите „Р.Д.“

Рандъм ми се ухили, докато ги изучавах.

— Виждаш ли, погрижил съм се за всичко.

— Страхотно. Между другото, започвам да огладнявам.

Огледахме се наоколо и видяхме от една голяма реклама да ни зяпа нарисуван господин, текстът под който твърдеше, че продавал пържени пилета от Кентъки наблизо.

Ягодовият нос плисна малко от бензина на земята, за да го накара да тече гладко, окачи маркуча, приближи се към нас и каза:

— Осем регъмни драхи.

Намерих една оранжева банкнота, на която пишеше „V Р.Д.“ и още три с надпис „I Р.Д.“ и му ги подадох.

— Благодаря — тикна ги той в джоба си. — Да ви проверя ли маслото и водата?

— Да.

Човекът добави малко вода, съобщи ми, че нивото на маслото е добро и позабърса предното стъкло с един мръсен парцал. После ни махна и се прибра в постройката.

Продължихме към рекламираното заведение, където и ние се заредихме с пържени деликатеси от Кентъки и слаба, леко солена на вкус бира.

После се измихме в пристойката отпред, върнахме се при вратата, натиснахме клаксона и зачакахме, докато един мъж с окачена през дясното му рамо алебарда дойде и ни отвори.

След което отново поехме по шосето.

Пред нас изскочи тиранозавър, поколеба се за момент, после си продължи по пътя, някъде наляво. Над главите ни прелетяха още три птеродактила.

— Не ми се иска много да отстъпвам от небето на Амбър — подхвърли Рандъм, каквото и да означаваше това и аз изсумтях в отговор. — Страхувам се, обаче, да опитам всичко наведнъж — продължи той. — Има опасност да бъдем разкъсани на парчета.

— Така е — съгласих се аз.

— Но от друга страна, това място не ми харесва.

Кимнах и продължихме напред, докато силиконовата равнина свърши и навсякъде около нас се разпростряха голи камънаци.

— Какво правиш сега? — позволих си да попитам аз.

— След като вече овладях небето, смятам да опитам с терена — обясни той.

И каменистата шир започна да преминава в скали. Между тях се виждаше гола, черна земя. След известно време скалите станаха по-

малко, а земята — повече. Най-накрая забелязах и петна зеленина. Първо тук и там по малко трева. Ала тя беше много, много ярко зелена, като наподобяваше и все пак доста се различаваше от онази, която бе обичайна за познатата ми на мен Земя.

Скоро тревата стана много.

По-нататък се появиха и дървета, разпръснати хаотично край пътя.

После стигнахме до гора.

И то каква гора!

Никога не бях виждал такива дървета — мощни и величествени, обагрени в дълбоко, богато зелено, леко изпъстрено със злато. Те се издигаха нагоре устремно, шеметно се извисяваха. Огромни ели, борове, кленове и много други, които не можех да определя. През тях пълзеше ветрец с фантастично, прекрасно благоухание, което усетих щом леко открехнах прозореца. След няколко вдишвания реших да го отворя докрай и да го оставя така.

— Гората на Ардън — обади се мъжът, който беше мой брат и разбрах, че е прав. По някакъв начин едновременно го обичах и мразех, заради неговата мъдрост, неговите познания.

— Братко — рекох аз, — ти се справяш чудесно. По-добре отколкото бях очаквал. Благодаря ти.

Това изглежда го свари неподготвен. Сякаш никога преди не бе получавал добра дума от роднина.

— Старая се с всички сили — каза той — и ще продължа да го правя докрай, обещавам. Само погледни! Овладяхме небето, сега се добрахме и до гората! Направо е прекалено хубаво, за да е истина! Прехвърлихме половината път и нищо не ни се опря особено. Мисля, че имаме голям късмет. Ще ми дадеш ли едно регентство?

— Да — отговорих аз, без да знам за какво ставаше дума, но бях готов да удовлетворя желанието му, стига да бе във властта ми.

Тогава той кимна.

— Бива си те.

Рандъм беше един дребен, склонен към убийства мошеник, за когото си спомних, че винаги срещу нещо се бе бунтувал. В миналото родителите ни се бяха опитвали да го дисциплинират, но без особен успех. И едновременно с това осъзнах, че сме имали общи родители, какъвто, както изведнъж разбрах, не беше случаят с мен и Ерик, с мен

и Флора, с мен и Кейн, Блийс и Файона. А вероятно и с други, но за тези си спомнихи и за тях бях сигурен.

Карахме по твърд черен път през катедрала от огромни дървета. Това сякаш продължаваше цяла вечност. Чувствах се в безопасност. От време на време стряскахме по някой елен или изненадвахме лисица, която пресичаше или стаеше близо до пътя. На места се виждаха следи от копита. Сълнчевата светлина някак се филтрираше през листата и падаше под ъгъл като опънати златни струни на индуски музикален инструмент. Вятърът беше влажен и лъхаше на живот. Завладя ме усещането, че познавам това място и в миналото често съм минавал по този път. Бях пресичал Гората на Ардън върху кон, бях вървял през нея, бях ловувал в нея, бях лежал по гръб под някои от тези величествени дървета, с пъхнати под главата ръце, загледан нагоре. Бях се катерил по клоните на тези гиганти и бях гледал надолу към един зелен, постоянно менящ се свят.

— Обичам тази гора — промълвих аз, без да съзнавам напълно, че съм го казал на глас, а Рандъм отвърна:

— Винаги си я обичал — и като че ли в гласа му се промъкна нотка на удивление. Не можех да бъда сигурен.

Тогава от далечината долетя звук, който знаех, че е издаван от ловджийски рог.

— Карай по-бързо — изведнъж се разтревожи Рандъм. — Прилича на рога на Джулиан.

Подчиних се.

Рогът прозвуча отново, по-близко.

— Онези проклети негови хрътки ще разкъсат колата на парченца, а птиците му ще се нахранят с очите ни! — възклика Рандъм. — Никак не ми се иска да го срещам, когато е така добре подгответен. За каквото и да е тръгнал на лов, знам, че с радост ще го зареже при такава привлекателна плячка като двама от неговите братя.

— „Живей и остави и другите да живеят“ е моята философия напоследък — отбелязах аз.

Рандъм се подсмихна.

— Каква чудата идея. Обзалагам се, че няма да изтрае повече от пет минути.

В този момент рогът прозвуча отново, дори още по-близо, и той изруга:

— По дяволите!

Скоростомерът показваше седемдесет и пет със странни рунически цифри и аз се страхувах да карам по-бързо по този неравен път.

А рогът пак изsvири, сега много по-близо, три дълги тона и можех да чуя лая на хрътките, някъде вляво.

— Вече сме много близо до истинската Земя, макар още да сме далече от Амбър — каза брат ми. — Безсмислено е да бягаме през съседни Сенки, защото ако действително ние сме тези, които преследва, той ще ни догони и там. Или сянката му ще ни намери.

— Какво ще правим!

— Карай бързо и се надявай, че не преследва нас.

А рогът прозвуча още веднъж, този път почти до колата.

— С какво идва, дявол да го вземе, с локомотив ли? — попитах аз.

— Предполагам, че язди могъщия Моргенщерн, най-бързия кон, който някога е създавал.

Оставих последната дума да се повърти малко из главата ми, като се чудех над значението ѝ. Да, вярно е, каза ми някакъв вътрешен глас. Той наистина е създал Моргенщерн, измъкнал го е от Сенките и е вдъхнал в звера скоростта и силата на ураган и пилотонабивачка.

Спомних си, че имах основания да се страхувам от това животно и тогава го видях.

Моргенщерн беше с шест длани по-висок от всеки друг кон, който някога бях виждал и очите му имаха мъртвешкия цвят характерен за ваймарските кучета. Козината му бе цялата сива, а копитата му изглеждаха изваяни от закалена стомана. Той бягаше като вятъра, със скоростта на колата, а на седлото му седеше Джулиан — Джулиан от картата за игра, с дълга черна коса и ясни сини очи, облечен в белите люспести доспехи.

Джулиан ни се усмихна и махна, а Моргенщерн тръсна глава и великолепната му грива се развя от вятъра като знаме. Краката му се движеха толкова бързо, че се сливаха в нещо като мъгла.

Сетих се как едно време Джулиан караше някакъв свой човек да облича моите изхвърлени дрехи и да измъчва животното. Затова и то се бе опитало да ме стъпче веднъж по време на лов, когато бях слязъл от коня си, за да одера един елен.

Отново бях затворил прозореца, така че не смятах за възможно да познае по миризмата, че съм вътре в колата. Но Джулиан ме бе забелязал и аз знаех какво означаваше това. Навсякъде около него тичаха Ураганните хрътки, с техните яки, здрави тела и зъби като стомана. Те също бяха дошли от Сенките, защото никое нормално куче не може да бяга така. Ала вече бях сигурен, че всъщност думата „нормално“ всъщност не подхождаше на нищо в този свят.

Джулиан ни направи знак да спрем, аз погледнах към Рандъм и той кимна.

— Ако не го направим, той просто ще ни догони.

И така, натиснах спирачките, намалих и спрях.

Моргенщерн се изправи на задни крака, размаха предните във въздуха, стовари се отново и с четирите на земята и ни подмина в галоп. Кучетата закръжиха наоколо, с изплезени езици и тежко дишане. Конят целия блестеше от пот.

— Каква изненада! — възклика Джулиан по своя бавен, почти ленив маниер на говорене и един голям ястreb, обагрен в черно и зелено, закръжи и кацна върху лявото му рамо.

— Да, нали — отвърнах аз. — Как си?

— О, превъзходно — заяви той, — както винаги. Ами ти и брат Рандъм?

— Аз съм в добра форма — рекох, а Рандъм кимна и отбеляза:

— Мислех, че ще се отدادеш на други спортове във времена като тези.

Джулиан наклони глава и го изгледа накриво през предното стъкло.

— Обичам да убивам животни — подхвърли той — и постоянно мисля за своите роднини.

Усетих как по гърба ми плъзна лек хлад.

— Шумът от вашето превозно средство ми отвлече вниманието от лова — рече Джулиан. — Тогава още не подозирах, че то съдържа двамина като вас. Предполагам, че не се разхождате просто за удоволствие, а сте се запътили нанякъде, например към Амбър. Познах ли?

— Да — признах аз. — Може ли да се поинтересувам защо ти си тук, а не там?

— Ерик ме изпрати да наблюдавам този път — отвърна той, а моята ръка се отпусна върху единия от пистолетите на колана ми, докато говореше. Имах чувството, обаче, че куршум не би могъл да пробие тези доспехи. Затова си помислих да застрелям Моргенщерн.

— Е, братя — усмихна се Джулиан, — добре дошли. Желая ви приятно пътуване. Не се съмнявам, че скоро ще се видим в Амбър. Всичко хубаво — и с тези думи той се обърна и пое към гората.

— Да се махаме светкавично оттук — каза Рандъм. — Сигурно смята да ни устрои капан или ще тръгне да ни преследва — и той измъкна пистолет от колана си и го постави в скута си.

Аз подкарах с прилична скорост.

След около пет минути, когато тъкмо бях започнал да дишам малко по-леко, чух рога. Натиснах докрай педала на газта, като знаех, че така или иначе ще ни настигне, но се опитвах да спечеля колкото можех повече време и разстояние. Занасяхме по завоите, изкачвахме с ръмжене хълмовете и префучавахме през долините. На едно място едва не бълснах елен, но успяхме да заобиколим животното без да се ударим или забавим.

Сега рогът звучеше по-близо и Рандъм ругаеше под нос.

Имах чувството, че ни предстои още много път все през гората и това никак не ме насырчаваше.

Стигнахме до дълъг прав участък, който успях да взема почти за минута. Звуците от рога на Джулиан сякаш се отдалечиха. Ала после пътят започна да извива и криволичи и трябваше пак да намаля. Звуците веднага започнаха отново да ни настигат.

След около шест минути Джулиан се появи на огледалото за обратно виждане, галопиращ с грохот по пътя, заобиколен от цялата си глутница, лаеща и с потекли лиги.

Рандъм свали своя прозорец и след малко се показва навън и започна да стреля.

— Проклети доспехи! — изруга той. — Сигурен съм, че два пъти го улучих и нищо не му стана.

— Омразна ми е мисълта да се убие това животно — подхвърлих аз, — но все пак оптай да улучиш коня.

— Вече го направих, няколко пъти. — Рандъм хвърли празния си пистолет на пода и измъкна другия. — Или аз съм по-лош стрелец,

отколкото си мислех, или е истина това, което казват: че за да се убие Моргенщерн е необходим сребърен курсум.

Рандъм застреля шест от кучетата с оставащите му патрони, ала поне още двайсетина продължаваха да ни преследват.

Прехвърлих му един от моите пистолети и той се справи с нови пет звяра.

— Ще запазя последния курсум за главата на Джулиан, в случай че се приближи достатъчно!

Преследвачите ни вече се намираха само на двайсет метра зад нас и още се приближаваха, затова натиснах с всичка сила спирачките. Някои от кучетата не успяха да спрат навреме, но Джулиан изведнъж изчезна и над главите ни прелетя тъмна сянка.

Моргенщерн бе прескочил колата. После се извъртя и докато кон и ездач се обръщаха към нас, аз подкарах с пълна скорост напред.

С великолепен скок, Моргенщерн се махна от пътя. В огледалото за обратно виждане видях как две кучета пускат бронята, която бяха откъснали и подновяват преследването. Няколко останаха да лежат на пътя, а по следите ни тичаха около петнайсет, шестнайсет.

— Чудесно представление — обади се Рандъм, — но имаш късмет, че не се вкопчиха в гумите. Сигурно никога преди не са гонили кола.

Подадох му оставащия ми пистолет и поръчах:

— Свали още кучета.

Той се зае да стреля без бързане и със съвършена точност улучи шест.

Джулиан вече беше зад колата, с изваден меч в ръка.

Натиснах клаксона, като се надявах да стресна Моргенщерн, ала номерът не мина. Кривнах към тях и конят с танцова стъпка отскочи встрани. Рандъм се сви ниско в седалката си и се прицели покрай мен, стиснал с дясната ръка пистолета, опрян върху левия му лакът.

— Не стреляй засега — спрях го аз. — Ще се опитам да го хвана жив.

— Ти си луд — извика той, докато отново натисках спирачките.

Обаче свали оръжието си.

В мига, в който спряхме, аз отворих моята врата и изскочих навън... все още бос! По дяволите!

Гмурнах се под меча му, сграбчих го за ръката и го свалих от седлото. Той ме удари по главата с бронирания си ляв юмрук така, че от очите ми изскочиха искри и ме заля ужасна болка.

Джулиан лежеше, където бе паднал, зашеметен, навсякъде около мен имаше кучета, които ме хапеха, а Рандъм ги риташе. Добрах се до изпуснатия меч и опрях върха му до гърлото на Джулайан.

— Нареди им да се махнат! — извиках аз. — Или ще те прикова към земята!

Той изкрещя заповедите си на кучетата и те се отдръпнаха. Рандъм държеше юздите на Моргенщерн и се бореше с коня.

— Сега, скъпи братко, какво имаш да кажеш в своя защита? — попитах.

В очите му гореше студен син пламък, а лицето му не изразяваше нищо.

— Ако смяташ да ме убиваш, действай — рече той.

— Когато аз сам решавам — отвърнах и някак ми стана приятно от вида на калта по безукорните му доспехи. — Междувременно, колко струва твоят живот за теб?

— Всичко, с което разполагам, разбира се.

Отстъпих с една крачка.

— Стани и влез отзад в колата — заповядах.

Джулиан се подчини и аз му взех камата, преди да се е качил. Рандъм зае отново своето място и насочи пистолета с единствения оставащ патрон към главата на Джулайан.

— Защо просто не го убием? — попита той.

— Мисля, че може да ни е от полза — отговорих. — Много неща искам да узная. А и все още ни остава доста път.

Потеглих. Кучетата затичаха край колата. Моргенщерн се впусна в галоп заедно с тях.

— Страхувам се, че няма да ви бъда от особена полза като пленник — забеляза Джулайан. — Въпреки че ще ме измъчвате, не бих могъл да ви кажа нищо повече от това, което знам, а то не е много.

— Започни с него тогава — предложих аз.

— Ерик изглежда има най-силните позиции — заговори той, — тъй като се намира тук, в Амбър, когато всичко се разпада. Поне аз така виждах нещата, когато му предложих подкрепата си. Ако някой от вас беше на неговото място, предполагам, че щях да постъпя по същия

начин. Ерик ме натовари да пазя Ардън, защото оттук минава един от главните маршрути. Жерар контролира южните подстъпи откъм морето, а Кейн е далече в северните води.

— Какво става с Бенедикт? — попита Рандъм.

— Не знам. Нищо не съм чул. Може да е с Блийс. Може да се е оттеглил някъде сред Сенките и още дори да не знае за тези събития. Възможно е дори да е мъртъв. От години не съм го виждал.

— С колко души разполагаш в Ардън — поинтересува се Рандъм.

— С повече от хиляда — заяви Джулиан. — Някои сигурно точно сега ви наблюдават.

— И ако искат ти да продължиш да живееш, това е всичко, което ще направят — отсече Рандъм.

— Несъмнено си прав — съгласи се брат ни. — Трябва да призная, че Коруин постъпи много хитро като ме взе в плен, вместо да ме убие. Току виж сте се измъкнали от гората по този начин.

— Казваш го само защото искаш да живееш — рече Рандъм.

— Разбира се, че искам да живея. Може ли?

— Защо?

— Като отплата за информацията, която ви дадох.

Рандъм се разсмя.

— Даде ни страшно малко, а съм сигурен, че от теб може да се изтръгне повече. Ще видим, когато получим възможност да спрем. А, Коруин?

— Ще видим — повторих аз. — Къде е Файона?

— Някъде на юг, мисля — отвърна Джулиан.

— Ами Дирдри?

— Не знам.

— Луела?

— В Ребма.

— Добре — заключих аз. — Смятам, че ни каза всичко, което знаеш.

— Така е.

Продължихме в мълчание и накрая гората започна да опредява. Отдавна бях загубил Моргенщерн от поглед, макар че от време на време виждах ястrebа на Джулиан да ни следва. Пътят тръгна нагоре и ние се насочихме към прохода между две пурпурни планини.

Резервоарът беше пълен малко над една четвърт. След около час вече се движехме между високи каменисти склонове.

— Тук мястото изглежда подходящо за блокиране на пътя — отбеляза Рандъм.

— И на мен така ми се струва — съгласих се аз. — Какво ще кажеш, Джулиан?

Той въздъхна.

— Да, много скоро ще стигнете до блокада. Знаете как да минете през нея.

Прав беше. Когато доближихме бариерата и постовият, в зелени дрехи и кафяво кожено яке, с оголен меч се запъти към нас, аз посочих с палец към задната седалка и го попитах:

— Схваща ли картинаката?

Той загря, а освен това позна и ние кои сме.

Забърза се да вдигне бариерата и ни отдаде чест, когато минахме покрай него.

Имаше още две бариери, преди да излезем от прохода... а ястребът изглежда ни бе загубил някъде по пътя. Вече се бяхме издигнали на повече от хиляда метра надморска височина и аз спрях колата. От лявата ни страна се извисяваха отвесни скали, а от дясната не се виждаше нищо друго, освен стръмния склон надолу.

— Слизай — наредих. — Ще трябва да се поразходиш.

Джулиан пребледня.

— Няма да се унижавам — заяви той. — Няма да моля за живота си.

И излезе от колата.

— Дявол да го вземе! — възкликнах аз. — Не съм гледал хубаво унижение от седмици! Добре... иди да застанеш там на ръба. Малко по-близо, ако обичаш. — Рандъм продължаваше да държи пистолета, насочен към главата му. — Преди малко ти спомена — продължих аз, — че вероятно би подкрепил всеки, ако заема мястото на Ерик.

— Така е.

— Погледни надолу.

Той го направи. Пропастта беше дълбока.

— Запомни това — рекох аз, — в случай, че събитията претърпят внезапна промяна. И запомни кой ти подари живота тогава, когато друг би ти го отнел.

После му обърнах гръб.

— Хайде, Рандъм. Да тръгваме.

Оставихме го да стои там и да диша тежко, сключил съсредоточено вежди.

Стигнахме до върха и бензинът ни почти свърши. Изключих от скорост, загасих двигателя и започнахме дългото спускане надолу.

— Мислех — обади се Рандъм, — че не си загубил нищо от старата си хитрост. Аз самият вероятно щях да го убия, заради това, което се опита да направи. Но смяtam, че ти постъпи правилно. Вярвам, че той ще ни подкрепи, ако успеем да надвием Ерик. Междувременно, разбира се, ще му докладва за случилото се.

— Естествено — съгласих се аз.

— А ти имаш повече основания да желаеш смъртта му, от който и да е от нас.

Усмихнах се.

— Личните чувства не спомагат за добрата политика, правните решения или търговските сделки.

Рандъм запали две цигари и ми подаде едната.

Загледан напред през пушека, за първи път зърнах това море. Под смраченото, едва ли не нощно небе и увисналото в него златно слънце, морето изглеждаше толкова наситено — плътно като боя, със структура на плат, тъмносиньо, почти пурпурно, — че ми беше трудно да го гледам. Улових се да говоря на език, който не бях подозирал, че знам. Декламирах „Балада за мореплавателите“. Рандъм ме слуша, докато свърших, след което попита:

— Често се е говорело, че ти си съчинил това. Вярно ли е?

— Беше толкова отдавна — казах му аз, — че вече наистина не си спомням.

И докато скалистия склон извиваше все повече и повече наляво, а ние се спускахме надолу покрай него, насочили се към осеяна с дървета долина, в полезнинето ни се откриваше все по-голяма част от морето.

— Фарът на Кабра — посочи Рандъм към огромната сива кула, която се издигаше от водата, на километри навътре в морето. — Почти го бях забравил.

— И аз — отговорих. — Това е много странно усещане... завръщането — и тогава осъзнах, че вече не говоря на английски, а на

език наричан тари.

Горе-долу след половин час стигнахме долу. Продължих да карам по инерция, докъдето можех, после отново включих двигателя. При неговия звук ято черни птици изпърхаха във въздуха от храсталациите вляво от нас. Нещо сиво, подобно на вълк изскочи от скривалището и побягна към близкия гъсталац; еленът, който бе дебнал, невидим до този момент, се втурна на другата страна. Намирахме се в покрита с буйна растителност долина — макар и не чак толкова гъсто или величествено залесена като Гората на Ардън, — която се спускаше плавно, но неотклонно към далечното море.

Високи, и ставащи все по-високи от лявата ни страна се издигаха планините. Колкото по-дълбоко навлизахме в долината, толкова по-добре се разкриваше пред погледа ни пълното величие на огромния скален масив, по чиито ниски склонове се бяхме спуснали. Планините се простираха до самото море, разширяваха се доближавайки го и носеха върху полите си меняща се мантия, изпъстрена със зелено, бледомораво, пурпурно, златно и индигово синьо. Страната им, обърната към морето беше невидима за нас в долината, но около последния, най-висок връх се носеше съвсем лек воал от призрачни облаци и от време на време златното слънце ги обагряше в огнено. Прецених, че сме на около петдесет километра от това осветено място, а резервоарът бе почти празен. Знаех, че този последен връх е нашата цел и в мен започна да се заражда нетърпение. Рандъм гледаше в същата посока.

— Още е там — отбелязах аз.

— Почти бях забравил... — рече той.

И докато сменях скоростите видях, че панталонът ми е придобил определена лъскавина, каквато нямаше преди. Освен това значително се стесняваше надолу към глазените и маншетите му бяха изчезнали. После зърнах ризата си.

Тя приличаше повече на жакет и бе черна, украсена със сребърно; а коланът ми бе станал забележимо по-широк.

При по- внимателен оглед видях, че по външните шевове на крачолите ми се спуска сребърна ивица.

— Смятам, че съм подходящо облечен — подхвърлих, за да чуя каква реакция ще предизвика това.

Рандъм се подсмихна и тогава осъзнах, че и той по някое време се е сдобил с кафяв панталон на червени ивици и риза в оранжево и кафяво. На седалката до него лежеше кафяво кепе с жълт кант.

— Чудех се кога ще забележиши — заяви той. — Как се чувствуваш?

— Много добре — отговорих. — А между другото, бензинът е почти на привършване.

— Твърде късно е да направим нещо по този въпрос — поклати глава Рандъм. — Вече сме в реалния свят и би ни струвало ужасни усилия да си играем със Сенките. А освен това и не би минало незабелязано. Страхувам се, че ще се наложи да зарежем колата, щом свърши горивото.

То свърши след четири километра. Отбих встрани и спрях. Слънцето вече клонеше към залез и сенките бяха станали много дълги.

Пресегнах се към задната седалка, където обувките ми се бяха превърнали в черни ботуши и нещо издрънча, докато опипвах за тях.

Измъкнах средно тежък сребърен меч и ножница. Те идеално паснаха на новия ми колан. Имаше също и черен плащ, със закопчалка във формата на сребърна роза.

— Смяташе ли, че са загубени завинаги? — попита Рандъм.

— Дяволски близо бях до тази мисъл — отвърнах аз.

Измъкнахме се от колата и тръгнахме пеша. Вечерта беше хладна и изпълнена със свежи благоухания. На изток вече се виждаха звезди, а слънцето се гмуркаше към леглото си.

Ние крачехме упорито по пътя и Рандъм сподели:

— Имам чувството, че нещо не е наред.

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко ставаше прекалено лесно досега — рече той. — Това не ми харесва. Изминахме целия път през Гората на Ардън почти безпрепятствено. Вярно, Джулиан се опита да ни спре там, но... не знам... Много бързо стигнахме толкова далече и почти подозирам, че ни беше разрешено да го направим.

— И на мен ми мина през ума подобна мисъл — изльгах аз. — Какво смяташ, че предвещава всичко това?

— Опасявам се — измърмори той, — че се напъхваме в капан.

Продължихме да вървим още няколко минути в мълчание. После аз се обадих:

— Засада? Гората изглежда странно тиха.

— Не знам.

Изминахме може би около три километра и слънцето се скри.
Небето бе черно, осяено с ярки звезди.

— Не подобава на двамина като нас да се движат по този начин
— отбелаза Рандъм.

— Така е.

— И все пак се страхувам да докарам коне.

— Аз също.

— Каква е твоята оценка за положението? — попита ме Рандъм.

— Смърт и унищожение — отвърнах аз. — Имам чувството, че съвсем скоро ще се нахвърлят върху нас.

— Мислиш ли, че трябва да изоставим пътя?

— Разсъждавах над тази идея — изльгах отново — и смяtam, че на никой от нас няма да му навреди да походи малко встрани.

И ние го направихме.

Промушвахме се между дървета, минавахме край тъмните очертания на скали и храсти. Луната бавно изгря — голяма, сребърна — и освети нощта.

— Завладява ме чувството, че няма да успеем — обади се Рандъм.

— А доколко можем да се доверим на това чувство? — попитах аз.

— До голяма степен.

— Защо?

— Стигнахме твърде далече прекалено бързо — поясни той. — Това никак не ми харесва. Сега сме в реалния свят и е много късно да се връщаме обратно. Не можем да играем със Сенките, а трябва да разчитаме само на оръжиета си. — (Той самият имаше къс и лъскав меч.) — Имам чувството, обаче, че Ерик е пожелал да стигнем дотук. Вече не можем да направим кой знае какво по този въпрос, но сега като стигнахме ми се иска да бяхме воювали за всеки сантиметър от пътя.

Продължихме още около километър и спряхме да изпушим по една цигара, като криехме огънчетата в шепите си.

— Прекрасна нощ — обърнах се аз към Рандъм и към хладния ветрец.

— Предполагам... Какво беше това?

Доловихме слабо прошумоляване в храстите, малко зад нас.

— Може би някое животно.

Мечът се озова в ръката му.

Почакахме няколко минути, но не чухме нищо повече.

Накрая той прибра меча и отново тръгнахме.

Нямаше повече никакви шумове откъм гърба ни, ала след известно време чух нещо някъде напред.

Рандъм кимна, когато го погледнах и започнахме да се движим по-предпазливо.

Забелязахме слабо сияние като от огън, на голямо разстояние пред нас, в далечината.

Не чухме повече никакви звуци, но повдигането на раменете му показваше съгласие с моя жест, когато се насочих към светлината сред дърветата вдясно от нас.

Измина почти цял час, докато стигнем до лагера. Около огъня седяха четирима мъже, а двама спяха по-настрани, в сенките. Девойката, която стоеше завързана за един кол, беше с извърната от нас глава, но аз почувствах как сърцето ми ускори ритъма си, когато съзрях силуeta й.

— Възможно ли е това да е... — прошепнах.

— Да — отговори Рандъм. — Мисля, че е възможно.

После тя обърна глава към нас и я познах.

— Дирди!

— Чудя се какво ли се е опитвала да направи кучката? — измърмори Рандъм. — Като съдя по цветовете на тия юнаци, обзалахам се, че я връщат в Амбър.

Видях, че са облечени в черно, червено и сребърно, което, както си спомнях от Фигурите и отнякъде другаде, бяха цветовете на Ерик.

— Щом Ерик я иска, няма да я получи — заявих аз.

— Никога не съм изпитвал особена привързаност към Дирди — рече Рандъм, — но знам, че ти държиш на нея, затова... — и той измъкна меча си.

Аз направих същото.

— Приготви се — подканих го и се свих за скок.

И ние се нахвърлихме върху тях.

Цялата работа отне може би около две минути.

Тя вече гледаше към нас и светлината от огъня превръщаше лицето ѝ в изкривена маска. Дирдри извика, засмя се и произнесе имената ни с висок и изплашен глас, а аз разрязах въжетата и ѝ помогнах да се задържи на крака.

— Здравей, сестричке. Ще се присъединиш ли към нас по Пътя за Амбър?

— Не — отвърна тя. — Благодаря, че ми спасихте живота, но искам и да го запазя. Защо отивате в Амбър?

— Там един трон чака да бъде спечелен — рече Рандъм, което беше новина за мен, — а ние сме заинтересовани страни.

— Ако сте умни, ще стоите настрана и ще живеете по-дълго — заяви тя и Господи! беше красива, макар и малко уморена на вид и доста мръсна.

Прегърнах я, защото исках да го направя и я притиснах. Рандъм намери един мях с вино и всички пихме.

— Сега Ерик управлява в Амбър и войските са му верни.

— Не се страхувам от Ерик — отговорих аз и осъзнах, че не съм чак толкова сигурен в това изявление.

— Той никога няма да ви допусне в Амбър — каза тя. — Аз самата бях затворник там, докато не избягах през един от тайните изходи преди два дни. Мислех, че ще успея да се скрия в Сенките, докато всичко се оправи, но не е така лесно да се започне толкова близо до реалния свят. Затова тази сутрин неговите хора ме откриха. Бяха ме повели обратно. Предполагам, че щеше да ме убие, ако ме бяха върнали... макар да не съм сигурна. Във всеки случай щях да остана като пиона в града. Подозирам, че Ерик е луд... ала отново не съм сигурна.

— Ами какво става с Блийс? — заинтересува се Рандъм.

— Той кара разни неща да излизат от Сенките и страхотно пречи на Ерик. Но досега изобщо не е нападал с реалната си мощ и затова Ерик се беспокои, а контролът над Короната и Скиптьра остава несигурен, въпреки че Ерик държи второто в дясната си ръка.

— Разбирам. А говори ли изобщо за нас?

— За теб не, Рандъм. Но за Коруин, да. Той продължава да се бои от завръщането на Коруин в Амбър. На още седем, осем километра е относително безопасно... но по-нататък пътят е изпълнен с рискове. Всяко дърво и скала е коварна клопка или капан. Заради Блийс и

заради Коруин. Ерик искаше да стигнете поне дотук, за да не можете да използвате Сенките и с лекота да се измъкнете от властта му. Абсолютно невъзможно е за който и да е от вас да влезе в Амбър без да падне в някой от неговите капани.

— И все пак ти си избягала...

— Това е друго нещо. Аз опитвах да се измъкна навън, а не да вляза вътре. А може и да не ме е пазил толкова старателно, колкото би го направил с някой от вас, заради моя пол и липсата ми на амбиции. Освен това, както сами видяхте, не успях.

— Сега вече си свободна, сестричке — успокоих я аз, — поне докато мечът ми е в състояние да се върти в твоя защита — а тя ме целуна по челото и стисна ръката ми. Винаги съм бил жаден за тези неща.

— Сигурен съм, че ни следят — подхвърли Рандъм и тримата се потопихме в мрака.

Легнахме неподвижно под един храст и се заехме да наблюдаваме пътя, по който бяхме дошли.

След известно време прекарано в шепнене разбрах, че от мен се очаква да взема решение. Въпросът наистина беше съвсем прост: какво ще правим по-нататък?

Но той бе прекалено важен, за да продължавам даувъртам. Знаех, че не мога да им имам доверие, дори на скъпата Дирдри и все пак, ако трябваше да се разкрия пред някого, то Рандъм поне бе затънал до гуша в тази история заедно с мен, а Дирдри ми беше любимката.

— Многообични ми родственици — започнах аз, — трябва да направя едно признание.

Рандъм веднага се хвана за меча. Ето колко си вярвахме един на друг. Вече можех да чуя как му тиктака мозъкът: „Коруин ме доведе тук, за да ме предаде“.

— Ако си ме довел тук, за да ме предадеш — заяви той, — няма да ти се дам жив.

— Шегуваш ли се? — попитах аз. — Искам твоята помощ, а не главата ти. Това, което имам да кажа е следното: изобщо не знам какво става, по дяволите! За някои неща се досещам, но, дявол да го вземе, наистина не знам къде сме, какво е Амбър или защо сме се свили тук в

храстите да се крием от тези войници. Нито, ако е за въпрос, кой съм аз, всъщност.

Настъпи ужасно дълга тишина, после Рандъм прошепна:

— Какво искаш да кажеш?

— Да — включи се и Дирдри.

— Искам да кажа — поясних, — че успях да те заблудя, Рандъм. Не намираш ли за странно, че всичко, което правех по време на това пътуване, беше да кара колата?

— Ти водеше — рече Рандъм — и аз предполагах, че имаш някакъв план. Направи някои много умни неща по пътя. Знаех, че ти си Коруин.

— Което аз самият открих едва преди два дни. Знам, че аз съм този, когото наричате Коруин, но преди известно време претърпях катастрофа. Имах наранявания на главата — ще ви покажа белезите, когато разполагаме с повече светлина — и страдам от амнезия. Нищо не разбирам от всички тези приказки за Сенките. Не си спомням дори кой знае какво за Амбър. Всичко, което помня са моите роднини и факта, че не бива да им вярвам особено. Това е моята история. Какво може да се направи?

— Господи! — възклика Рандъм. — Да, сега вече разбирам! Стават ми ясни всички дреболии, които ме озадачаваха по пътя... Как успя така изкусно да заблудиш Флора?

— Късмет — казах аз — и подсъзнателна подлост, предполагам. Не! Не беше това! Просто тя си е глупава. Ала сега действително имам нужда от вас.

— Смяташ ли, че можем да преминем в Сенките? — попита Дирдри, като не говореше на мен.

— Да — отвърна Рандъм, — но аз съм против. Бих искал да видя Коруин в Амбър, както и главата на Ерик набучена на кол. Готов съм да поема известни рискове, за да видя тези неща, затова няма да се върна в Сенките. Ти можеш да го направиш, ако желаеш. Всички вие ме смятате за слабак и измамник. Сега ще разберете какъв съм. Решил съм да доведа тази работа докрай.

— Благодаря ти, братко — рекох.

— Лоша среща на лунна светлина — обади се Дирдри.

— Можеше все още да си стоиш вързана — напомни й Рандъм и тя не отговори.

Полежахме там още малко и при лагера се появиха трима мъже, които започнаха да се оглеждат наоколо. После двама от тях се наведоха и започнаха да душат земята.

След което погледнаха в нашата посока.

— Внимавайте! — прошепна Рандъм, когато те тръгнаха към нас.

Видях как стана всичко, макар и само мъгливо. Те стъпиха на четири крака и лунната светлина заигра по сивите им дрехи. После срещу нас се озоваха шестте светещи очи на нашите преследвачи.

Аз нанизах първия вълк на сребърния си меч и прозвуча човешки вик. Рандъм обезглави другия с един-единствен удар и, за мое удивления, видях как Дирдри вдигна третия във въздуха и му счупи гръбнака на коляното си с кух, изпукващ звук.

— Бързо, мечът ти! — каза Рандъм и аз пронизах неговата жертва, а после и нейната, при което прозвучаха нови викове.

— Трябва светкавично да изчезваме. Насам! — втурна се Рандъм. Ние го последвахме.

— Къде отиваме? — попита Дирдри, след може би час промъкване през гъсталациите.

— Към морето — отвърна той.

— Защо?

— То съдържа паметта на Коруин.

— Къде? Как?

— Ребма, разбира се.

— Там ще те убият и ще нахранят рибите с мозъка ти.

— Аз няма да мина цялото разстояние. Ти ще го заведеш до брега и ще говориш със сестрата на сестра ти.

— Смяташ, че трябва пак да мине през Лабиринта?

— Да.

— Опасно е.

— Знам... Слушай, Коруин — започна той, — ти се държиш доста свястно с мен напоследък. Ако всъщност не си истинския Коруин, смятай се за мъртъв. Ала сигурно си истинския. Не би могъл да си някой друг. Като съдя по начина ти на действие, дори при липсата на спомени. Не, бих се обзаложил на живота ти за това. Поеми риска и изprobвай нещото, наречено Лабиринта. Залогът е връщане на паметта ти. Навит ли си?

— Вероятно — отвърнах аз, — но какво е Лабиринта?

— Ребма е призрачния град — обясни ми той. — Той е отражението на Амбър в морето. В него всичко, което се намира в Амбър се повтаря като в огледало. Там са хората на Луела, които живеят все едно са в Амбър. Те ме ненавиждат, заради няколко предишни незначителни прегрешения, затова няма да рискувам да идвам с вас, но ако поговорите честно с тях и може би им намекнете за твоята мисия, смятам, че ще ти позволяят да минеш през Лабиринта на Ребма, който, като огледално копие на онзи в Амбър, би трябвало да има същия ефект. Той дава на всеки син на нашия баща силата да се движи сред Сенките.

— А тази сила с какво ще ми помогне?

— Тя би трябвало да те научи какво представляваш.

— Тогава съм навит — заявих аз.

— Браво на теб. В такъв случай, продължаваме на юг. Ще ни трябват няколко дни, за да стигнем до Стълбата... Нали ще отидеш с него, Дирдри?

— Аз ще отида с моя брат Коруин.

Знаех, че ще го каже и това ме радваше. Страхувах се, но се радвах.

Вървяхме през цялата нощ. Избягнахме три групички въоръжени войници и на сутринта легнахме да спим в една пещера.

[1] Рандъм — приумица, случаен, произволен — Б.пр. ↑

V

В продължение на две нощи си проправяхме път към мрачно розовите пясъци на величественото море. На третия ден сутринта стигнахме до брега, след като успешно избягнахме малка групичка войници предишната вечер. Не ни се искаше да излизаме на откритото пространство, преди да сме намерили точното място, Файела-бионин, Стълбата към Ребма, където бързо да го прекосим.

Изгряващото слънце хвърляше милиарди ярки отблъсъци по разпенените гребени на вълните и заслепените ни от танца им очи не можеха да видят нищо под повърхността. От два дни карахме само на плодове и вода и бях гладен като вълк, но забравих за това, когато видях широкия, полегат плаж с изненадващите му извивки и дюни в кораловочервено, оранжево и розово и разхвърляните купчинки мидени черупки, плавеи и дребни, огладени от водата камъчета. Морето отзад се издигаше и спускаше с тих плясък, цялото в златно, синьо и ярко пурпурно и бризът носеше песента му, подобна на благословия под виолетовото утринно небе.

Обърнатата към изгрева планина, Колвир, която от край време като майка приютяваше Амбър в полите си, се издигаше на около трийсет километра вляво от нас, на север. Слънцето я обливаше със златно сияние и превръщаше дъгата в паднал над града воал. Рандъм погледна натам, изскърца със зъби и отвърна очи. Изглежда и аз бях направил същото.

Дирдри докосна ръката ми, посочи с глава и тръгна на север, успоредно на брега. Рандъм и аз я последвахме. Тя очевидно бе забелязала някакъв ориентир.

Бяхме изминали около половин километър, когато земята сякаш леко потрепери.

— Конски тропот! — изсъска Рандъм.

— Вижте! — отметна назад глава Дирдри и посочи нагоре.

Очите ми проследиха жеста ѝ.

Над главите ни кръжеше ястreb.

— Далече ли е още Стълбата? — попитах.

— При онази грамада камъни — отвърна тя и тогава на стотина метра от нас видях към три метра висока купчина с форма на пресечена пирамида, изградена от едри сиви камъни, разядени от вятъра, пясъците и водата.

Конският тропот стана по-силен, после иззвири рог, ала това не беше сигналът на Джулиан.

— Тичайте! — извика Рандъм и ние го послушахме.

След около трийсетина крачки, ястребът се устреми надолу. Спусна се към Рандъм, но той вече бе извадил меча си и замахна срещу него. Тогава птицата се насочи към Дирдри.

Аз също измъкнах своя меч от ножницата и се опитах да го посека. Разлетяха се пера. Ястребът се издигна, връхлетя отново и този път мечът ми закачи нещо твърдо — мисля, че птицата падна, но не можех да бъда сигурен, защото не спрях да погледна назад. Шумът от копитата вече беше съвсем ясен и силен, а рогът звучеше почти до нас.

Стигнахме до пирамидата, Дирдри се обърна перпендикулярно спрямо нея и се насочи право към морето.

Нямах намерение да споря с човек, който изглежда знаеше какво прави. Последвах я и с периферното си зрение забелязах ездачите.

Те все още бяха далече, но вече препускаха по плажа, надули рогове, заобиколени от лаещи кучета. Рандъм и аз се затичахме с всички сили и нагазихме в прибоя след сестра си.

Бяхме навлезли във водата до кръста, когато Рандъм каза:

— Очаква ме смърт и ако остана, и ако продължа.

— В първия случай ще загинеш веднага, а във втория може да се стигне до никакво споразумение. Да вървим!

Намирахме се върху камениста повърхност, която се спускаше в морето. Не ми беше ясно как ще дишаме, докато се движим по нея, но Дирдри не изглеждаше разтревожена, затова реших и аз да не се беспокоя.

Ала не можех.

Когато водата се заплъска около главите ни, вече бях много загрижен. Дирдри, обаче, продължаваше да върви право напред, все по-надолу и аз я следвах, както и Рандъм.

На всеки няколко метра имаше стъпало. Ние се спускахме по огромна стълба, която знаех, че се казва Файела-бионин.

При следващата стъпка щях да се озова целия под водата, но Дирдри вече бе потънала пред мен.

Затова си поех дълбоко въздух и направих решителната крачка.

Видях още стъпала и продължих да ги следвам. Чудех се защо въпреки че движенията ми бяха леко забавени тялото ми не се стреми да изплува и как стоя прав, докато с всяко стъпало слизам все по-надолу като по обикновена стълба. Започнах да се питам какво ще правя, когато няма да мога повече да издържа без въздух.

Около главите на Рандъм и Дирдри се издигаха мехурчета. Опитах се да видя какво правят те, но не успях да разбера. Гърдите им сякаш се издигаха и спускаха като при нормално дишане.

Щом стигнахме на около три метра под повърхността, Рандъм, който вървеше вляво от мен, се обърна и чух гласа му все едно бях долепил ухото си до дъното на вана и всяка дума долиташе като звук от ритник по стената й.

Чувах го ясно, обаче:

— Не вярвам, че ще успеят да убедят кучетата да ги последват, дори конете да го направят.

— Как се справяш с дишането? — опитах се да попитам и долових отдалече собствените си думи.

— Отпусни се — бързо ми обясни той. — Ако задържаш дъха си, издишай и не се беспокой. Докато се намираш върху стълбата, ще можеш да дишаш.

— Но как е възможно?

— Ако постигнем целта си, ще разбереш — рече той и гласът му прозвуча звънливо през студената, зеленикова вода.

Намирахме се на повече от шест метра дълбочина. Издишах малка част от събрания въздух и се опитах да вдишам за около секунда.

В усещането нямаше нищо притеснително, затова продължих опитите си. Появиха се още мехурчета, но иначе не почувствах никакво неудобство от промяната.

Налягането изглеждаше непроменено и виждах стълбата, по която се движехме като през зеленикова мъгла. Тя водеше все по-надолу и по-надолу. Право напред. А в далечината струеше някаква светлина.

— Ако успеем да минем под арката, ще бъдем в безопасност — поясни сестра ми.

— Вие ще бъдете в безопасност — поправи я Рандъм и аз се запитах какво ли е направил, за да го ненавиждат в страната, наречена Ребма.

— Ако яздят коне, които никога преди не са минавали оттук, ще им се наложи да ни последват пеша — заяви Рандъм. — В такъв случай, ще успеем.

— А може и да се откажат... ако случаят е такъв — предположи Дирдри.

Забързахме.

Като стигнахме на около петнайсет метра под повърхността, водата стана съвсем тъмна и студена, но светлината в ниското пред нас се усили и след още десетина стъпала успях да различа източника ѝ.

От дясната страна се издигаше колона. На върха ѝ имаше нещо подобно на глобус, което светеше. На петнайсетина стъпала по надолу друга такава колона стоеше отляво. А след нея изглежда имаше още една от дясната страна, като така продължаваше и нататък.

Когато наблизихме първата, водата стана по-топла и стълбата започна да се вижда по-ясно. Стъпалата бяха бели, с розови и зелени жилки, сякаш направени от мрамор, ала не бяха станали хълзгави от водата. Широчината им беше към петнайсет метра и от двете страни се издигаха перила от същия материал.

Рибите плуваха около нас, докато вървяхме. Като хвърлих поглед назад през рамо, стори ми се, че никой не ни преследва.

Стана по-светло. Навлязохме в осветения от първата лампа кръг и тогава видях, че онова нещо на върха на колоната не е глобус. Изглежда разумът ми неволно се бе опитал да намери разумно обяснение за този феномен и затова бях приел за глобус пламъка, който танцуваше на половин метър над колоната като края на огромен факел. Реших да задавам въпроси по-късно, за да си пазя — ако ме извините за израза — дъха, тъй като спускането беше много стръмно.

След като влязохме в осветената алея и минахме покрай още шест от факлите, Рандъм се обади:

— По петите ни са.

Отново се обрнах назад и видях спускащите се в далечината фигури, четири от които на коне.

Странно усещане е да се смееш под вода и да чуваш смеха си.

— Нищо — докоснах дръжката на меча си аз. — Щом стигнахме вече дотук, никой не може да ми се опре!

Все пак ускорихме ход. Водата от лявата и от дясната ни страна беше станала тъмна като мастило. В лудия ни бяг само стълбата бе осветена, а в далечината забелязах нещо, което приличаше на величествена арка.

Дирдри с всичка сила тичаше по стъпалата, които вече почваха да потреперват под силния тропот на конските копита зад нас.

Потокът въоръжени мъже — залял стълбата от едното перило до другото — все още беше далече във височината. Но четиридесета ездачи бързо се приближаваха. Ние следвахме Дирдри в устрема ѝ надолу и аз държах ръката си върху дръжката на меча.

Три, четири, пет. Покрай толкова лампи минахме, преди да се обърна пак назад и да видя, че ездачите са на може би петнайсет метра над нас. Пехотинците вече почти не се виждаха. Отпред, на около шейсет метра разстояние, се мержелееше арката. Огромна, сияеща като алабастър, украсена с релефни изображения на тритони, морски нимфи, русалки и делфини. А от другата ѝ страна май имаше струпани хора.

— Сигурно се чудят защо идваме тук — отбеляза Рандъм.

— Любопитството им ще остане неудовлетворено, ако не успеем да стигнем до тях — изрекох забързано, след като нов поглед назад ми разкри, че ездачите са се приближили с още три метра към нас.

Измъкнах меча си и той заблестя на светлината от факлите. Рандъм последва примера ми.

След двайсетина стъпала повърхността под нас затрепера толкова силно, че ние се обърнахме, за да не бъдем посечени, докато тичаме.

Почти ни бяха настигнали. Портите се намираха на трийсет метра зад гърбовете ни и щеше да е все едно, че са на трийсет километра, ако не успеем да се справим с четиридесета ездачи.

Наведох се, щом първият се насочи към мен и замахна. От дясната му страна, малко по-назад, имаше друг ездач и аз естествено отскочих наляво, към перилото. Това го принуди да се извие, тъй като държеше меча в дясната си ръка.

Когато замахна, парирах и нападнах.

Той се бе навел силно напред върху седлото и острите на моя меч прониза шията му от дясно.

Сред зеленикавото сияние бликна и закръжи силна струя кръв, подобна на пурпурен пушек. Налудничаво ми се прииска Ван Гог да можеше да види това.

Конят продължи надолу, а аз скочих към втория ездач изотзад.

Той се извърна да отблъсне удара и успя. Но устрема на движението му във водата и силата на моя удар го изхвърлиха от седлото. Докато падаше, аз го ритнах и течението го подхвана. Замахнах към него, както се носеше над мен и той отново отблъсна удара ми, ала това го прехвърли над перилото. Чух го как извика, когато налягането на водата го притисна, после настана тишина.

Обърнах се към Рандъм, който вече бе съсякъл един кон и ездача му и сега се биеше с втория конник. Още преди да стигна до него, той го бе пронизал и се смееше. Кръвта струеше над тях и аз изведнъж осъзнах, че съм познавал лудия, тъжен и лош Винсент Ван Гог и наистина бе жалко, че той не можеше да нарисува това.

Пехотинците бяха на около трийсет метра по-назад, затова се обърнахме и продължихме към арката. Дирдри вече бе минала оттам.

Затичахме се и успяхме да преминем. На наша страна се оказаха много мечове и пехотинците тръгнаха обратно. Тогава прибрахме оръжиета си и Рандъм въздъхна:

— Свършено е с мене.

Присъединихме се към хората, излезли в наша защита.

На Рандъм веднага му бе наредено да предаде оръжието си и той се подчини, като повдигна рамене. После от двете му страни застана по един човек, а трети се изправи зад гърба му и ние продължихме надолу по стълбата.

В този подводен свят изцяло бях загубил представа за времето, но чувствах, че трябва да сме вървели някъде между четвърт и половин час, преди да стигнем до местоназначението си.

Пред нас се издигаха златните порти на Ребма. Минахме през тях и влязохме в града.

Всичко се виждаше като през зелена мъгла. Сградите изглеждаха крехки и деликатни, повечето от тях доста високи, построени в групи и цветове, които минаваха през очите ми и заораваха в мозъка ми в търсене на някакъв спомен. Не успяха да намерят нищо и

единственият резултат от ровичкането беше вече познатата ми болка, която придружаваше полуприпомненото и неспомненото. Знаех, обаче, че и преди съм минавал по тези улици или по други, много подобни на тях.

Рандъм не бе проронил и дума, откакто го бяха арестували. Единственият въпрос, който бе задала Дирди, беше за сестра ни Луела. Бяха й отговорили, че Луела е в Ребма.

Заех се да разучавам ескорта ни. Той се състоеше от мъже със зелена, пурпурна и черна коса и всичките имаха зелени очи, с изключение на един, чийто бяха с лешников цвят. Бяха облечени само в люстести туники и носеха плащове, прихванати на кръст пред гърдите им. На изработените от мидени черупки колани висяха къси мечове. По тялото почти нямаха окосмяване. Никой от тях не ме заговори, макар че едни ме поглеждаха, а други направо ме зяпаха. Беше ми позволено да си задържа оръжието.

Вътре в града ни поведоха по широк булевард, осветен от колони-факли, разположени на дори още по-малко разстояние, отколкото на Файела-бионин и хората се вглеждаха в нас през осмоъгълни, затъмнени прозорци, а наоколо плуваха риби с ярки кореми. Щом завихме зад един ъгъл, усетихме студено течение, а след още няколко крачки ни обгърна друго, топло, подобно на вятър.

Отведоха ни до двореца в центъра на града и разбрах, че ми е познат до болка. Той беше точно копие на двореца в Амбър, само че замъглен от зеленикавата вода и леко променен от множеството странно разположени огледала, окачени по стените му — и отвън, и отвътре. Върху трона в огледалната зала, която почти си спомнях, седеше жена със зелена коса, леко прошарена със сребърно. Очите й бяха кръгли като луни от нефрит, а веждите й се извиваха подобно криле на чайки. Устата и брадичката й бяха малки, скулите — високи и заоблени. Тиара от светло злато обрамчваше челото й, а на кристална огърлица висеше сапфир, който се гушеше в гънката между нежните й голи гърди, чийто зърна също бяха бледозелени. Беше облечена в люстеста синя туника, пристегната със сребърен колан и държеше скриптьр от розови корали в дясната си ръка, обсипана с пръстени, като на всеки пръстен имаше камък в различен нюанс на синьото. Не се усмихна, когато заговори:

— Какво търсите тук вие, прокудените от Амбър? — Гласът ѝ ромолеше тихо като поточе.

Отговори ѝ Дирдри, с думите:

— Ние бягаме от гнева на принца, който седи на трона в истинския град — Ерик! Честно казано, искаме да го свалим. Ако той е обичан тук, загубени сме и излиза, че сме се предали в ръцете на нашите врагове. Но аз чувствам, че и вие не го обичате. Затова идваме да молим за помощ, благородна Мойри...

— Аз няма да ви дам войски, за да нападнете Амбър — отсече тя. — Както знаете хаосът ще се отрази и в собственото ми кралство.

— Не това бихме поискали от теб, скъпа Мойри — продължи Дирдри. — Нуждаем се от нещо съвсем дребно, което няма да струва никакви пари или главоболия на теб и поданиците ти.

— Назови го! Защото, както знаеш, Ерик е почти толкова мразен тук, колкото и подлеца, застанал от лявата ти страна — и тя посочи към Рандъм, открито вперил арогантно оценяващ поглед в нея, докато лека усмивка играеше върху устните му.

Ако се наложеше да плати — каквато и да беше цената — за онова, което бе сторил, очевидно щеше да го направи като истински принц на Амбър — както бяха постъпили едно време тримата ни мъртви братя, припомних си изведнъж. Щеше да я плати, като междувременно им се подиграва и се смее, въпреки изпълващата гърлото му кръв и докато умира щеше да изрече неотменимо проклятие, което ще се създне. Внезапно осъзнах, че и аз притежавам тази сила и ако обстоятелствата го наложеха, щях да я използвам.

— Това, което искам да те помоля — рече Дирдри, — е за моя брат Коруин. Той е брат и на принцеса Луела, която живее тук с теб. Уверена съм, че никога не те е осърбявал...

— Вярно е. Но защо той не ми каже всичко сам?

— Това е част от проблема, кралице. Коруин не знае какво трябва да поиска. Той е загубил голяма част от паметта си при катастрофа, станала по време на живота му сред Сенките. Дошли сме тук с цел да възстановим неговата памет, да върнем спомените му за старите дни, за да може той да се изправи срещу Ерик в Амбър.

— Продължавай — подкани жената на трона, като ме изучаваше изпод дългите си мигли.

— На едно място в този дворец — каза Дирдри — има зала, където малцина биха влезли. В нея, върху пода, очертано с огнени контури, се намира копие на онова, което ние наричаме Лабиринта. Само син или дъщеря на последния владетел на Амбър може да мине през Лабиринта и да оживее. И тогава този човек се сдобива с власт над Сенките. — При тези думи Мойри премигна няколко пъти и аз се опитах да си представя колко ли свои поданици бе накарала да вървят по него, за да овладее част от силата за Ребма. Ала, естествено, не бе успяла. — Ако мине през Лабиринта — продължи Дирдри, — ние сме уверени, че Коруин ще възстанови спомените си на един от принцовете на Амбър. Той не може да направи това там, а Ребма е единственото място, за което знам, че има копие на Лабиринта, като се изключи Тир-на Ногт, където, разбира се, в момента не можем да отидем.

Мойри върна погледа си върху сестра ми, премести го към Рандъм и накрая пак го спря на мен.

— Коруин готов ли е да поеме този риск?

— Да, кралице — поклоних се аз и тогава тя се усмихна.

— Чудесно, имате позволението ми. Обаче не мога да гарантирам безопасността ви извън границите на моите владения.

— Колкото до това, ваше величество — обади се Дирдри, — ние не очакваме никакви благодеяния и сами ще се погрижим за себе си като си тръгнем.

— С изключение на Рандъм, който ще бъде в пълна безопасност.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дирдри, защото Рандъм, естествено, не можеше сам да се поинтересува при създадените обстоятелства.

— Сигурно си спомняш — поясни Мойри, — че едно време принц Рандъм дойде в моето кралство като приятел, а после бързо-бързо го напусна заедно с дъщеря ми Морганти.

— Чувах да се говори за това, но не знам каква част от цялата история е истина.

— Всичко е вярно — заяви Мойри. — Месец по-късно тя ми беше върната. А няколко месеца след раждането на сина ѝ Мартин, Морганти се самоуби. Какво ще кажеш по този въпрос, принц Рандъм?

— Нищо — рече Рандъм.

— Когато Мартин порасна — продължи Мойри, — тъй като в жилите му течеше кръвта на Амбър, той реши да мине през Лабиринта. И единствен от моите хора успя. След което потъна в Сенките и оттогава не съм го виждала. Какво ще кажеш по този въпрос, принц Рандъм?

— Нищо — отвърна Рандъм.

— В такъв случай ще получиш възмездие — отсъди Мойри. — Или ще сключиш брак с жена по мой избор и ще останеш с нея в кралството ми в срок от една година, или ще загубиш живота си. Какво ще кажеш по този въпрос, Рандъм?

Рандъм не каза нищо, ала кимна отсеченно.

Кралицата чукна с дръжката на скиптьра по своя тюркоазен трон.

— Добре — заключи. — Така да бъде.

И всичко свърши.

Ние бяхме отведени в покоите, които ни бе отделила, за да си починем. След малко самата тя се появи на моя prag.

— Привет, Мойри — рекох.

— Принц Коруин от Амбър, толкова исках да се запозная с теб.

— И аз с теб — изльгах аз.

— Твоите подвизи са легендарни.

— Благодаря ти, но почти нищо не помня.

— Може ли да вляза?

— Разбира се — направих крачка встрани.

Тя пристъпи в чудесно обзаведения апартамент, който ми бе предоставила и се настани върху оранжевия диван.

— Кога би искал да минеш през Лабиринта?

— Колкото е възможно по-скоро.

Мойри обмисли това и попита:

— Къде си пребивавал сред Сенките?

— Много далеч оттук — отвърнах. — На едно място, което обикнах.

— Необичайно е за принц на Амбър да притежава подобна способност.

— Каква способност?

— Да обича.

— Може би не избрах точната дума.

— Съмнявам се — поклати глава тя, — защото баладите на Коруин наистина докосват струните на сърцето.

— Много любезно от твоя страна.

— Но е истина.

— Някой ден ще ти посветя една балада.

— С какво се занимаваше, докато живееше сред Сенките?

— Струва ми се, че бях професионален наемник. Биех се за всеки, който ми плащаше. Освен това композирах и написах текстовете на много популярни песни.

— И двете неща ми се виждат съвсем логични и естествени за теб.

— Моля те, кажи ми какво ще стане с моя брат Рандъм?

— Той ще се ожени за една девойка от моя народ, която се казва Вайъли. Тя е сляпа и няма кандидати за женитба.

— Сигурна ли си — подхвърлих аз, — че постъпваш добре спрямо нея?

— По този начин Вайъли ще получи добро положение в обществото — заяви Мойри, — дори той да си замине след година и никога да не се върне. Каквото и друго да може да се каже за него, той все пак е принц на Амбър.

— Ами ако тя се влюби в него?

— Възможно ли е изобщо някой да изпитва такива чувства към него?

— Аз, например, го обичам по свое му, като брат.

— Никога досега син на Амбър не е казвал подобно нещо и аз го отдавам на поетичната ти нагласа.

— Във всички случаи трябва да си съвсем сигурна, че действаш в интерес на момичето.

— Мислила съм над този въпрос — кимна Мойри — и съм сигурна. Тя ще се възстанови от болката, която той ще й причини и след напускането му ще стане една от първите дами в двора ми.

— Може и да си права — извърнах се аз и усетих, че ме обзема тъга... за момичето, разбира се. — Какво бих могъл да ти кажа? — продължих. — Сигурно постъпваш добре. Надявам се да е така.

Поех ръката ѝ и я целунах.

— Ти, Коруин, си единственият принц на Амбър, когото бих подкрепила — заяви тя, — като се изключи, може би, Бенедикт. Той,

обаче, е изчезнал от почти двайсет години и само Лир знае къде може да лежат костите му. Жалко.

— Не знаех. Спомените ми са толкова объркани. Моля те, бъди търпелива с мен. Бенедикт ще ми липсва, ако наистина е мъртъв. Той ме учеше на военно изкуство и как да си служа с всички оръжия. Беше много мил и добър.

— Какъвто си и ти, Коруин — взе ръката ми тя и ме придърпа към себе си.

— Не, не съм — възразих аз, докато сядах на дивана до нея.

— Има много време до обяд — каза тя и облегна на мен нежното си рамо.

— Кога ще ядем? — попитах.

— Когато аз наредя — отвърна Мойри и се извъртя с лице към мен.

Притеглих я върху себе си и напипах закопчалката на колана, която ме отделяше от нежната ѝ кожа. Тя цялата беше нежна и косата ѝ бе зелена.

Подарих ѝ нейната балада върху дивана, а устните ѝ ми отвръщаха без думи.

Когато се нахранихме — усвоих изкуството да се яде под вода, което може да опиша по-нататък, ако обстоятелствата действително го наложат — ние се надигнахме от местата си в просторната мраморна зала, украсена с мрежи и въжета в червено и кафяво и тръгнахме обратно по тесен коридор, все надолу и надолу, под дъното на самото море, докато стигнахме до спираловидно стълбище, чиито извивки светеха сред абсолютен мрак. На около двайстото стъпало Рандъм извика:

— По дяволите! — излезе встрани от стълбището и заплува надолу покрай него.

— Действително така е по-бързо — съгласи се Мойри.

— А пътят надолу е дълъг — добави Дирдри, която знаеше каква е дълчината на същия път в Амбър.

Затова всички прекрачихме встрани и заплавахме надолу през мрака, покрай светещите извивки на стълбището.

Отне ни около десет минути да стигнем дъното, но когато краката ни докоснаха пода, стъпихме здраво, без водата да ни отнася. От няколко слаби пламъка, поставени в ниши на стената, струеше светлина.

— Защо тази част от океана, която заобикаля дубликата на Амбър, е толкова различна от всички други морета? — попитах аз.

— Просто защото е така — рече Дирдри и нейният отговор ме подразни.

Намирахме се в огромна пещера, от която във всички посоки започваха тунели. Тръгнахме по един от тях.

След като вървяхме по него ужасно дълго време, взеха да се появяват и странични проходи, пред някои от които имаше врати или решетки.

Пред седмия поред спряхме. Той беше преграден с огромна сива врата от никакъв подобен на камък материал, обрамчен с метал и се извисяваща на два човешки боя. Като я гледах, съмтно си спомних размера на тритоните. Тогава Мойри се усмихна, само на мен, отдели един голям ключ от връзката, закачена на колана ѝ и го пъхна в ключалката.

Ала не успя да го превърти. Сигурно от много отдавна не беше използван.

Рандъм изръмжа и протегна ръка, като избута нейната.

Стисна здраво ключа и го завъртя.

Чу се изщракване.

Той блъсна с крак вратата да се отвори и всички погледнахме вътре.

Лабиринта бе положен в помещение с размерите на бална зала. Подът беше черен и изглеждаше гладък като стъкло. И на него се намираше Лабиринта.

Той блещукаше като студен огън, какъвто всъщност беше, потрепваше и караше цялата зала да изглежда някак нереална. Ажурните му очертания, от които бликаше неуловима сила, почти изцяло се състояха от криви линии, само в центъра се мяркаха няколко прости. Напомняше ми за фантастично сложна, уголемена до естествени размери главобълъсканица от вида, в който човек решава с молив (или химикалка, както се случва понякога) как да влезе или излезе някъде. И като че ли почти можех да видя думите: „Началото е

тук“ далече в дъното. В средата беше широк около сто метра, а на дължина достигаше близо сто и петдесет.

В главата ми заецаха камбани, а после дойде и главоболието. Мозъкът ми се сви от допира му. Но ако наистина бях принц на Амбър, то някъде в кръвта ми, в нервната ми система, в гените ми, този лабиринт беше записан по някакъв начин, така че да реагирам съответно и да съм способен да мина по това проклето чудо.

— Как ми се иска да имах една цигара! — възкликах аз и момичетата се изкикотиха, ала някак прекалено прибързано и с леко изпускане от контрол на високите тонове.

Рандъм ме хвана за ръка и заяви:

— Това е изпитание, но нямаше да сме тук, ако то бе непреодолимо. Мини през него много бавно и не позволявай на нищо да отвлече вниманието ти. Не се стряскай от искрите, които ще бликват при всяка твоя крачка. Те не могат да ти навредят. През цялото време ще усещаш как през теб минава умерено силно течение и сигурно скоро ще се почувствува замаян. Но се старай да се съсредоточиш и не забравяй — продължавай да вървиш! Не спирай каквото и да става и не се отклонявай от пътеката, защото иначе вероятно ще бъдеш убит.

Докато той ми говореше, двамата вървяхме напред. Движехме се близо до дясната стена и заобикаляхме Лабиринта, насочили се към отдалечения му край. Момичетата ни следваха на известно разстояние.

Аз му прошепнах:

— Опитах се да я разубедя за онова, дето ти го е подготвила. Не успях.

— Предполагах, че ще го направиши — рече той. — Не се беспокой. Все ще издържа някак една година, а може да ме пуснат и по-рано... ако съм достатъчно нетърпим.

— Девойката, която ти е определила, се нарича Вайъли. Тя е сляпа.

— Чудесно. Голям майтап.

— Помниш ли регентството, за което говорихме?

— Да.

— Тогава бъди мил с нея, остани пълна година и аз ще бъда щедър.

Нищо.

После той стисна ръката ми.

— Твоя приятелка, а? — изхихика. — Как изглежда?
— Ще се споразумеем ли? — настоях аз.
— Дадено.

В този момент стигнахме до мястото, където започваше Лабиринта, близо до ъгъла на залата.

Пристигах напред и огледах пътеката, оградена с огън, чието начало бе съвсем близо до десния ми крак. Лабиринта излъчваше единствената светлина в залата. Водата около мен беше ледено студена.

Продължих напред, като поставих левия си крак върху пътеката. Веднага го обградиха синьобели искри. После стъпих и с десния и почувствах онова течение, за което ми бе казал Рандъм. Направих още една крачка.

Прозвуча изпукване и усетих как косата ми започна да настръхва. Направих нова крачка.

Тогава пътеката започна рязко да се извива, сякаш искаше да ме върне обратно. След още десет крачки започнах да усещам определено съпротивление. Като че ли пред мен се бе издигнала черна стена от някакъв материал, който се опитваше да ме отблъсне при всеки опит да продължа напред.

Помъчих се да преодолея преградата. Изведнъж разбрах, че това е Първия воал.

Минаването през него щеше да е Постижение, добър знак, който ще покаже, че действително съм част от Лабиринта. Всяко вдигане и спускане на краката ми изискваше ужасни усилия, а от косата ми изскачаха искри.

Съсредоточих се върху огнената пътека. Продължих задъхан да вървя по нея.

Внезапно съпротивлението отслабна. Воалът се беше разтворил пред мен така изведнъж, както и се бе появил. Бях минал през него и бях постигнал нещо.

Бях спечелил част от себе си.

Видях восьчните кожи и щръкналите като пръчки кости на мъртвите от Аушвиц. Знаех, че съм присъствал на Нюрнбергския процес. Чух гласа на Стивън Спендър да декламира „Виена“ и видях Майка Кураж да прекосява една вечер сцената на премиера на Брехт. Видях ракетите да излитат от площадките си в Пенемюнд, Ванденберг,

Кенеди, Кизил Кум в Казахстан и докоснах с пръсти Китайската стена. Пихме бира и вино с Шакспур, който заяви, че е пиян и отиде да повръща. Навлязох сред зелените гори на американския Запад и за един ден се сдобих с три скалпа. Тананиках си мелодия, докато марширувах в строя и тя стана популярна. Спомнях си, спомнях си... моя живот в света Сянка, наречен от обитателите си Земя. Още три крачки и държах окървавена сабя, а пред мен лежаха три трупа и коня, на който бях препускал по време на революцията във Франция. И още, още толкова много, назад към...

Направих нова крачка.

Назад към...

Труповете. Те лежаха навсякъде около мен. Във въздуха се носеше ужасна воня — миризмата на разлагащата се плът — и чух воя на пребито до смърт куче. Към небето се издигаха облаци черен пушек и ме лъхна леден вятър, който носеше ситни капчици дъжд. Гърлото ми беше пресъхнало, ръцете ми се тресяха, главата ми сякаш бе в огън. Олюявах се съвсем сам и виждах всичко през мъглата на треската, която ме изгаряше. Канавките бяха пълни с боклук, мъртви котки и съдържанието на изхвърлени нощи гърнета. С дрънчене и звън на камбанка край мен мина катафалка, която ме изпръска с кал и студена вода.

Не знам колко дълго съм скитал, преди да ме дръпне една жена и аз видях на ръката ѝ пръстен с изобразени на него череп и кръстосани кости. Тя ме отведе в стаята си, но откри, че нямам никакви пари и нищо не съзнавам. Страх премина по боядисаното ѝ лице, изтри фалшивата усмивка от ярко начервените ѝ устни и тя побягна, а аз припаднах върху леглото ѝ.

По-късно — не знаех колко време е изминало — никакъв едър мъж, вероятно сутенюра на момичето, влезе, плясна ме по лицето и ме дръпна да се изправя на крака. Вкопчих се в дясната му ръка и увиснах на нея. Той наполовина ме носеше, наполовина ме влачеше към вратата.

Когато проумях, че смята да ме изхвърли навън на студа, стегнах хватката си в отчаян протест. Стисках с цялата останала ми сила, като мънках нечленоразделни молби.

Тогава, през потта и сълзите, които премрежваха очите ми, видях на лицето му да зейва дупка и чух как измежду пожълтелите му зъби

изскуча неистов вик.

На мястото, където го бях стиснал, костта на ръката му се счупи.

Той ме отблъсна с лявата си ръка и разплакан падна на колене. Седнах на пода и за момент главата ми се проясни.

— Аз... оставам... тук — заявих, — докато не се почувствам по-добре. Махай се. Ако се върнеш... ще те убия.

— Болен си от чума! — изкрешя той. — Утре ще дойдат да ти приберат кокалите!

Мъжът се изплю, стана на крака и излезе с олюляване.

Добрах се до вратата и пуснах резето. После пак изпълзях на леглото и заспах.

Ако на другия ден са идвали да ми приберат кокалите, сигурно са останали разочаровани. Защото, може би десет часа по-късно, посред нощ се събудих облян в студена пот и установих, че треската ми е преминала. Бях слаб, но отново владеех разума си.

Разбрах, че съм оцелял след чума.

Загърнах се в мъжкия плащ, който намерих в гардероба и взех малкото скрити в едно чекмедже пари.

После тръгнах из Лондон и Нощта, в годината на чумната епидемия, без да знам какво търся...

Не си спомнях нито кой съм, нито какво съм правел тук.

Така бе започнало всичко.

Вече бях навлязъл дълбоко в Лабиринта и при всяка стъпка около краката ми изскачаха искри, които стигаха на височина до коленете ми. Вече не знаех в каква посока вървя или къде са застанали Рандъм, Дирдри и Мойри. Теченията се носеха през мен и имах чувството, че чак очите ми вибрират. После бузите ми бяха пронизани от иглички и усетих студ да се плъзва по врата ми. Стиснах зъби, за да не се разтрракат.

Не бях получил амнезията си при автомобилната катастрофа. Имах пропуски в паметта още от времето на Елизабет I. Флора трябва да е решила, че от катастрофата съм се възстановил. Знаела е за състоянието ми. Изведнъж ме осени прозрението, че тя се е намирала на сянката Земя преди всичко, за да ме следи.

Значи от шестнайсети век?

Това не можех да кажа със сигурност. Щях да разбера, обаче.

Направих още шест бързи крачки, стигнах до някаква арка и се озовах в началото на един прав участък.

Поставих крак върху него и с всяка стъпка по-нататък пред мен израстваше все по-непреодолима нова бариера. Бях стигнал до Втория воал.

Появи се завой под прав ъгъл, после втори, след него трети.

Аз бях принц на Амбър. Това беше вярно. В началото сме били петнайсет братя и сега шестима бяха мъртви. Имали сме осем сестри, от които две, или може би четири, бяха мъртви. Прекарали бяхме поголямата част от времето си в скитане из Сенките или в нашите собствени вселени. Имаше един академичен, макар и валиден философски въпрос, дали може човек, който има власт над Сенките, да създава своя собствена вселена. Какъвто и да беше теоретичният отговор, на практика бе възможно.

Навлязох в нова крива и, докато бавно напредвах по нея, имах усещането че вървя в туткал.

Едно, две, три, четири... вдигах огнените си ботуши и отново ги отпусках долу.

Главата ми туптеше, а сърцето ми сякаш щеше да се разпадне на парченца.

Амбър!

Спомних си Амбър и изведнъж ми стана по-леко да вървя.

Амбър беше най-великият град, който винаги бе съществувал и винаги щеше да съществува. Амбър винаги е бил и винаги ще бъде, и всеки друг град, навсякъде другаде беше само хвърлена сянка от някая фаза на Амбър. Амбър, Амбър, Амбър... аз те помня. И никога вече няма да те забравя. Предполагам, че дълбоко в себе си, не съм те забравил и през всичките тези векове, в които се скитах по сянката Земя, защото често нощем сънищата ми бяха смущавани от образи на твоите зелени и златни островърхи кули и просторните ти тераси. Помня широките ти булеварди и пълните с червени и златни цветя паркове. Помня уханието на въздуха ти, храмовете, дворците и удоволствията, които ти предлагаше, предлагаш и винаги ще предлагаш. Амбър, безсмъртният град, от който всеки друг град е взел формата си, аз не мога да те забравя, дори сега, нито ще забравя деня върху Лабиринта в Ребма, когато си те спомних сред твоите отразени стени, току-що нахранил се след дълго гладуване и след ласките на

Мойри, но нищо не може да се сравнява с удоволствието и любовта предизвикани от спомена за теб; и дори сега, докато стоя и съзерцавам Царството на хаоса и разказвам тази история на единствения, който присъства, за да я чуе и евентуално да я повтори, та да не умре и тя, ако аз загина там; дори сега си спомням с любов за теб, града, който съм роден да управлявам...

Десет крачки, после пътят ми бе препраден от преплетени в нежни филигракти пламъци. Потопих се в тях, а потта ми изчезваше сред водата в мига, в който избиваше.

Беше трудно, толкова дяволски трудно — струваше ми се, че изведнъж са се появили мощни течения, които заплашваха да ме отнесат от Лабиринта. Не спирах да се боря и да им устоявам. С инстинкта си долавях, че да напусна Лабиринта преди да съм завършил пътя си ще означава моята смърт. Не смеех да откъсна очи от осветените места пред мен, за да погледна докъде съм стигнал и още колко ми остава.

Теченията отслабнаха и ме заля нова вълна спомени, спомени за живота ми като принц на Амбър... Не, няма да ги споделям, те са мои, някои зли и жестоки, други може би благородни — спомени, които стигаха до детството ми в огромния дворец на Амбър, над който се развява зеления флаг на баща ми Оберон, с изправен на задните си крака бял еднорог, обърнат надясно.

Рандъм бе минал през Лабиринта. Дори Дирдри го бе направила. Следователно и аз, Коруин, щях да успея, независимо от препятствията.

Излязох от преплетените във филигракти пламъци и тръгнах по Голямата крива. Силите, които оформят вселената, се стовариха върху мен и ме тласнаха в свят на невероятни представи.

Аз, обаче, имах предимство пред всички други, опитвали да минат по този път. Знаех, че съм го правил преди и затова бях сигурен, че ще успея. Това ми помагаше да устоя на неестествения страх, който ме обгръщаше като черен облак, после изчезваше само за да се появи отново, с удвоена сила. Вървях през Лабиринта и си спомнях всичко, възобнових в паметта си целия ми живот преди вековете прекарани на сянката Земя, припомних си и други места сред Сенките, много от тях изключителни и скъпи за мен, както и един свят, който обичах най-много след Амбър.

Извървях още три криви, една права линия, минах под низ островърхи арки и отново започнах да съзнавам нещата, които въсъщност никога не бях забравял: имах власт над Сенките.

Десет завоя, от които ми се замая главата, още една ниска арка, права линия и Последния воал.

Стана кошмарно трудно да вървя. Всичко се опитваше да ме избута встрани. Водата беше ледено студена, после като че ли завря. И сякаш през цялото време ме бълскаше. Борех се с всички сили и продължавах да слагам единия крак пред другия. Искрите взеха да достигат на височина до кръста ми, после до гърдите, до раменете. Влизаха ми в очите. Бяха навсякъде около мен, вече почти не виждах пътеката.

После изникна ниска арка, зад която имаше мрак.

Една, две... и последната крачка бе като че ли се опитвах да мина през бетонна стена.

Успях.

Тогава бавно се обърнах и погледнах назад към пътя, който бях изминал. Нямаше да си позволя лукса да падна на колене. Аз бях принц на Амбър и — за Бога! — нищо не можеше да ме унижи в присъствието на равните ми по ранг. Дори и Лабиринта!

Махнах весело в посоката, която смятах за правилна. Друг въпрос беше дали можеха ясно да ме различат или не.

После спрях там за момент и се замислих.

Вече познавах силата на Лабиринта. Обратният път нямаше да е никакъв проблем.

Но защо да си правя този труд?

Не разполагах със своя колода карти, но силата на Лабиринта можеше да ми свърши същата работа...

Те ме чакаха, моите брат и сестра, и Мойри, с бедра като мраморни колони.

Дирдри можеше и сама да се грижи за себе си оттук нататък — в края на краишата ние ѝ спасихме живота. Не се чувствах задължен да продължавам опеката си над нея в ежедневието. Рандъм нямаше как да се измъкне от Ребма цяла година, освен ако събереше достатъчно смелост да скочи върху Лабиринта и да го извърви до този спокоен център на сила и, може би, избавление. А колкото до Мойри, беше ми

приятно да я опозная и сигурно някой ден щях да я видя отново и това пак щеше да ми хареса. Затворих очи и наклоних глава.

Ала преди да го сторя, зърнах някаква бягаща сянка.

Рандъм? Решил да опита? Все едно, той не би могъл да узнае накъде съм тръгнал. Никой не би могъл.

Отворих очи и се озовах в средата на същия Лабиринт, само че отразен.

Беше ми студено и бях смъртно уморен, но се намирах в Амбър — в истинската зала, защото онази, която бях напуснал, бе само отражение. От Лабиринта можех да се пренеса в което си пожелаех кътче на Амбър.

Само връщането обратно щеше да е проблем.

Останах на мястото си, потънал в размисъл, а от дрехите ми капеше вода.

Ако Ерик се е разположил в кралските покои, значи ще мога да го открия там. Или в тронната зала. Но в случай на опасност ще трябва да съм готов бързо да се върна до Лабиринта, за да мога да избягам.

Отидох до едно от известните ми скришни места в двореца. То представляваше мъничко квадратно помещение без прозорци, в което от процепите за наблюдение високо над главата ми се процеждаше слаба светлина. Пуснах отвътре резето на единствената плъзгаша се вратичка, избърсах праха от дървената пейка, поставена до стената, постлах върху нея плаща си и се опънах да подремна. Ако някой отгоре направеше опит да се добере до мен, щях да го чуя много преди да ме е достигнал.

Заспах.

След известно време се събудих. Станах, изтупах си плаща и отново го поставих на раменете си. После започнах да изкачвам безбройните стълби, които щяха да ме отведат до исканото място в двореца над мен.

Знаех къде се намира то — на третия етаж — от белезите по стените.

Прехвърлих се на една малка площадка и затърсих шпионката. Открих я и погледнах през нея. Нищо. Библиотеката беше празна. Тогава плъзнах тайната вратичка в стената и влязох.

Останах поразен от огромното количество книги. Те винаги ми въздействаха по този начин. Огледах навсякъде, включително зад витрините и накрая се приближих до мястото, където един кристален сандък съдържаше най-ценното — наша стара шега — за семейството ни. Вътре имаше четири колоди от фамилните карти и аз затърсих начин да се сдобия с една, без да задействам някоя аларма, която да ми попречи да ги използвам.

След около десет минути успях да докопам нужната ми кутия. Не беше лесно. После, с колодата в ръка, се настаних удобно в един фотьойл, за да обмисля по-нататъшните си действия.

Картите бяха същите като онези на Флора, показваха всички ни върху гланцовите си повърхности и бяха студени на пипане. Вече знаех защо.

Затова ги разбърках и ги подредих по съответния начин пред себе си. После започнах да разчитам посланията им, разбрах, че на цялото семейство му предстоят трудни времена, и отново ги събрах на куп.

С изключение на една.

Тази, на която беше изобразен брат ми Блийс.

Върнах другите в кутийката и я пъхнах в колана си. След което замислено се вгледах в Блийс.

Горе-долу в този момент прозвуча стъргане по ключалката на голямата врата, която водеше към библиотеката. Какво можех да направя? Проверих готовността на меча си в ножницата и зачаках. За всеки случай се приведох ниско зад бюрото.

Като надникнах внимателно, видях, че е влязъл един човек на име Дик, който очевидно бе дошъл да изчисти помещението, тъй като се зае да изпразва пепелниците и кошчетата за боклук и да бърше праха от лавиците.

Щеше да бъде под достойнството ми да бъда намерен по този начин, затова излязох от прикритието си.

— Здравей, Дик — казах. — Помниш ли ме?

Той се извърна рязко, пребледня, замръзна на място и отговори:

— Разбира се, господарю. Как бих могъл да забравя?

— Допусках, че е възможно, след толкова много време.

— Никога, принц Коруин.

— Появих се тук без официална покана и се занимавах с донякъде непозволени проучвания — поясних, — но ако на Ерик това не му се понрави, когато му съобщиш, че си ме видял, моля те, обясни му, че просто съм упражнявал правата си и той ще има възможност да се срещне лично с мен... съвсем скоро.

— Ще му предам, господарю — поклони се той.

— Ела да поседнеш за минутка при мен, приятелю Дик, и ще ти разкажа повече.

Той ме послуша и аз заговорих:

— Имаше време — обърнах се към този немощен старец, — когато ме смятала за безследно изчезнал и бяха сигурни, че никога няма да се върна. Но тъй като съм още жив и владея всичките си способности, опасявам се, че ще трябва да оспоря претенциите на Ерик за трона на Амбър. Макар да съзнавам сложността на проблема, тъй като не е първороден син, не смяtam, че той ще получи особена подкрепа, ако има още някой наоколо. Поради тези, както и поради още много други причини — повечето от тях лични — възнамерявам да се опълча срещу него. Все още не съм решил как, нито къде, но Господ ми е свидетел, че той заслужава да му се окаже съпротива! Предай му това. Ако иска да ме намери, кажи му, че съм сред Сенките, но не на мястото, където бях преди. Ерик ще разбере какво имам предвид. Няма да бъде лесно да ме унищожи, защото ще се от branявам не по-зле, отколкото го прави той тук. Ще се боря срещу него, докато свят светува и няма да се откажа преди единият от нас да падне мъртъв. Какво мислиш ти по този въпрос, старче?

Той пое ръката ми в своите и я целуна.

— Да живее Коруин, господарят на Амбър — рече той и в очите му имаше сълзи.

В този момент вратата зад гърба му изскърца и се отвори.

Влезе Ерик.

— Здравей — изправих се аз и вложих колкото можех повече омраза в гласа си. — Не очаквах да те срещна в толкова ранен етап на играта. Как вървят работите в Амбър?

Той ме изгледа с разширени от изненада очи и когато ми отговори, гласът му бе изпълnen със сарказъм:

— Колкото до работите, добре. Ала в други отношения положението е лошо.

— Жалко — казах аз. — И как ще оправим нещата?

— Знам един начин — заяви той и яростно изгледа Дик, който мигновено се изниза и затвори вратата зад себе си. Чух изщракването й.

Ерик се хвани за дръжката на меча си.

— Ти искаш трона.

— Кой от нас не го иска?

— Предполагам, че си прав — въздъхна той. — На всички ни е влязла в главата тази мисъл. Не знам какво ни кара толкова да ламтим за подобна нелепа позиция. Но ти сигурно си спомняш, че два пъти съм те побеждавал, като при последния случай милостиво ти подарих живота на един свят Сянка.

— Не беше чак толкова милостиво — възразих аз. — Знаеш къде ме остави, да умра от чума. А първият път, доколкото си спомням, никой от нас не успя да вземе надмощие.

— Значи трябва сега да разрешим въпроса, Коруин — заяви Ерик. — Аз съм по-големият и по-добрият. Ако желаеш да го провериш с оръжие в ръка, смятам че съм облечен подходящо. Убий ме и тронът по всяка вероятност ще стане твой. Опитай. Но не вярвам да успееш. А пък на мен ще ми е приятно да приключи с претенциите ти още сега. Така че, давай. Да видим какво си научил на сянката Земя.

И мечът се озова в ръката му, както и моят.

Излязох пред бюрото.

— Невероятно самочувствие имаш. Какво те кара да мислиш, че си по-добър от всички нас и си по-подходящ да управляваш?

— Фактът, че успях да заема трона — отвърна той. — Опитай да ми го отнемеш.

Послушах го.

Замахнах към главата му и той отби удара ми, а аз парирах неговия опит да ме прониже в сърцето и извъртях меч към китката му.

Ерик ме избягна и ритна между нас малка табуретка. Махнах я от пътя с десния си крак, като се надявах да улуча лицето му, ала не успях и той отново премина в настъпление.

Отблъснах атаката му и той — моята. Няколко пъти нападах и парирах.

После опитах една хитра комбинация, научена във Франция, която се състоеше от нападение, финг в четвърта позиция, финг в

шеста и мушване с промяна на посоката към китката.

Порязах го и кръвта рука.

— Ах ти, омразен брат! — отстъпи Ерик. — Доложиха ми, че Рандъм те придружава.

— Вярно е — потвърдих аз. — Немалко от нас се сплотиха срещу теб.

Тогава той се впусна в атака, принуди ме да отстъпя и изведнъж почувствах, че въпреки всичките ми упражнения Ерик все още е поголям майстор. Той беше може би най-великият фехтовач, срещу когото се бях изправял. Внезапно ме завладя увереност, че не бих могъл да го победя и започнах отчаяно да се защитавам, като отстъпвах със същата скорост, с която той ме притискаше, стъпка по стъпка. И двамата бяхме учили с векове при най-големите майстори на меча. Най-добрият сред живите беше брат ни Бенедикт, но той не беше тук да помогне, на единия или на другия. Затова сграбчих с лявата си ръка от бюрото каквito дреболии ми попаднаха и ги хвърлих към Ерик. Ала той с лекота ги избягна и продължи настъплението си, докато аз продължавах да се извъртам към лявата му страна, без да изпускам от очи острието на неуморния му меч. Започна да ме обзема страх. Той беше блестящ. Ако не го мразех толкова много, бих аплодирал неговото изпълнение.

Продължих да отстъпвам, а страхът и увереността ме завладяваха все по-силно: осъзнах, че не мога да го победя. Той владееше меча по-добре от мен. Проклинах се за това, но не можех да го променя. Пробах още три неочеквани атаки и всеки път бях отблъсван. Той парираше и ме принуждаваше да отстъпвам пред неговото нападение.

Не оставайте с погрешно впечатление. Аз съм дяволски добър. Просто него изглежда го биваше повече.

В този момент от съседната зала долетяха разтревожени гласове и възклициания. Пристигаха наемниците на Ерик и ако той не ме убиеше преди тяхното идване, то бях сигурен, че те щяха да свършат тази работа — най-вероятно с някой арбалет.

От дясната му китка капеше кръв. Ръката му все още бе твърда, но имах чувството, че при други обстоятелства, като запазвам отбранителна позиция, бих могъл да го уморя достатъчно при подобна

рана на китката, за да проникна зад защитата му в подходящия момент, когато действията му започнат да стават по-бавни.

Изругах под нос и Ерик се засмя.

— Беше глупаво от твоя страна да идваш тук.

Той не забеляза какво правех, докато не стана прекалено късно. (Аз се придвижвах заднешком и опрях гръб на вратата. Рисковано беше да не си оставя никакво място за отстъпление, но все пак бе за предпочитане пред сигурната смърт.)

Успях някак с лявата си ръка да пусна резето. Вратата беше огромна и тежка и сега щеше да им се наложи да я разбият, за да проникнат вътре. Така щях да разполагам с още няколко минути. Ала по този начин се сдобих и с рана на рамото, от атаката, която успях да отблъсна само частично, докато се занимавах с резето. За щастие пострада лявото ми рамо. Ръката с меча остана незасегната.

Усмихнах се с демонстративна самоувереност.

— Май ти постъпи глупаво, като се напъха тук. Сам знаеш, че започваш да ставаш по-бавен — и се хвърлих в яростна, бърза, ожесточена атака.

Ерик ме отблъсна, но му се наложи да отстъпи с две крачки.

— Раната вече ти въздейства — добавих аз. — Ръката ти отслабва. Сигурно усещаш как силата я напуска...

— Млъкни! — изкрещя той и разбрах, че съм успял да го стресна. Това увеличава с няколко процента шансовете ми, реших аз, и го притиснах с всички сили, като съзнавах, че не бих могъл дълго да поддърjam това темпо.

Но Ерик не го съзнаваше.

Бях посял семената на страха и той се огъна под стремителната ми атака.

По вратата се стовариха удари, ала за известно време можех да не се притеснявам от това.

— Ще те убия, Ерик — упорствах аз. — Станал съм поиздържлив от преди и този път ще си го получиш, братко.

Видях как страхът тръгна от очите му и се разля по цялото му лице. Поведението му се промени в съответствие. Той започна да се бие изцяло в отбрана и да отстъпва под моя напор. Сигурен бях, че не се преструваше. Усещах, че съм успял да го заблудя, защото всъщност Ерик винаги е бил по-добър с меча от мен. А дали пък и аз самият не

се заблуждавах по същия начин? Ами ако почти се бях предал благодарение на същата теза, която ми бе внушена най-вече от него? Ами ако през цялото време сам себе си бях заблуждавал? Може пък и аз да съм не по-малко добър. Обзет от странна самоувереност, опитах същата атака, която бях изprobвал преди и успях да оставя нова червена рязка върху ръката му над лакътя.

— Колко глупаво, Ерик — подразних го аз. — Не вярвах да се хванеш два пъти на същата въдица.

Той отскочи зад един широк фотьойл и известно време се биехме над него.

Ударите по вратата престанаха, а гласовете, които крещяха заповеди зад нея, загълхнаха.

— Отидоха за секири — задъхано се обади Ерик. — За нула време ще се върнат.

Усмивката ми остана непоклатима.

— Все ще им отнеме няколко минути... което ще ми е повече от достатъчно, за да те довърша. Ти вече едва смогваш да се отбраняваш, а кръвта ти продължава да изтича — погледни я!

— Млъкни!

— Докато нахлутят тук, вече ще има само един принц на Амбър и това няма да си ти!

Тогава той помете с лявата си ръка редицата книги на рафта до него и те започнаха да ме удрят и да валят около мен.

Ерик обаче не се възползва от тази възможност да ме нападне. Той прекоси тичешком стаята и грабна едно столче, което задържа в лявата си ръка.

После се подпра в ъгъла и вдигна столчето и меча пред себе си.

В залата отвън нахлуха забързани стъпки и по вратата екнаха удари на секири.

— Хайде де! — изсъска той. — Опитай се да ме победиш сега!

— Ти си изплашен — казах аз.

Ерик се разсмя.

— Съвсем теоретично погледнато — отвърна той, — не би могъл да ме убиеш, преди вратата да е рухнала, което ще означава край за теб.

Трябваше да се съглася. При тази постановка той щеше да устои на меча ми поне още няколко минути.

Бързо прекосих помещението до отсрещната стена.

С лявата си ръка отворих плъзгащата се вратичка, през която бях влязъл.

— Добре — рекох му аз. — Както изглежда този път ще останеш жив... за известно време. Имаш късмет. Но при следващата ни среща няма да има кой да ти помогне.

Той се изплю и ме нарече с някои от традиционните обидни прозвища, като дори остави столчето, за да добави към тях и един неприличен жест, а аз се шмугнах през дупката и затворих вратата след себе си.

Докато я залоствах, прозвуча глух удар и от моята страна бляснаха двайсетина сантиметра от стоманеното острие на меча му, който бе пробил дървото. Ерик го бе хвърлил по мен. Рисковано действие, ако вземех решение да се върна. Но той знаеше, че няма да го направя, защото вратата към библиотеката всеки момент щеше да рухне.

Колкото можех по-бързо се спуснах по стълбите до мястото, където бях прекарал нощта. Междувременно разсъждавах за подобрените ми умения с меча. В началото на двубоя бях изпитвал страхопочитание пред човека, който ме бе побеждавал преди. Обаче сега се чувствах обнадежден. Може би прекараните на сянката Земя столетия не са били напразни. Възможно е през това време да съм станал по-опитен. Усещах, че мога да се изправя като равен пред Ерик. Това ме караше да се чувствам добре. Ако се срещнеме отново — което със сигурност щеше да стане — и нямаше никаква външна намеса... кой знае? Във всеки случай аз щях да търся такава възможност. Днешната ни среща го бе изплашила. Сигурен бях. При следващия случай това можеше да забави ръката му, да предизвика нужното колебание.

Последните три метра стъпала ги прескоших и се приземих, като подгънах колене. Разполагах с пословичните пет минути преднина в гонитбата, но бях сигурен, че ще успея да се възползвам от тях и да избягам.

Защото разполагах с картите.

Измъкнах Фигурата с образа на Блийс и се вторачих в нея. Рамото ме болеше, ала забравих за него щом започна да ме облива хлад.

Има два начина да се премине от Амбър право в Сенките...

Единият беше Лабиринта, който рядко се използваше за тази цел.

Другият бяха Фигурите, ако човек можеше да се довери на някой брат.

Замислих се за Блийс. Почти можех да му имам доверие. Той наистина беше мой брат, но се намираше в беда и би могъл да използва помощта ми.

Вглеждах се в него, с огнена коса, облечен целият в червено и оранжево, с меч в дясната ръка и чаша вино в лявата. В сините му очи танцуващо дяволът, брадата му пламтеше, а орнаментите по меча му, осъзнах внезапно, пресъздаваха един от участъците на Лабиринта. Пръстените му пробляснаха. Той сякаш помръдна.

Бръзката се осъществи като повей на вледеняващ вятър.

Фигурата на картата сега изглеждаше в естествена големина и промени положението си според позата, която той заемаше в момента. Очите му не бяха фокусирани точно върху мен, а устните му помръднаха:

— Кой е? — произнесоха те и аз чух думите.

— Коруин — отвърнах, а Блийс протегна напред лявата си ръка, в която вече нямаше чаша.

— Тогава ела при мен, ако желаеш.

Протегнах ръка и пръстите ни се срещнаха. Направих една крачка.

Продължавах да държа картата в ръка, ала двамата с Блийс стояхме един до друг върху някаква скала и от едната ни страна имаше пропаст, а от другата се издигаше висока крепост. Небето над нас беше с цвят на пламък.

— Здравей, Блийс — поздравих го аз и пъхнах картата в колана си при другите. — Благодаря ти за помощта.

Изведнъж усетих слабост и проумях, че кръвта продължава да блика от лявото ми рамо.

— Ти си ранен! — възклика той и обгърна раменете ми с ръка, а аз започнах да кимам, ала вместо това припаднах.

По-късно същата вечер се бях разположил върху едно удобно кресло в крепостта и пиех уиски. Двамата пушехме, подавахме си

бутилката и разговаряхме.

— Значи действително си бил в Амбър?

— Да, точно така.

— И рани Ерик в честен двубой?

— Да.

— Дявол да го вземе! Иска ми се да го беше убил! — После размисли. — Всъщност, може би така е по-добре. Иначе ти щеше да заемеш трона, а ми се струва, че по-лесно бих се справил с Ерик, отколкото с теб. Не знам. Какви са ти плановете?

Реших да бъда напълно откровен.

— Всеки от нас иска трона — започнах, — затова няма смисъл да се лъжем един друг. Нямам намерение да те убивам заради това — би било глупаво, — но от друга страна не възнамерявам и да оттеглям претенциите си, задето съм се възползвал от гостоприемството ти. Това би се харесало на Рандъм, но засега той е вън от играта. От доста време вече никой не е чувал нищо за Бенедикт. Жерар и Кейн изглежда са по-склонни да подкрепят Ерик, отколкото сами да претендират за трона. Същото важи и за Джулиан. Остават Бранд и сестрите ни. Нямам никаква представа какви може да са плановете на Бранд в момента, но знам, че Дирдри не разполага с никаква власт, освен ако не успеят да започнат нещо заедно с Луела в Ребма, а Флора е изцяло човек на Ерик. Не съм чувал какво става и с Файона.

— Значи оставаме ние двамата — заключи Блийс и сипа по още едно питие. — Да, ти си прав. Не знам какво се върти в главата на никого точно сега, но мога да оцена обединяването на силите ни и смяtam, че аз съм в най-добрата позиция. Направи мъдър избор като дойде при мен. Подкрепяй ме и ще ти дам едно регентство.

— Благословен да си — рекох. — Ще видим.

Отпихме от чашите си с уиски.

— Какво друго може да се направи? — попита той и на мен ми стана ясно, че въпросът е важен.

— Бих могъл да събера своя армия и да обсадя Амбър — подметнах аз.

— В коя Сянка се намира твоята армия? — полюбопитства той.

— Това си е моя работа, преди всичко — отвърнах. — Не смяtam да ти бъда противник. Ако става въпрос кой да е монарха, бих

предпочел да видя теб, себе си, Жерар или Бенедикт — ако е още жив, — върху трона.

— И за предпочитане — себе си, разбира се.

— Естествено.

— В такъв случай ще постигнем разбирателство. Затова смятам, че можем да действаме заедно, поне за момента.

— Аз също — съгласих се. — Иначе не бих се напъхал в ръцете ти.

Той се усмихна някъде сред брадата си.

— Имаше нужда от някого и аз бях по-малкото зло.

— Така е.

— Иска ми се Бенедикт да беше тук. Както и Жерар да не се бе продал.

— Желания, желания — въздъхнах аз. — Мечтай си за едно, а върши съвсем друго и накрая виж какво ще излезе.

— Добра идея — кимна той.

Известно време пушихме в мълчание.

— Доколко мога да ти вярвам? — попита Блийс.

— Доколкото мога да ти вярвам и аз.

— Да сключим сделка, тогава. Честно казано от много отдавна те мислех за мъртъв. Не бях предвидил, че може да изникнеш в критичен момент и да предявиш исканията си. Но ти си тук и това е положението. Хайде да се съюзим — да обединим силите си и да обсадим Амбър. Който от нас оживее, ще се възкачи на престола. Ако оцелеем и двамата... е, дявол да го вземе, винаги можем да решим спора с дуел!

Обмислих предложението му. Звучеше ми като най-добрата възможна сделка.

Затова казах:

— Утрото е по-мъдро от вечерта. Ще ти отговоря на закуска, става ли?

— Става.

Довършихме си питиетата и потънахме в спомени. Рамото ми леко туптеше, но уискито помагаше, както и мехлема, който Блийс му бе сложил. Не след дълго бяхме изпаднали почти в сантименталност.

Предполагам, че е странно да имаш семейство и въпреки това да нямаш близки, тъй като досега животът ни бе минавал все по различни

пътища. Господи! Цялата нощ не ни стигна да се наприказваме. Накрая Блийс ме тупна по здравото рамо и каза, че започва да чувства товара на умората. На сутринта щял да изпрати слуга, който да ми донесе закуската. Кимнах, прегърнахме се и той се оттегли.

Тогава се приближих до прозореца и от наблюдателната си позиция успях да обхвата с поглед цялата околност.

Ниско долу светеха като звезди лагерни огньове. И те бяха хиляди. Не можеше да се отрече, че Блийс е събрал мощна армия и се улових, че му завиждам. Но, от друга страна, това бе хубаво. Вероятно единственият, който можеше да победи Ерик, беше Блийс. От него щеше да излезе добър владетел, само дето предпочитах да съм аз.

Позагледах се и забелязах, че между огньовете се движат странни сенки. Взех да се питам от какви ли същества се състои армията му.

Но каквато и да беше, аз не разполагах и с толкова.

Върнах се при масата и си налях една последна чаша.

Преди да я изпия, обаче, запалих оставената наблизо свещ. На нейната светлина измъкнах откраднатата колода карти.

Разстлах ги пред себе си и намерих онази, на която бе изобразен Ерик. Поставих я в средата на масата и бутнах останалите встрани.

След известно време образът оживя. Видях Ерик, облечен за сън и чух думите: „Кой е?“. Ръката му беше превързана.

— Аз съм — отговорих, — Коруин. Как си?

Тогава той изруга, а аз се засмях. Играта беше опасна и вероятно уискито ме бе подтикнало към нея, ала все пак продължих:

— Просто ми се прииска да ти кажа, че при мен всичко е наред. Както и да призная, че беше прав за това дето ни е влязло в главите. Само че ти няма да разполагаш още дълго с твоята. Затова се забавлявай, докато можеш... братко! Денят, в който ще се върна в Амбър, ще бъде денят на твоята смърт! Мислех си да ти го кажа... тъй като този ден не е много далече.

— Само ела — изръмжа той — и хич няма да търся милостиви начини да се разделиш с живота си.

Погледът му се съсредоточи върху мен и усетих, че сме съвсем близо.

Изплезих му се и покрих картата с длан.

Беше като затваряне на телефон. Пъхнах Ерик обратно в колодата.

Обаче той не ми излизаше от главата, докато се унасях в сън. Представях си войските на Блийс, разположени в дефилето и си мислех за защитниците на Ерик.

Нямаше да е лесно.

VI

Този свят беше известен като Аверн и събраниите войски не се състояха точно от хора. На другата сутрин ги огледах, докато вървях зад Блийс. Всичките бяха високи около два и десет, имаха много червена кожа със съвсем малко косми, почти котешки очи и шестпръсти ръце и крака. Облеклото им изглеждаше леко като коприна, но явно бе изтъкано от нещо друго и беше най-често сиво или синьо на цвят. Всеки носеше по два къси меча, със закривени остриета. Ушите им бяха заострени, а многото им пръсти завършваха с дълги нокти.

Времето беше топло, цветовете — объркващи, а те ни смятаха за богове.

Блийс бе открил място, където религията почиташе подобни на нас богове-братя, които бяха изпаднали в беда. И както винаги в митологията имаше и един лош брат, коварно взел властта, който искаше да смаже добrite братя. Естествено налице бе и легендата за предстоящия Апокалипсис, където те самите щяха да бъдат призовани да застанат на страната на добrite братя.

Вървях с отпусната в черната превръзка лява ръка и оглеждах тези, които щяха да умрат.

Спрях пред един войник, взрях се в очите му и попитах:

— Знаеш ли кой е Ерик?

— Господарят на Злото — отвърна той.

Кимнах, казах:

— Много добре — и продължих нататък.

Блийс бе сформирал традиционната войска от пушечно месо.

— С колко души разполагаш? — обърнах се към него.

— Около петдесет хиляди — отговори ми той.

— Поздравявам тези, които са готови да се пожертвват — възкликах аз. — Но ти не можеш да превземеш Амбър с петдесет хиляди души, дори ако приемем, че успееш да ги докараш до един в подножието на Колвир — а това е невъзможно. Глупаво е изобщо и да

си помислиш, че би могъл да използваш тези нещастници, с техните смешни мечове и всичко останало, в битка срещу безсмъртния град.

— Знам — рече той. — Ала те не са всичко, което имам.

— Необходимо ти е много повече.

— В такъв случай как ти звучат три флоти, наполовина с размерите на събраниите заедно морски сили на Кейн и Жерар?

Не беше лошо.

— Пак не е достатъчно — заяви гласно. — Дори за начало.

— Зная. Продължавам да търся — въздъхна той.

— Да, налага се да съберем много повече. Ерик ще си седи в Амбър и ще ни избива, докато си проправяме път през Сенките. Когато най-накрая останъкът от войските ни стигне до подножието на Колвир, той ще ги разгроми там. А после предстои и изкачването към Амбър. Колко стотици мислиш, че ще ни останат, като стигнем града? Достатъчно, за да бъдат унищожени за пет минути, без почти никакви загуби за Ерик. Ако това е най-доброто, с което разполагаш, братко Блийс, аз имам лоши предчувствия за тази експедиция.

— Ерик е обявил, че коронацията му ще се състои след три месеца — възрази Блийс. — Дотогава мага най-малко да утроя силите си. Възможно е да събера дори четвърт милион воиници от Сенките, които да поведа към Амбър. Има и други светове като този и аз ще ги открия. Ще вдигна кръстоносен поход, какъвто още историята не познава.

— И Ерик ще разполага със същото време, за да усили защитата си. Не знам, Блийс... това е почти самоубийство. Не предполагах, че така стоят нещата, когато дойдох тук...

— А ти колко души доведе със себе си? Нито един! Носят се слухове, че някога си командал войска. Къде е тя?

Извърнах се от него.

— Тя вече не съществува. Сигурен съм.

— Не би ли могъл да намериш Сянка на твоята Сянка?

— Не желая да опитвам — заяви. — Съжалявам.

— Тогава каква ми е ползата от теб?

— Ще се махна — отвърнах му аз, — щом само това си имал предвид, щом съм ти трябал само, за да ти осигуря... повече трупове.

— Почакай! — извика той. — Казах го без да помисля. Не искам да се лиша от съветите ти, дори те да са всичко. Остани с мен, моля те.

Дори ще ти се извиня.

— Не е необходимо — спрях го аз, като знаех какво означава подобна постъпка за един принц на Амбър. — Ще остана. Мисля, че мога да ти помогна.

— Чудесно! — тупна ме той по здравото рамо.

— И ще ти намеря още войска — добавих. — Не се бой.

Така и направих.

Разходих се из Сенките и открих една раса от космати същества, с дълги нокти и зъби, сравнително наподобяващи хора и интелигентни почти колкото среден първокурсник — извинявайте, деца, но това което имам предвид е, че те бяха предани, доверчиви, честни и можеха лесно да бъдат измамени от негодници като мен и брат ми. Чувствах се като някой дискожокер.

Около сто хиляди от тях започнаха да ни баготворят до степен да грабнат оръжието.

Блийс беше впечатлен и млъкна. След седмица рамото ми оздравя. А два месеца по-късно разполагахме с нашия четвърт милион, ако не и с повече.

— Коруин, Коруин! Ти си все същия Коруин! — възклика той и отново седнахме да пийнем.

Но аз се чувствах някак неловко. Повечето от тези войници бяха обречени да умрат. За което вината беше изцяло моя. Изпитвах угризения, макар да знаех, че има разлика между Сянка и Действителност. Всяка смърт щеше да бъде истинска, обаче — съзнавах това добре.

Някой път вечер разглеждах картите. Тази колода съдържаше всички Фигури. А на една карта беше изобразен самият Амбър и знаех, че чрез нея мога да се пренеса обратно в града. Тук бяха и всичките ни мъртви или изчезнали роднини. Сред тях бе и татко и аз бързо продължих нататък. Него вече го нямаше.

Задълго се вглеждах във всяко лице и обмислях каква полза може да бъде извлечена. Няколко пъти разбърквах картите и се получаваше все един и същи резултат.

Неговото име беше Кейн.

Той носеше атлас в зелено и черно, а на главата си имаше тъмна тривърха шапка, украсена с кичур от зелени пера. На колана му висеше кама, с инкрустиран на дръжката ѝ изумруд. Косата му беше черна.

— Кейн — повиках го аз.

След известно време се чу глас.

— Кой е? — попита той.

— Коруин — отвърна.

— Коруин! Това някаква шега ли е?

— Не.

— Какво искаш?

— А ти какво имаш?

— Знаеш много добре — очите му помръднаха и се спряха върху мен, но аз следях ръката му, която бе твърде близо до камата. — Къде се намираш?

— При Блийс.

— Носят се слухове, че неотдавна си се появил в Амбър... и взех да се питам защо ръката на Ерик е превързана.

— Причината е пред теб — рекох. — Каква е твоята цена?

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде да говорим открито и без заобикалки. Смяташ ли, че Блийс и аз можем да победим Ерик?

— Не, и затова съм на негова страна. Между другото нямам намерение да продавам флотата си... ако това целиш... какъвто струва ми се е случаят.

Усмихнах се.

— Проницателен си, братко — похвалих го аз. — Е, приятно ми беше да си поговорим. Ще се видим в Амбър... може би.

Вдигнах ръка и той извика:

— Почакай!

— Защо?

— Още не съм чул предложението ти.

— О, знаеш какво е. Сам го отгатна и показа, че не те интересува.

— Не съм казал такова нещо. Просто знам на чия страна е правото.

— Искаш да кажеш силата.

— Добре, силата. Ти какво можеш да предложиш?

Разговаряхме близо час, след което северното море беше отворено за трите флоти-фантоми на Блийс, които щяха да останат там в очакване на подкрепления.

— Ако не успеете, в Амбър ще паднат три глави — заяви Кейн.

— Но не вярваш да стане така, нали? — попитах го аз.

— Да. Смятам, че някой от вас двамата не след дълго ще седне на трона. С радост ще служа на победителя. Онова регентство ще ми дойде добре. Все пак ми се иска да получа и главата на Рандъм като част от отплатата.

— Няма да стане — отсякох. — Приеми условията, както ги чу или забрави за всичко.

— Добре, ще приема.

Усмихнах се и поставих длан върху картата. Връзката прекъсна.

Реших да оставя Жерар за сутринта. Кейн ме бе изтощил.

Търкулнах се в леглото и заспах.

Жерар се съгласи да не ни закача, когато научи как стоят нещата. Главно, защото аз го помолих и той предпочете по-малката от двете злини.

Сключих сделката бързо и му обещах всичко, което поиска, тъй като не стана дума за ничия глава.

После отново събрах войските и им разказах повече неща за Амбър. Колкото и да е странно, те се разбираха като братя — едрият червени юнаци и косматите дребосъци.

Тъжно бе, ала така се получи.

Ние бяхме техните богове и толкова.

Гледах как флотата се носи по огромния океан с цват на кръв. Замислих се. В световете Сенки, които трябваше да прекосят, много от тях щяха да загинат.

Преценявах воините от Аверн и моите новобранци от света на име Риик. Тяхната задача беше да изминат по суша пътя до Земята и Амбър.

Разбърках картите си и ги разстлах на масата. Вдигнах тази с образа на Бенедикт. Задълго се взрях в нея, ала оттам продължи да лъжа хлад.

Тогава се спрях на Бранд. Усещането за студ ме завладя отново.

После се чу вик. Ужасен, измъчен вик.

— Помогни ми! — долетя до мен.
— Как? — попита.
— Кой е това? — загърчи се тялото на Бранд.
— Коруин.
— Измъкни ме оттук, братко Коруин! Ще ти се отплатя с всичко, което поискаш!
— Къде си?
— Аз...

И пред очите ми се завъртяха образи, които разумът ми отказваше да възприеме, след което се понесе нов вик, пресекна като в агония и замря.

Пак остана само студът.

Установих, че треперя. От какво, не знаех.

Запалих си цигара и се приближих до прозореца да погледам нощта, като оставил картите там, където бяха паднали — върху масичката в моята стая на сред гарнизона.

Звездите бяха мънички и се виждаха като през мъгла. Не намерих нито едно познато съзвезdie. През тъмнината бързо се спускаше малка синя луна. Нощта бе донесла рязък, вледеняващ студ и аз се увих колкото можех по-плътно с плаща си. Мислите ми се върнаха към зимата на катастрофалния ни поход към Русия. Господи! Едва не бях премръзнал до смърт! И докъде водеше всичко това!

До трона на Амбър, разбира се.

Зашото той беше достатъчно оправдание за всичко.

Но какво ставаше с Бранд? Къде беше той? Какво му се бе случило и кой му го бе причинил?

Отговори? Никакви.

Продължавах, обаче, да си задавам въпроси, докато гледах навън и нагоре и следях спускането на този син диск по небето. Дали не бях пропуснал нещо в общата картина, някой фактор, който не съумявах да проумея?

Никакъв отговор.

Седнах още веднъж край масата, с непълна чаша в ръка. Разрових картите и намерих татко.

Оберон, кралят на Амбър, стоеше пред мен целият в зелено и златно. Висок, едър и пълен, с леко прошарена черна брада и същата на вид коса. Пръстени със зелени камъни в златен обков и златен на

цвят меч. Някога ми се бе струвало, че никога нищо не би могло да свали безсмъртния монарх на Амбър от трона му. Какво се бе случило? Все още не знаех. Но него го нямаше. Как се бе срещнал баща ми с края си?

Съсредоточено се взирах в него.

Нищо, нищо...

Дали неолових нещо?

Да, точно така.

Забелязах раздвижване, макар и съвсем слабо и фигурата на картата се обърна, превръщайки се в бледа сянка на човека, който той бе представлявал.

— Татко? — повиках го аз.

Нищо.

— Татко?

— Да... — много слабо и далечно, като шумът на прибоя в долепена до ухото раковина.

— Къде си? Какво е станало с теб?

— С мен... — дълга пауза.

— Да? Аз съм Коруин, твоят син. Защо си напуснал Амбър и си изчезнал?

— Моето време свърши — гласът му прозвуча сякаш от още по-далече.

— Да не искаш да кажеш, че си абдикирал? Никой от братята ми не заговори по този въпрос, а и аз не им вярвам достатъчно, за да ги попитам. Сега Ерик държи града, а Джултан охранява Гората на Ардън. Кейн и Жерар пазят по море. Блийс ще излезе срещу всички тях и аз съм в съюз с него. Ти какво би желал да направим?

— Ти си единственият... който... попита... — задъхано произнесе той. — Да...

— Какво „да“?

— Да, излезте срещу тях...

— Ами ти? Как бих могъл да ти помогна?

— На мен... не може да се помогне. Вземи трона...

— Аз? Или заедно с Блийс?

— Ти! — извика той.

— Да?

— Имаш моята благословия... Вземи трона... и побързай... да го направиш!

— Защо, татко?

— Не ми стига въздухът... Вземи го!

И той отново изчезна.

Значи татко беше жив. Интересно. Какво да правя сега?

Отпих от чашата си и се замислих.

Оберон все още беше жив някъде и продължаваше да е крал на Амбър. Защо ли го бе напуснал? Къде бе отишъл? По какъв начин, защо, докога? Въпроси, въпроси.

Кой ли знаеше отговорите? Не и аз. Така че нямаше какво повече да умувам, за момента.

Обаче...

Една мисъл не ме оставяше на мира. С татко никога не се бяхме разбириали особено добре. Не можеше да се каже, че го мразя, както Рандъм и някои от другите. Но, в това бях абсолютно сигурен, нямах никакви основания да съм кой знае колко привързан към него. Той бе недостъпен, властен и заемаше трона. Горе-долу това беше всичко. Оберон олицетворяваше и по-голямата част от историята на Амбър, каквато ние я знаехме, а историята на Амбър се простираше на толкова много хилядолетия в миналото, че човек не можеше да ги преброи. Така че мислете каквото искате.

Колкото до мен, аз си довърших чашата и отидох да си легна.

На другата сутрин посетих военния съвет на генералния щаб, оглавяван от Блийс. Той имаше четирима адмирали, всеки от които отговаряше за грубо една четвърт от флотата му и цяла купчина армейски командири. На срещата се бяха събрали около трийсет души с високи чинове, част от тях едри и червенокожи, останалите дребни и космати.

Съветът продължи някъде към четири часа, после направихме почивка за обяд. Взехме решение да започнем настъплението след три дни. Тъй като бе необходим човек с кралска кръв да отвори пътя към Амбър, аз щях да водя флотата върху борда на флагманския кораб, а Блийс щеше да преведе пехотата си през земите на Сенките.

Това решение ме разтревожи и аз го попитах какво щеше да стане, ако не се бях появил да му предложа помощта си. Той ми каза, че щял да разполага с две възможности: едната, в случай че му се наложело да тръгне сам, да преведе флотата и да я остави на голямо разстояние от брега, след което да се върне само с един кораб до Аверн, откъдето да поведе пехотата си към предварително определените време и място на срещата; а другата, целенасочено да потърси Сянка, в която се намира някой брат, готов да му окаже помощ.

Почувствах се малко неловко като чух последното, макар да знаех, че съм истинския Коруин. Първата възможност ми се видя донякъде неприложима, тъй като флотата щеше да се намира прекалено навътре в морето, за да получава някакви сигнали от брега, а вероятността да се пропусне датата — като се вземат предвид непредвидените обстоятелства, които неизбежно ще възникнат при такава огромна армия — беше твърде голяма, по мое мнение, за да се разчита толкова много на съдбата в общия план.

Ала винаги бях смятал Блийс за велик стратег и когато той разпъна картите на Амбър и заобикалящите го райони, които сам бе начертал и след като обясни плана за нападение, разбрах, че е един истински принц на Амбър, почти недостижим по хитрост.

Лошото бе, че имахме насреща си друг принц на Амбър, който при това заемаше определено по-изгодна позиция. Бях разтревожен, но при предстоящата коронация не виждах какво друго можем да направим, затова реших да бъда с Блийс докрай. Ако загубехме, с нас беше свършено, ала той разполагаше с най-голямата налична военна мощ срещу Ерик и с единствения осъществим в оставащото ни време план — неща, които аз нямах.

Затова обиколих земите, наречени Аверн и огледах мъгливите долини и клисури, димящите кратери и страхотно яркото слънце на невероятното небе. Потопих се в ледено студените нощи и ужасно горещите дни, пребродих безброй скали и купища черни пясьци, видях дребни, но зли и отровни животни, както и огромни пурпурни растения, подобни на кактуси без бодли. И на втория ден следобед се изправих на една скала с поглед към морето, под купол от струпани наситеночервени облаци и реших, че този свят доста ми харесва и ако

неговите синове загинат в битката за своите богове, някой ден ще ги направя безсмъртни с песен, стига да съм в състояние.

Като измислих тази слаба утеша за онова, от което се страхувах, присъединих се към флотата и поех командинето. Ако успеехме, имената им щяха да влязат в историята, записани със златни букви.

Аз бях техният кумир и предводител. Духът ми се повдигна.

На другия ден вдигнахме платна и започнах да направлявам сенките от водещия кораб. Първо навлязохме в буря и тя ни доведе много по-близо до нашата цел. Заобиколихме огромен водовъртеж и се справихме великолепно. Минахме през осеян със скали проток и след него водата придоби доста по тъмен нюанс. Цветът й започна да наподобява онзи в Амбър. Значи все още знаех как да го правя. Умеех да въздействам на съдбата ни във времето и пространството. Можехме да стигнем у дома. У дома за мен, всъщност.

Плавахме край страни острови, където грачеха зелени птици, а от дърветата висяха като плодове зелени маймуни, които се люлееха, от време на време изломотваха нещо и хвърляха камъни в морето, целейки се определено в нас.

Навлязохме дълбоко в открито море и тогава насочих флотата обратно към брега.

Блийс вече трябва да бе навлязъл сред равнините на сухопътните светове. Бях сигурен, че той ще успее да мине през заложените от Ерик препятствия. Поддържах връзка с него посредством картите и научавах за напредъка му по целия път. Разбрах, например, че десет хиляди души са загинали в битка с кентаври, пет хиляди били загубени при земетресение със страховита сила, петнайсет хиляди измрели от развилняла се из лагера чума, деветнайсет хиляди били убити или изчезнали, докато прекосявали джунглите на свят, който не можах да разпозная, когато върху тях се изсипал напалм от някакви странни бръмчащи неща, минали над главите им, шест хиляди дезертирали на място, съвсем подобно на рая, който им бил обещаван, съдбата на петстотин души останала неизвестна, защото докато минавали по някаква пясъчна плоскост около тях пламнал и се издигнал облак с форма на гъба, осем хиляди и шестстотин загинали в една долина, където неизвестни бойни машини, които се придвижвали по жици, ги обсипали с огън, осемстотин се разболели и били изоставени, двеста умрели при внезапни наводнения, четирийсет и четириима били убити

при дуели помежду си, триста се отровили от местни плодове, хиляда били стъпкани при паническото бягство на огромно стадо подобни на бизони животни, седемдесет и трима изгорели, когато палатките им се подпалили, хиляда и петстотин били отнесени от бурни реки, две хиляди загинали от ветровете, спуснали се от някакви сини хълмове.

Аз се чувствах доволен, че през това време бях изгубил само сто осемдесет и шест кораба.

„Заспиваш, спиш... сънуващ може би? Да, тук е пречката!“^[1] Ерик ни избиваше малко по малко, час по час. Обявеният ден на коронацията му бе само след няколко седмици и той очевидно знаеше за нашето настъпление срещу него, защото ние продължавахме да измираме.

Вярно е, че само принц на Амбър е способен да пътува из Сенките, но той, разбира се, може да преведе със себе си колкото същества пожелае. Ние водехме нашите войници и ги гледахме как умират, ала за Сенките мога да кажа следното: има Сенки и Действителност и това стои в основата на света. В Действителността съществува само Амбър, истинският град, върху истинската Земя, която съдържа всичко. В Сенките има безброй различни неща. Всяка възможност се среща някъде и като Сянка на реалността. Амбър, със самото си съществуване, е хвърлил сенки във всички посоки. Какво повече може да се каже по този въпрос? Сенките се простират от Амбър до Хаоса и сред тях всичко е възможно. Има само три начина да бъдат прекосени и те са все трудни.

Ако си истински принц или принцеса на Амбър, тогава можеш да се придвижваш из Сенките, като принуждаваш обкръжението да се изменя при преминаването ти, докато то придобие точно желаната форма. Тогава спираш и новосъздаденият свят Сянка става твой — стига да не се намеси някой друг от семейството, — и можеш да правиш в него каквото си поискаш. На такова място аз бях прекарал векове.

Вторият начин е посредством картите, изработени от Дуоркин, майсторът на Изображението, който ги бе създал с нашите образи, за да улесни връзката между членовете на кралското семейство. Той бе престарелия художник, за когото пространството и перспективата не означаваха нищо. Дуоркин бе сътворил семейните Фигури, които позволяваха на желаещия да установи контакт със своите роднини,

където и да се намираха те. Имах чувството, че пълните възможности на картите, предвидени от техния автор, не бяха използвани докрай.

Третият способ беше другото творение на Дуоркин — Лабиринта, по който можеха да минават само членове на нашето семейство. Той посвещаваше влезлия в системата на картите, а пълното му изминаване го надаряваше със способността да се движи сред Сенките.

Картите и Лабиринта бяха създадени за мигновено прескачане от Действителността в Сенките. Прекосяването им по друг начин ставаше много по-трудно.

Сега знаех какво бе направил Рандъм, за да ме доведе в истинския свят. Докато бяхме карали колата, той бе прибавял непрекъснато, по памет, всичко, което си спомняше за Амбър и бе изваждал онова, което не съвпадаше. Щом всички детайли бяха започнали да си съответстват, Рандъм бе разбрал, че сме пристигнали. Това всъщност не беше кой знае какъв номер, тъй като, има ли познанията, всеки човек би могъл да достигне своя собствен Амбър. Дори сега Блийс и аз разполагахме с възможност да намерим Амбъри Сенки, където някой от нас бе владетел и да прекараме цялото време на вечността управлявайки там. Но не би било същото, поне за нас. Защото това нямаше да е истинският Амбър, градът, в който бяхме родени, градът, от който всички други взимаха формата си.

Затова се движехме по най-трудния начин, прекосяването на Сенките, в настъплението си срещу самия Амбър. Всеки, който знаеше за нас и притежаваше власт над Сенките, можеше да изпречи на пътя ни препятствия. Ерик го бе направил и сега ние се сблъсквахме с тях и измирахме. Какво щеше да излезе от всичко това? На никой не му беше известно.

Но ако Ерик бъдеше коронован за крал, този факт щеше да се отрази навсякъде.

Сигурен бях, че всички оцелели братя — ние, принцовете на Амбър, — смятахме за много по-добре, всеки по някакъв свой начин, лично да заемем тази позиция, а след това да оставим Сенките да се променят както могат.

В плаването си минахме покрай призрачна флота, корабите на Жерар — Летящите холандци на този свят — и разбрахме, че сме съвсем близо. Използвах ги като отправна точка.

На осмия ден от пътуването ни доближихме Амбър. Тогава се разрази бурята.

Морето потъмня, по небето се струпаха облаци, а платната увиснаха в затишието, което последва. Слънцето — огромно и синьо — се скри и аз усетих, че Ерик най-после ни е намерил.

После излезе вятър и — да ме простите за израза — се бухна върху кораба, на който бях аз.

И вълните ни подмятаха, а бурята ревеше, както казват или казваха поетите. При първите пориви ми се стори, че вътрешностите ми се обърнаха. Ураганът ни заподхвърля на всички страни като зарове в ръката на великан. Носехме се сред вълните и небесните порои. Обгърна ни мрак и дъждът се превърна в град, който сякаш със стъклени камбанни въжета освобождаваше гръмотевиците. Уверен бях, че всички извикаха. Поне аз го направих. Запробивах си път през палубата, за да се добера до изоставеното кормило. Там се завързах и здраво го стиснах. Ерик се бе развилнял из Амбър, това беше дяволски сигурно.

Един, два, три, четири часа без бурята да отслабне и за миг. После станаха пет. Колко души бяхме изгубили? Не знаех.

Тогава почувствах вибрация, чух звън и видях Блийс, който сякаш бе застанал в дъното на дълъг сив тунел.

— Какво става? — попита той. — Опитвам се да вляза във връзка с теб.

— Жivotът е пълен с изненади — отвърнах аз. — Сега се мъчим да преодолеем една от тях.

— Буря ли?

— Можеш да заложиш безценния си задник на това. Връхлетя ни направо прародителят на всички бури. Струва ми се, че видях някакво чудовище зад борда. Ако то има поне капка разум, ще се насочи право към дъното... Току-що го направи.

— И ние се сблъскахме със същото — рече Блийс.

— Чудовище или буря?

— Буря — уточни той. — Двеста души са мъртви.

— Не се отчайвай, дръж се и ми се обади по-късно. Става ли?

Блийс кимна и зад гърба му зърнах светковици.

— Ерик е наясно с нашите възможности — добави той преди да прекъсне.

Трябваше да се съглася.

Минаха още три часа, преди бурята да утихне, макар че продължаваше да вали проливен дъжд. Много по-късно научих, че сме изгубили половината флота (а на моя кораб — флагмана — бяха загинали четирийсет души от сто и двайсет членния екипаж).

Ала никак си бяхме оцелели сред морето над Ребма.

Измъкнах картите и се вгледах в тази на Рандъм.

Когато той разбра с кого разговаря, първото, което каза беше: „Връщай се“ и аз го попитах защо.

— Защото, според Луела, сега Ерик е способен да те смачка сега. Тя препоръчва да изчакаш малко, докато той се отпусне и да го удариш тогава — горе-долу след година.

Поклатих глава.

— Съжалявам — рекох. — Не мога. Прекалено много хора вече загинаха, за да стигнем дотук. Поставени сме в положението „сега или никога“.

Рандъм вдигна рамене, а на лицето му беше изписано: „Е, аз те предупредих“.

— И все пак, защо? — попитах.

— Преди всичко, защото току-що научих, че Ерик може да контролира времето в този район — заяви той.

— Налага се да рискувам.

Рандъм пак вдигна рамене.

— Да не кажеш, че не съм те предупредил.

— Сигурно знае за приближаването ни, нали?

— А ти как мислиш? Да не е идиот?

— Не е.

— Значи знае. След като аз можах да се досетя тук в Ребма, и той трябва го е научил в Амбър. А аз действително се досетих, от колебанията в Сенките.

— За жалост и мен ме измъчват съмнения за успешния край на този поход, но всичко е организирано от Блийс.

— Излез от играта и го остави сам да плати с главата си.

— Съжалявам, но не мога да поема този риск. Току виж победил.

Аз водя флотата.

— Говори ли с Кейн и Жерар?

— Да.

— Значи сигурно смяташ, че имаш шансове по вода. Ала чуй, Ерик е измислил начин да контролира Рубина на справедливостта, както разбрах от слуховете сред придворните тук. И умее да го използва, за да влияе на времето. Това е сигурно. Бог знае какво още може да прави с него.

— Жалко, ще трябва да изтърпим. Не мога да допусна няколко бури да сломят духа ни.

— Коруин, ще ти призная нещо. Преди три дни разговарях със самия Ерик.

— Защо?

— Той ме помоли. Разговарях с него най-вече от скуча. Ерик се впусна да ми описва отбраната си в големи детайли.

— Защото е научил от Джулиан, че сме дошли заедно. Бил е сигурен, че всичко ще стигне до мен.

— Вероятно — съгласи се Рандъм. — Ала това променя ли нещо?

— Не — признах аз.

— Тогава остави Блийс да води сам своята война — предложи той. — Ти можеш да излезеш срещу Ерик по-късно.

— В Амбър предстои неговата коронация.

— Знам, знам. Само че да нападнеш крал не е по-трудно, отколкото принц, нали? Какво значение има как ще се нарича в момента, стига да го победиш? Това пак ще си е Ерик.

— Така е — рекох, — но вече съм дал дума.

— Тогава си я вземи обратно.

— Страхувам се, че не мога да го направя.

— Значи си луд, Чарли.

— Вероятно.

— Е, успех в такъв случай, все пак.

— Благодаря.

— Ще се видим някой ден.

И това беше всичко. Усетих беспокойство.

Дали нямаше да се напъхам в някоя клопка?

Ерик не беше глупав. Възможно бе да е подготвил истински смъртоносен капан за нас. Накрая вдигнах рамене и се облегнах на перилата, като отново затъкнах колодата в колана си.

Гордостта и самотата са постоянните спътници на принцовете на Амбър, които не вярват на никого. Точно в този момент това не ми допадаше особено, но нямаше какво да се прави.

Разбира се, че Ерик бе предизвикал бурята, през която току-що бяхме минали, щом според думите на Рандъм бе станал господар на природните стихии в Амбър.

Реших и аз да опитам нещо.

Насочих корабите към Амбър сред гъст снеговалеж. Това беше най-силната виелица, която успях да сътворя.

Навсякъде около нас над океана започнаха да се стелят снежни парцали. Нека да спре, ако може този естествен процес, зароден в Сенките.

И той го спря.

След половин час от виелицата нямаше и помен. Амбър беше фактически непристъпен... а той действително бе единствения град. Не исках да се връщам, естествено, затова оставил всичко така. Ерик наистина беше господар на природните стихии в Амбър.

Какво да правим?

Продължихме да плаваме, разбира се. Право към смъртта.

Какво друго ни оставаше?

Втората бура беше по-лоша от първата, но аз не изпуснах кормилото. Въздухът бе зареден с електричество и светковиците бяха насочени само към флотата. Разпръснахме се във всички посоки. Загубихме още четирийсет кораба.

Със страх влязох в контакт с Блийс, за да разбера какво му е било сторено на него.

— Останали са ми около двеста хиляди души — каза той. — Силно наводнение.

Разказах му какво ми бе съобщил Рандъм.

— Склонен съм да го вярвам — рече Блийс. — Ала това няма да ни разколебае. Със или без стихии, ние ще го победим.

— Надявам се да стане така.

Запалих си цигара и се взрях пред носа на кораба.

Амбър всеки момент трябваше да се покаже на хоризонта. Вече знаех как да управлявам Сенките и можех лесно да стигна там.

Но на всеки се случва да го обземат опасения.

Само дето никога нямаше да настъпи идеален ден...

Така че продължихме да плаваме напред, мракът се спусна над нас като внезапна вълна и тогава се разрази най-ужасната от всички бури.

Успяхме да се измъкнем от тъмните ѹ дебри, ала този път се изплаших. Бяхме на прав път и вече се намирахме в северната част на морето. Ако Кейн си удържеше на думата, всичко беше наред. Но ако е решил да ни предаде, сега щеше да се окаже в много изгодна позиция.

Затова приех, че ни е предал. И защо не? Тъкмо подготвих флотата — бяха останали седемдесет и три кораба — за битка, когато го видях да се приближава. Картите бяха изльгали — а може би пък бяха съвсем прави — посочвайки го като ключовата фигура.

Неговият флагман се насочи към моя и аз потеглих напред, за да го пресрещна. Приближихме се борд до борд и се заоглеждахме. Можехме да разговаряме и чрез Фигурите, ала Кейн не го бе пожелал; а по-силната позиция беше негова. Следователно семейният етиケット изискваше той да избира начина си на поведение. Очевидно желаеше да бъде чут на всеослушание, когато извика през мегафона:

— Коруин! Бъди така добър да предадеш команда на твоята флота! Превъзхождам те по сила! Не можеш да минеш оттук!

Изгледах го над вълните и вдигнах своя мегафон до устните си:

— А какво стана с нашето споразумение?

— Анулирано е. Силите ти са прекалено нищожни, за да излезеш срещу Амбър, така че пожали живота на хората си и се предай сега.

Погледнах през лявото си рамо и прецених пътя на слънцето.

— Тогава, моля те, чуй ме, братко Кейн, и ми гарантирай следното: позволи ми да се посъветвам с моите капитани, докато слънцето се издигне в средата на небето.

— Добре — без колебание се съгласи той. — Сигурен съм, че те осъзнават своето положение.

Обърнах се, наредих кораба да се връща обратно и се насочих пак към строената в боен ред флота.

Ако направех опит да избягам, Кейн щеше да ме последва през Сенките и да унищожи корабите ми един по един. Барутът не се възпламеняващ на истинската Земя, но ако успеехме много да се отдалечим и той щеше да послужи за нашата гибел. Кейн знаеше, че ако аз изчезна, флотата не може да мине през Сенките без мен и ще

остане като лесна плячка тук, в истинските води. Значи екипажите ги очакваше или плен, или смърт, каквото и да направех.

Рандъм беше прав.

Измъкнах Фигурата на Блийс и се съсредоточих над нея, докато оживя.

— Да? — възбудено се обади той. Почти ясно долавях шума на битката около него.

— Изпаднахме в беда — казах му аз. — Преминах със седемдесет и три кораба и Кейн ни нареди да се предадем до обяд.

— Проклет да е! — възклика Блийс. — Аз не съм напреднал колкото теб. В момента сме в разгара на битка. Огромна кавалерия ни разкъсва на части. Затова сега не мога да ти дам разумен съвет. Потънал съм в собствените си проблеми. Постъпи както намериш за добре. Отново нападат! — и връзката прекъсна.

Измъкнах картата на Жерар и затърсих контакт.

Докато разговаряхме, стори ми се че забелязвам зад гърба му брегова линия. Тя ми се видя позната. Ако предположенията ми бяха правилни, той се намираше в южната част на морето. Направо не ми се иска да си припомням разговора ни. Попитах го дали би могъл да ми помогне срещу Кейн, но той не пожела.

— Съгласих се само да те пропусна — заяви Жерар. — Затова и съм се оттеглил на юг. Не бих могъл да стигна до теб навреме, дори и да го исках. Не сме се разбирали да ти помагам да убиеш брат ни.

И преди да съм успял да отговоря, той бе изчезнал. Прав беше, разбира се. Съгласил се бе да ми даде възможност, а не да се бие вместо мен.

В такъв случай какво ми оставаше?

Запалих цигара. Тръгнах напред-назад по палубата. Утрото бе отминало. Мъглите отдавна се бяха вдигнали и слънцето топлеше раменете ми. Скоро щеше да стане пладне. Може би след два часа...

Взех да прехвърлям из ръцете си картите. Претеглих ги на дланта си. С тяхна помощ бих могъл да премеря силата на волята си или с Ерик, или с Кейн. Те предлагаха такава възможност, а сигурно и много други, за които нищо не знаех. Така бяха изработени, по нареждане на Оберон, от ръката на лудия художник Дуоркин Бериман, гърбушкото с дивия поглед, който беше магьосник, жрец или психиатър — имаше противоречиви мнения по този въпрос — на някаква далечна Сянка,

където татко го бе спасил от злощастната съдба, която сам си бе докарал. Детайлите бяха неизвестни, но оттогава той винаги си е бил леко смахнат. Въпреки всичко беше велик художник и не можеше да му се отрече, че владееше някакви странни сили. Беше изчезнал преди векове, след създаването на картите и полагането на Лабиринта в Амбър. Често се бяхме питали какво ли е станало с него, но изглежда никой не знаеше местонахождението му. Може би татко го бе убил, за да бъдат запазени тайните му.

Кейн щеше да е готов за такъв сблъсък и вероятно не бих могъл да се справя с него, макар че не бе изключено да успея да го задържа. Но бях сигурен, че капитаните му вече са получили заповед да ни атакуват.

Ерик без съмнение е подготвен за всичко и все пак, ако не ми останеше никакъв друг изход, може би щях да опитам. Нямах какво повече да губя.

Разполагах и с картата на самия Амбър. С нея бих могъл да се пренеса там и да направя опит да убия Ерик, ала предполагах, че шансът ми да оцелея, за да го направя беше едно на милион.

Предпочитах да умра в битка, но беше безмислено да обричам всички тези хора заедно със себе си. Може би в кръвта ми имаше примеси, въпреки че бях минал по Лабиринта. Един истински принц на Амбър не би позволил да го спрат такива доводи. После си помислих, че вековете прекарани на сянката Земя са ме променили, направили са ме по-състрадателен, превърнали са ме в човек различен от моите братя.

Реших да предам флотата, след което да се пренеса в Амбър и да предизвикам Ерик на последен дуел. Щеше да е глупаво от негова страна да приеме. Но какво пък, по дяволите... нищо друго не ми беше останало.

Обърнах се да известя желанието си на моите офицери, когато върху мен се стовари нечия силна чужда воля и ме лиши от дар слово.

Почувствах зараждането на връзката и едва смогнах да изрека едно: „Кой е“ през стиснатите си зъби. Не получих отговор, а само някаква съсредоточена сила задълба бавно в мозъка ми и аз се вкопчих с нея там.

След известно време, когато той видя, че не можа да бъда сломен без дълга борба, чух гласа на Ерик да се носи по вятъра:

— Как я караш, братко?

— Зле — казах или си помислих и той се изкикоти, въпреки че гласът му звучеше напрегнато, поради усилията влагани в хватката ни.

— Много лошо — подигра ми се Ерик. — Ако се беше върнал да ме подкрепиш, щях да ти се отплатя щедро. Сега, разбира се, е прекалено късно. Вече мога само да се наслаждавам на предстоящия ви провал с Блийс.

Не му отговорих веднага, а продължих да отстоявам с цялата сила, която притежавах. Той леко се отдръпна, но съумя да ме задържи неподвижен на мястото ми.

Ако някой от нас дръзнеше да отклони вниманието си дори и за миг, щяхме да влезем във физически контакт или единият щеше да получи контрол над другия на мисловно равнище. Вече можех да го видя, съвсем ясно, сред неговите покой в двореца. Който и от нас да направеше фаталната крачка, щеше да изпадне под властта на противника си.

Затова ние яростно се гледахме и продължавахме вътрешната си битка. Е, поне бе разрешил един от проблемите ми, като нападна първи. В лявата си ръка държеше моята Фигура и веждите му бяха сключени. Опитах се да намеря пролука в защитата му, но безуспешно. Някакви хора ми говореха, ала не можех да чуя думите им, докато стоях притиснат към перилата.

Колко ли беше часът?

Бях загубил всякакво чувство за време, откакто започнахме схватката. Възможно ли бе да са минали два часа? Дали не беше точно така? Нямаше как да разбера.

— Усещам колко тревожни са мислите ти — обади се Ерик. — Да, говорих с Кейн. Той влезе във връзка с мен след вашите преговори. Мога да те задържа по този начин, докато цялата флота около теб бъде унищожена и пратена да гние на дъното на Ребма. Рибите ще изядат твоите хора.

— Почакай — казах аз. — Те нямат вина. Ние с Блийс ги поддъгахме и те са убедени, че се бият за възстановяването на справедливостта. Смъртта им няма да ти послужи за нищо. Аз се готвех да предам флотата.

— Тогава не е трябвало да се бавиш толкова — отвърна ми той, — защото сега е прекалено късно. Не мога да се свържа с Кейн, за да

отмени заповедите ми без да те освободя, а в мига, в който те пусна ще попадна под контрола на волята ти или ще ме нападнеш физически. Начинът ни на мислене е твърде еднакъв.

— Да предположим, че ти дам дума да не го правя?

— Всеки е способен да престъпи клетвата си, за да спечели кралство.

— Не можеш ли да прочетеш тази мисъл? Не я ли долавяш в съзнанието ми? Ще си удържа на думата!

— Усещам някаква необяснима загриженост за тези мъже в теб, макар и да не разбирам на какво се дължи. Но не. И ти сам го знаеш. Дори да си искрен в този момент — какъвто може и да си — в мига, в който се появи възможност, изкущението ще стане твърде голямо. Знаеш го много добре. Не мога да рискувам.

Така си беше. Амбър гореше прекалено силно във вените на всички ни.

— Уменията ти във фехтовката забележително са се подобрili — изкоментира той. — Виждам, че в това отношение изгнанието ти се е отразило благотворно. Сега си по-близо до възможността да бъдеш равен на мен в сравнение с всички останали, с изключение на Бенедикт, който може и да е мъртъв.

— Не се ласкай с тази мисъл — възразих. — Знам, че вече мога да те победя. Всъщност...

— Не си губи времето. Нямам намерение да се бия с теб в тази късна фаза — и той се усмихна, като прочете мисълта ми, която пламна твърде ярко. — Действително доста ми се искаше да бе застанал на моя страна. Можех да те използвам по-добре от всеки друг. Джулиан заслужава презрение. Кейн е страхливец. Жерар е силен, но глупав.

Реших да вметна единствената добра дума, за която имах възможност.

— Слушай — започнах аз, — прильгах Рандъм да дойде тук заедно с мен. Той не си падаше много по тази идея. Мисля, че щеше да те подкрепи, ако го беше помолил.

— Този негодник! — възклика Ерик. — Не бих му доверил и празното си нощно гърне. Някой ден ще намеря пираня в него. Не, благодаря. Можеше и да го помилвам, ако не беше твоето застъпничество сега. Ти би искал да го притисна към гърдите си и да

извикам: „Братко мой!“, нали? О, не! Прекалено бързо се хвърли да го защитаваш. Това показва истинските му позиции, за които ти несъмнено си уведомен. Изобщо не разчитай да проява милост към Рандъм.

В този момент долових мириз на пушек и чух удрянето на метал в метал. Това означаваше, че Кейн ни е нападнал и си вършеше работата.

— Добре — рече Ерик, щом улови мислите ми.

— Спри ги! Моля те! Хората ми нямат никакъв шанс срещу такива пълчища!

— Няма да го направя, дори да се преда... — той спря на средата и изруга. Тогава улових мисълта му. Той щеше да ме накара да се предам, за да им спася живота, а после щеше да позволи на Кейн да продължи с касапницата. Този номер щеше да е съвсем по вкуса му, ала се бе изпуснал в момент на възбуда.

Засмях се на раздразнението му.

— И без това скоро ще си мой — заяви Ерик. — Веднага, щом завземат флагмана.

— А дотогава — извиках аз, — опитай от това! — И го ударих с цялата сила на волята си, задълбах дълбоко в мозъка му, залях го с омразата си. Усетих болката му и това ми даде нови сили. За всичките години, които бях прекарал в изгнание, трябваше да получи поне това възмездие. Бълсках по бариерите на разума му в търсене на отмъщение, задето ме бе оставил на чумата. Удрях с всички сили, за да причиня някаква степен на страдание като отплата за болката от автомобилната ми катастрофа, за която знаех, че бе предизвикана от него.

Той започна да губи контрол, а моята ярост се усилваше. Продължавах да дълбая в него и хватката му в мен взе да се разхлабва.

Накрая Ерик изкрештя:

— Дявол проклет! — и покри с длан картата, която държеше.

Връзката прекъсна, а аз останах треперещ на мястото си.

Бях успял. Надвил го бях в схватка на волите. Никога повече нямаше да изпитам страх от тираничния си брат, в каквато и да е форма на двубой. Бях по-силен от него.

Няколко пъти си поех дълбоко въздух и останах напрегнат, готов за моментния студ на евентуална нова мисловна атака. Макар да знаех,

че няма да последва, поне не от Ерик. Още усещах как се уплаши от яростта ми.

Огледах се и видях, че около мен кипи битка. По палубите вече се лееше кръв. Един кораб се бе приближил до нас и ни бе взел на абордаж. Друг се опитваше да изпълни същата маневра от другата страна. Край главата ми иззвире стрела.

Измъкнах меча и се включих в сражението.

Не знам колко души пронизах този ден. Загубих им края някъде около числото дванайсет или тринайсет. Трябва да бяха близо два пъти повече и то само убитите по този начин. Силата, с която по природа е надарен всеки принц на Амбър и която ми бе помогнала да вдигна задницата на мерцедес, ми служеше вярно този ден и аз нерядко вдигах с една ръка някой противник и го изхвърлях зад борда.

Избихме всички от двата кораба, взели ни на абордаж, пробихме дъната им и ги изпратихме в Ребма, където Рандъм щеше да се зарадва, като види каква сеч е падала. Екипажът ми бе намалял наполовина в битката, пък и аз имах няколко пробождания и драскотини, но не бях пострадал сериозно. Притекохме се на помощ на най-близкия от нашите плавателни съдове и потопихме още един от корабите на Кейн.

Оцелелите от спасения съд дойдоха на борда на флагмана и аз отново разполагах с цял екипаж.

— Кръв! — извиках. — Дайте ми кръв и възмездие днес, воини мои, и ще ви запомнят в Амбър за вечни времена!

Те вдигнаха оръжия и изкрештяха в един глас:

— Кръв!

Този ден се проляха реки, не — морета от кръв. Унищожихме още два от корабите на Кейн, попълвайки броя си с оцелелите от нашата флота. Когато се насочихме към шестия поред, аз се качих на мачтата и опитах набързо да пресметна силите.

Тяхната численост изглежда надвишаваше нашата в съотношение три към едно. От моята флота оставаха някъде между четирийсет и пет и петдесет и пет кораба.

Превзехме и шестия, след което не ни се наложи да търсим седмия и осмия. Те сами дойдоха при нас. Потопихме и тях, но аз бях ранен в битката, която отново ме остави с половин екипаж. На лявото рамо и на дясното ми бедро имаше дълбоки рани, а един разрез по дълбината на десния ми хълбок силно болеше.

Щом изпратихме и тези кораби на дъното, към нас се насочиха нови два.

Побягнахме и намерихме съюзник в един от моите собствени кораби, който бе спечелил последната си битка. За пореден път обединихме екипажите си, като сега всички се преместихме на другия съд, който бе по-леко повреден от флагмана — вече силно пропускащ вода и започнал да се накланя към десния борд.

Не успяхме дори да си поемем въздух, когато нов кораб се приближи с намерение да ни вземе на абордаж.

Хората ми бяха уморени, а същото можеше да се каже и за мен. За щастие и другият екипаж не беше в кой знае каква форма. Преди втори кораб от флотата на Кейн да му се притече на помощ, ние го бяхме превзели и отново прехвърлихме целия екипаж. Този кораб беше в дори още по-добро състояние.

Завладяхме и следващия и аз останах с хубав кораб, четирийсет души екипаж и без дъх.

Вече не се виждаше наоколо никой, който да ни се притече на помощ. Всеки от оцелелите ми кораби бе зает с поне по един от тези на Кейн. Най-близкият се насочи към нас и ние побягнахме.

По този начин спечелихме около двайсет минути. Опитах се да преведа кораба в Сенките, но това беше бавен и труден процес на такова малко разстояние от Амбър. Много по-лесно е да стигнеш толкова близо, отколкото да се отдалечиш, защото Амбър е центъра, връзката. Ако разполагах с още десет минути, можеше и да успея.

Не ме оставиха, обаче.

Щом корабът се приближи, забелязах друг в далечината, който също се обръщаше към нас. Под знамето с цветовете на Ерик и белия еднорог на мачтата му се вееше чернозелен флаг. Това беше флагманът на Кейн. Той искаше да присъства на края.

Превзехме първия кораб и не ни остана време дори да му отворим шлюзовете, когато Кейн ни връхлетя. Аз бях останал на окървавената палуба, заобиколен от десетина человека. Кейн се приближи към носа на своя кораб и ми извика да се предам.

— Ще пощадиш ли живота на хората ми, ако те послушам? — попитах го аз.

— Да — рече той. — Ако не го направя и аз самият ще загубя няколко души, а това не е нужно.

— Даваш ли ми думата си на принц? — настоях.

Кейн се замисли за миг, после кимна.

— Добре. Накарай хората си да оставят оръжието и да се качат на борда на моя кораб, когато се приближа.

Прибрах меча си и се обърнах към екипажа.

— Вие се бихте славно за справедливостта и аз ви обичам за това. Но в случая ние загубихме — избърсах ръце в плаща си, докато говорех и ги попих внимателно, защото не исках да повредя произведение на изкуството. — Сложете оръжие и знайте, че днешните ви подвизи никога няма да бъдат забравени. Някой ден аз ще ви отдам дължимите почести пред двора на Амбър.

Мъжете, девет от едрите червенокожи и тримата останали от косматия вид, плачеха, докато оставяха оръжието си.

— Не се страхувайте, че всичко е загубено в битката за града — казах аз. — Ние загубихме само едно сражение, а битката все още продължава другаде. В този момент брат ми Блийс с бой си пробива път към Амбър. Кейн ще удържи на думата си да ви пощади живота, когато види, че съм отишъл да се присъединя към Блийс по суша, защото не може да престъпи клетвата си дадена в Амбър. Съжалявам, че няма как да ви взема с мен.

След тези думи измъкнах Фигурата на Блийс от колодата и я задържах ниско пред себе си, така че да не се вижда от другия кораб.

Точно когато Кейн се изравни с нас, под студената, ледена повърхност настъпи раздвижване.

— Кой е? — попита Блийс.

— Коруин — отвърнах. — Как потръгна при теб?

— Спечелихме битката, но загубихме много хора. Сега си почиваме преди да подновим настъплението. Как вървят нещата при теб?

— Смятам, че сме унищожили почти половината от флотата на Кейн, но битката я спечели той. Сега идва да се качи на моя кораб. Дай ми възможност да избягам.

Блийс протегна напред ръка, аз я докоснах и се озовах в прегръдките му.

— Започва да ми става навик — измърморих и в този момент забелязах, че Блийс също е ранен, в главата, а лявата му длан е превързана.

— Наложи ми се да сграбча една сабя от погрешния край — отбеляза той, като видя че погледът ми се спира там. — Болезнено е.

Овладях дишането си и двамата тръгнахме към неговата палатка, където той отвори бутилка вино и ми даде хляб, сирене и малко сушено месо. Все още имаше цигари в изобилие и аз изпуших една, докато военният лекар превързваше раните ми.

Блийс разполагаше с около сто и осемдесет хиляди души. Като застанах върху хълма с разстилащата се около мен вечер, стори ми се, че гледам към всички лагери, в които съм бил някога, пристрели се без край на километри и във вековете. Изведнъж усетих сълзи да изпълват очите ми, за хората, които не са като повелителите на Амбър — те живеят кратко и се превръщат в прах — а толкова много от тях срещат края си по бойните полета на света.

Върнах се в палатката на Блийс и си довършихме бутилката вино.

[1] „Хамлет“, трето действие, монологът на Хамлет — Б.пр. ↑

VII

Тази нощ се разрази силна буря. Тя не престана, когато зората се опита да посребри земната шир, и продължи да бушува през целия ден.

Ужасно неприятно е да се марширува сред потоци от дъжд, особено когато те са и ледено студени. Винаги съм мразел калта, през която сякаш бях газил с векове!

Опитахме се да намерим из Сенките път, незаливан от дъжд, но изглежда каквото и да правехме нямаше никакво значение.

Можехме да продължим похода си към Амбър, но щяхме да го направим със залепнали за гърбовете ни дрехи, под съпровод на гръмотевиците и осветени от проблясващите зад нас светкавици.

През следващата нощ температурата рязко падна и на сутринта, като погледнах край замръзналите знамена, видях един побелял свят под сиво небе, от което се стелеха снежни парциали. Дъхът излизаше на облачета от устата ми.

Войниците ни не бяха добре екипирани за такива обстоятелства, с изключение на онези от косматия вид, и ние ги накарахме да се движат по-бързо, за да не замръзнат. Едните червенокожи мъже бяха видимо измъчени. Техният свят беше един от най-топлите.

Този ден ни нападнаха тигър, полярна мечка и вълк. Тигърът, който Блийс уби, имаше дължина над четири метра от върха на опашката до носа.

Не спряхме хода си до късно през нощта, когато времето започна да се затопля. Блийс подтикваше войските да продължават, за да ги изведем от студените Сенки. Картата на Амбър показваше, че там е суха и топла есен, а ние вече приближавахме истинската Земя.

До средата на втората нощ бяхме минали през киша и град, студени и топли дъждове, докато накрая се озовахме в един сух свят.

Беше дадена заповед да се установим там на лагер, ограден с троен кордон охрана. Като се има предвид състоянието на хората ни, щяхме да станем лесна плячка в случай на нападение. Но войниците вече залитаха от умора и не можеха да продължат още дълго.

Нападението дойде след няколко часа и както научих по-късно от описанията на оцелелите, то било водено от Джулиан.

Той насочил командосите си към най-уязвимите части на лагера ни по периферията на основното струпване. Ако знаех, че е Джулиан, щях да използвам неговата Фигура, за да му парализирам волята, ала научих за това едва след битката.

Бяхме загубили вероятно към две хиляди души във внезапната зима, а все още не знаех, колко е унищожил Джулиан.

Дисциплината сред войниците изглежда започваща да отслабва, но те все пак ни последваха, когато им наредихме да продължат напред.

На следващия ден непрекъснато попадахме в засади. Такава огромна войска като нашата не можеше успешно да противодейства на бързите нападения извършвани от Джулиан по фланговете ни. Убихме неколцина от хората му, но не достатъчно — може би по един на всеки десет загинали от нашите.

По пладне вече пресичахме долината, която се простираше успоредно на морския бряг. Гората на Ардън се намираше на север, вляво от нас. Амбър лежеше право напред. Хладният вятър бе изпълнен с мириз на земя и ароматни растения. От време на време падаше по някое листо. Амбър беше на сто километра разстояние и се виждаше само като лека мараня над хоризонта.

Следобед се струпаха облаци и заваля слаб дъжд, придружен с гръмотевици. После бурята престана и слънцето изгря да изсуши земята.

Малко по-къснооловихме мириз на пушек.

Не след дълго и го видяхме да се издига към небето навсякъде около нас.

После започнаха да изскачат огнените езици. Те се движеха към нас с пропукване и непоколебимо настъпваха. Щом приближиха, усетихме топлината и в крайните редици взе да се заражда паника. Чуваха се викове, колоните се разпръсваха и прииждаха напред.

Затичахме.

Около нас вече се стелеха парцали пепел, а пушекът ставаше все по-гъст. Бягахме напред и пламъците ни гонеха по петите. Стената от светлина и горещина съпровождаше стъпките ни с постоянен, плътен тътен, а въздухът ни блъскаше с жежките си вълни и ни заливаше.

Скоро огънят стигна съвсем до нас, дърветата взеха да почерняват, листата се сгърчваха, някои от по-малките дървета започнаха да се накланят. Докъдето ни стигаше погледа, пътят ни представляваше алея сред пламъци.

Затичахме по-бързо, защото скоро нещата щяха да се влошат.
И не грешахме.

Огромни повалени дървета препречваха пътя ни. Ние ги прескачахме или заобикаляхме. Добре поне, че се движехме по просека...

Горещината стана нетърпима и въздухът изгаряше гърлата ни. Отстрани изскачаха елени, вълци, зайци, лисици, бягаха заедно с нас, без да обръщат внимание нито на хората, нито на обичайните си врагове. Небето над пущеците изглежда беше пълно с грачещи птици. Курешките импадаха между нас и никой не ги забелязваше.

Да се изгори тази вековна гора, не по-малко древна от Ардън, ми се струваше направо кощунство. Но Ерик беше принц на Амбър и му предстоеше да стане крал. Допусках, че не бе изключено и аз, на негово място...

Веждите и косата ми бяха опърлени. Усещах гърлото си като комин. Колко ли души щеше да ни струва тази вандалщина?

Между нас и Амбър се простираха осемдесет километра залесена долина и още петдесет лежаха зад нас до края на гората.

— Блийс! — изхриптях аз. — На около пет километра напред пътят се разделя! Дясното разклонение се спуска по-бързо към река Ойзън, която се влива в морето! Мисля, че само край нея имаме шанс! Цялата долина Гарнат ще изгори! Единствената ни надежда е да се доберем до водата!

Той кимна.

Продължихме да тичаме, но пламъците бяха по-бързи.

Стигнахме все пак до раз克лона, като гасяхме в движение огъня от димящите ни дрехи, триехме пепелта от очите си, плюехме я от устите си и изтръскахме настаняващите се в косите ни искри.

— Още само около половин километър — извиках аз.

Няколко пъти ме удряха падащи клони. Всички открити части на кожата ми пулсираха в изгаряща болка, както и немалко от покритите. Тичахме сред горящи треви по надолнището на дългия склон и, когато стигнахме в подножието му, видяхме реката. Втурнахме се още по-

бързо, макар че не го смятахме за възможно. Хвърлихме се във водата и оставихме студената влага да ни обгърне.

Ние с Блийс се стараехме да плуваме колкото е възможно поблизо един до друг, когато течението ни подхвани и ни понесе по извивките на Ойзън. Преплетените клони на дърветата над главите ни приличаха на катедрални сводове от огън. Когато се разпадаха и горящите парчета политаха надолу, ние се обръщахме по корем и плувахме или се гмуркахме към най-дълбоките места, в зависимост от това колко близо се намирахме. Водата около нас беше пълна със съскащи и почернели дървесни отломки, а главите на оцелелите войници зад нас приличаха на наниз от плаващи кокосови орехи.

Реката беше тъмна и студена и раните започнаха да ни болят. Разтреперахме се от студ и зъбите ни затракаха.

Оставаха ни няколко километра, за да се измъкнем от горящата гора и да стигнем до ниския, равен, незалесен участък на реката, откъдето да продължим към морето. Там мястото щеше да е идеално за Джулиан, ако му хрумнеше да ни причака със стрелци. Споменах опасенията си пред Блийс и той призна, че съм прав, но не вижда какво може да се направи. Принуден бях да се съглася.

Гората гореше навсякъде около нас, а ние плувахме и се носехме по течението.

Струваше ми се, че са минали часове, ала трябва да е било по-скоро, когато страховете ми започнаха да се материализират и ни заля първият облак стрели.

Гмурнах се и изминах голямо разстояние под вода. Тъй като плувах по течението, бях преодолял страшно дълъг участък от реката, преди да ми се наложи отново да изляза на повърхността.

Когато го направих, обсипаха ме нови стрели.

Само божовете знаеха колко дълго може да се играе така със смъртта, а аз не исках да се мотая наоколо, за да разбера.

Поех си въздух и отново се гмурнах.

Докоснах дъното и опипом се запромъквах между подводните камъни.

Придвижвях се напред колкото можех да издържа, после се насочих към десния бряг, като издишвах, докато изплувах.

Изскочих на повърхността, вдишах дълбоко и отново се гмурнах, без дори да погледна къде се намирам.

Продължих да плувам, докато дробовете ми запламтяха от болка и тогава се показах.

Този път късметът ми изневери. Една стрела ме прониза в бицепса. Успях да се гмурна и, когато стигнах дъното, я счупих. После издърпах върха ѝ и продължих напред, като движех крака по жабешки и си помагах със загребвания на дясната ръка. Следващия път, когато се покажех, щях да бъда жив мишеня, знаех си го.

Затова се насилах да продължавам, докато пред очите ми се спусна червена пелена и мракът пропълзя в главата ми. Трябва да бях стоял под водата към три минути.

Когато излязох на повърхността, обаче, този път не се случи нищо. Заплувах открито, с тежко дишане.

Добрах се до левия бряг и се вкопчих в надвисналите коренища.

Огледах се наоколо. Тук вече дърветата бяха нарядко и огънят не бе стигнал до тях. И двата бряга изглеждаха пусти, както и реката. Възможно ли бе да съм единственият оцелял? Не ми изглеждаше вероятно. В края на краищата бяхме толкова много, когато тръгнахме на последния поход.

Бях полумъртъв от изтощение и цялото тяло ме болеше. Всеки сантиметър от кожата ми сякаш бе обгорял, но водата беше толкова студена, че треперех и сигурно бях посинял. Трябваше скоро да изляза от реката, ако исках да оживея. Чувствах, че мога да се справя с още няколко подводни експедиции и реших да поема този риск, преди да напусна укритието на дълбините.

По някакъв начин успях да се гмурна още четири пъти и тогава усетих, че може и да не изплувам, ако се опитам да го направя отново. Затова се хванах за една скала, изравних дишането си и изпълзях на брега.

Претъркулих се на гръб и огледах наоколо. Мястото не ми изглеждаше познато. Но пожарът не бе стигнал дотук. Вдясно от мен имаше гъст щубрак и аз запълзях към него, промуших се отдолу, проснах се по лице и заспах.

Когато се събудих, прииска ми се да не го бях правил. Всеки милиметър от тялото ме болеше и ми бе лошо. Останах да лежа там с часове, в полуспънание, докато накрая събрах сили да се върна с

олюляване до реката за дълга гълтка вода. После пак се добрах до храстите, пъхнах се отдолу и отново заспах.

Когато за втори път се събудих, раните продължаваха да ме болят, но се чувствах малко по-силен. Освежих се пак при реката, върнах се, използвах ледената Фигура и установих, че Блийс е още жив.

— Къде се намираш — попита той, след като установихме връзка.

— Проклет да съм, ако знам — отвърнах аз. — Имам късмет, че изобщо съм някъде. Морето е близо, обаче. Чувам шума на вълните и усещам миризмата му.

— При реката ли си?

— Да.

— На кой бряг?

— На левия, ако си обърнат към морето. Северния.

— Тогава стой и не мърдай — поръча Блийс. — Ще изпратя някой да те намери. Сега събирам остатъка от войската ни. Вече разполагам с над две хиляди души и Джулиан няма да посмее да ни приближи. Всеки момент продължават да пристигат още.

— Чудесно — казах аз и това беше всичко.

Стоях и не мърдах. Междувременно, спях.

Чух ги да се промъкват през храстите и застанах нащрек. Надникнах между клонките и ги видях.

Бяха трима от едрите червенокожи воини.

Така че си пристегнах меча, изтупах си дрехите, прокарах пръсти през косата си, изпънах се с леко олюляване, няколко пъти поех дълбоко въздух и излязох на открито.

— Тук съм — обявих аз.

Двама от тях застанаха в отбранителна позиция, с меч в ръка, когато го казах.

Ала веднага се отпуснаха, усмихнаха се, отдаха ми чест и ме заведоха до лагера. Той се намираше на около три километра оттам. Преодолях ги, без да се подпирам на никого.

Блийс ме посрещна с думите:

— Вече разполагаме с над три хиляди души.

После повика лекар, който да се погрижи за мен.

Цялата нощ прекарахме необезпокоявани и останалите ни хора продължиха да се стичат към нас и на следващия ден.

До края му се събраха около пет хиляди. В далечината се виждаше Амбър.

Преспахме още една нощ и на другата сутрин потеглихме.

Следобед вече бяхме изминали двайсетина километра. Придвижвахме се по брега и никъде не видяхме и следа от Джулиан.

Ужасната болка от изгарянията ми бе започнала да отслабва. Бедрото ми беше оздравяло, но рамото и ръката още ме боляха така, че ми идеше да вия.

Продължавахме марша си напред и скоро до Амбър ни оставаха петдесет километра. Времето беше меко, а цялата гора от лявата ни страна представляваше опустошено, почерняло пепелище. Огънят бе унищожил и по-голямата част храсталациите в долината, ала това поне беше преимущество за нас. Нито Джулиан, нито някой друг можеше да ни устрои засада. Щяхме да го забележим от голямо разстояние. Изминахме още петнайсет километра, преди слънцето да залезе и устроихме лагера си на плажа.

На следващия ден се сетих, че коронацията на Ерик е съвсем скоро и напомних за това на Блийс. Почти бяхме изгубили представа за изминалото време, но знаехме, че ни остават още няколко дни.

Водихме войската с ускорен ход до пладне, после спряхме за почивка. Дотогава бяхме стигнали на трийсет километра от подножието на Колвир. На здрачаване ни бяха останали десет.

А ние продължавахме да напредваме. Вървяхме докъм полунощ и разпънахме нов лагер. Аз вече започвах да се чувствам много по-добре. Изрепетирах няколко замаха с меча си и установих, че се справям почти успешно. На следващия ден бях още по-добре.

Най-после стигнахме до подножието на Колвир, където ни посрещнаха всички отряди на Джулиан, към които се бяха присъединили и повечето моряци от флотата на Кейн, този път в ролята си на пехота.

Блийс пое командинето, изправи се като Робърт Лий при Чансълърсвил и ги победихме.

Останаха ни около три хиляди души, когато приключихме с всичко, което Джулиан можеше да хвърли срещу нас. Самият Джулиан,

естествено, избяга.

Но ние бяхме спечелили битката. Тази нощ празнувахме. Бяхме победили.

Дотогава вече здравата се бях изплашил и споделих страховете си с Блийс. Три хиляди души срещу Колвир.

Аз бях погубил флотата, а Блийс — над деветдесет и осем процента от своята пехота. Всичко това не ми изглеждаше много като повод за радост.

Цялата работа не ми харесваше.

Но на другия ден започнахме изкачването. По целият склон се спускаше стълбище, по което можеха да вървят само двама души рамо до рамо. То обаче скоро щеше да се стесни и да ни принуди да се движим в колона по един.

Преодоляхме сто метра нагоре по Колвир, после двеста, след това триста.

Тогава откъм морето се надигна буря и ние плътно се притиснахме един към друг под напора ѝ.

Когато всичко свърши, двеста човека липсваха.

Продължихме с мъка да се катерим нагоре, а върху нас се заизлива дъжд. Пътят ставаше все по-стръмен и по-хълзгав. На една четвърт от височината ни пресрещна колона от спускащи се въоръжени мъже. Първите от тях размениха удари с водачите на нашия авангард и двама души паднаха. Взехме две стъпала и падна още един човек.

Така продължи повече от час и дотогава бяхме минали една трета от пътя нагоре. Нашата колона се точеше в дълга линия, която завършваше с Блийс и мен. Добре бе поне, че едрите ни червенокожи воини бяха по-силни от гвардейците на Ерик. Чуваше се сблъскване на оръжия, вик и някой политаше покрай нас. Понякога беше червенокож, от време на време — космат, но най-често бе облечен в цветовете на Ерик.

Успяхме да се доберем до средата, като се биехме за всяко стъпало. Стигнеме ли до върха, щяхме да се озовем пред широката стълба, чийто огледален образ преди ни бе отвел до Ребма. Оттам се отиваше до Голямата арка, която представляваше източния вход на Амбър.

От авангарда ни останаха може би петдесет души. После четирийсет, трийсет, двайсет, десет...

Вече бяхме преодолели около две трети от пътя, а стълбището се извиваше на зиг-заг пред и зад нас по склона на Колвир. Източната стълба се използва рядко. Тя е почти декоративна. Първоначалният ни план беше да пресечем изгорената долина, после да заобиколим, да се изкачим по западния път през планините и да влезем в Амбър от задната страна. Пожарът и Джулиан бяха променили всичко. Сега изобщо не бихме могли да се справим с такава обиколка. Въпросът вече беше фронтално нападение или нищо. А отговорът нямаше да е нищо.

Паднаха още трима от войниците на Ерик и ние спечелихме четири стъпала. После първият от нашата колона падна и загубихме едно.

Откъм морето душе силен и студен вятър, а в подножието на планината се струпваха птици. През облаците надникна слънцето — явно Ерик се бе отказал да влошава времето сега, когато водехме битка с неговите хора.

Спечелихме шест стъпала и загубихме един човек.

Всичко това беше странно, тъжно и откаченено...

Блийс вървеше пред мен и скоро щеше да дойде неговият ред. После моят, ако той загине.

От авангарда ни оставаха шест души.

Десет стъпала...

В този момент хората ни станаха пет.

Продължавахме бавно и упорито напред, а назад, докъдето ми стигаше погледът, всяко стъпало бе покрито с кръв. Трябваше да има някакво оправдание за това, трябваше.

Петият мъж уби четирима, преди той самият да падне и така ни преведе през още една извивка.

Напред и нагоре, четвъртият ни човек се биеше с по един меч във всяка ръка. Хубаво беше, че се сражаваше в священа война, защото във всеки негов удар бе вложена истинска жар. Той покоси трима, преди да загине.

Следващият не беше толкова ревностен, а и не бе така добър с меча. Той падна веднага и останаха само двама.

Блийс измъкна дългия си, покрит с нежни инкрустации меч и върхът му проблясна на слънцето.

— Скоро, братко — каза той, — ще видим какво могат да направят срещу един принц.

— Само срещу един, надявам се — отвърнах аз и той се засмя.

Мисля, че бяхме изминали три-четвърти от пътя, когато най-после дойде ред на Блийс.

Той скочи напред и мигновено изтика първия, който се изправи насреща му. Върхът на меча му се заби в гърлото на втория, а после със замах удари третия по главата и също го изхвърли встрани. Блийс се хвърли в кратък двубой с четвъртия и го уби.

Моят меч беше готов в ръката ми, докато наблюдавах и напредвах.

Блийс беше добър, дори по-добър отколкото си го спомнях. Носеше се напред, подобен на вихрушка и мечът му беше като жив, озарен от слънчеви отблъсъци. Те падаха пред него — о, как падаха, приятели! Каквото и друго да се приказваше за Блийс, този ден той доказа, че е достоен за ранга си. Питах се колко ли дълго ще успее да издържи.

В лявата си ръка държеше кама, която използваше с брутална ефикасност, когато му се удавеше възможност. Тя остана в гърлото на единайсетата жертва.

На колоната, застанала срещу нас, краят ѝ не се виждаше. Предполагах, че се простира по целия път до широката стълба. Надявах се моят ред да не дойде. Почти вярвах в това.

Още трима души прелетяха покрай мен и стигнахме до малка площадка и завой. Блийс разчисти площадката и продължи изкачването. Половин час го наблюдавах, а те умираха и умираха. Можех да чуя възхитения шепот на мъжете зад мен. Почти си помислих, че ще успее да стигне върха.

Блийс използваше всички известни трикове. Отбиваше мечове и заслепяваше очи с плаща си. Препътваше хора. Сграбчваше китки и с всичка сила ги извиваше.

Стигнахме до нова площадка. На ръкава му вече се бе появила малко кръв, но той не преставаше да се усмихва, а онези зад гвардейците, които убиваше, бяха пребледнели. Това също му помогаше. Както вероятно и фактът, че стоях непосредствено зад него, готов да запълня празнината, също спомагаше за страховете им и ги

забавяше, действаше им на нервите. По-късно научих, че са знаели за морското сражение.

Блийс проправи път до следващата площадка, разчисти я, взе завоя и пак започна да се изкачва. Не бях допускал, че може да стигне чак толкова далече. Не мислех, че аз щях да се справя така добре като него. Това беше най-феноменалната проява на бойно майсторство и издръжливост, която бях виждал, откакто Бенедикт бе удържал прохода над Ардън при нашествието на Лунните ездачи от Генеш.

Ала виждах и че започва да се уморява. Само ако имаше някакъв начин да го отменя, да му дам възможност мъничко да си почине...

Но нямаше такъв начин. Затова го следвах и се страхувах, че всеки удар може да му е последен.

Знаех, че губи сили. В този момент се намирахме на по-малко от сто метра от върха.

Изведнъж ми домиля за него. Той ми беше брат и се бе отнасял добре с мен. Разбрах, че вече не вярваше да успее и въпреки това продължаваше да се бие... за да ми даде шанс на мен да стигна до трона.

Блийс уби още трима мъже и след всеки удар мечът му забавяше движението си. Той се би с четвъртия в продължение на пет минути, преди да го прониже. Сигурен бях, че следващия ще му бъде последен.

Не познах, обаче.

Когато Блийс уби и него, аз прехвърлих своя меч от дясната в лявата ръка, измъкнах кинжала си и го хвърлих.

Той се заби до дръжката в гърлото на следващия гвардеец.

Блийс прескачи две стъпала, преряза ахилесовото сухожилие на мъжа пред себе си и го бълсна встрани.

После замахна отдолу нагоре и разпра корема на идващия след него.

Втурнах се да запълня празнината, да бъда точно зад него, в пълна готовност. Ала той все още нямаше нужда от мен.

Справи се със следващите двама с нов приток на енергия. Поисках с вик друг кинжал и той ми бе подаден отнякъде по колоната.

Подържах го в готовност, докато движенията на Блийс отново започнаха да се забавят и тогава го хвърлих по мъжа, с когото се биеше.

Той точно се навеждаше, когато кинжалът полетя и по тази причина го улучи с дръжката, а не с острието. Ударът, обаче, беше по главата, Блийс веднага бълсна рамото му и гвардеецът падна. Следващият скочи напред и, макар че се наниза върху меча на Блийс, успя да го повлече със себе си и те полетяха заедно в пропастта.

Инстинктивно, почти без да съзnavам какво върша, като все пак напълно уверено взех едно от онези решения, в които човек действа за част от секундата, а после разсъждава над тях, бръкнах с лявата си ръка под колана, измъкнах оттам моята колода с Фигурите, хвърлих ги към Блийс, който сякаш бе увиснал във въздуха за миг — толкова бързо реагираха мускулите и възприятията ми — и му извиках:

— Хващай ги, глупако!

И той ги хвана.

Нямах време да видя какво стана по-нататък, защото трябваше да отбивам и нападам.

Така започна последният етап от изкачването ни по Колвир.

Нека кажа само, че успях да стигна доторе и бях силно задъхан, когато воините ми се струпаха около мен на върха, за да ми помогнат да разчистим площадката.

Обединихме силите си и започнахме да настъпваме напред.

Отне ни един час, за да стигнем до Голямата арка.

Минахме през нея. Влязохме в Амбър.

Където и да се намираше Ерик, сигурен бях, че изобщо не е допускал възможността да стигнем толкова далече.

А се питах и къде ли беше Блийс? Дали бе сварил да извади някоя Фигура и да я използва, преди да падне на дъното! Предполагах, че никога няма да узная.

През цялото време си бяхме надценявали силите. Сега противникът многократно надвишаваше броя ни и единственото, което ни оставаше, бе да се бием, докато можем да издържим. Защо бях постъпил така глупаво да хвърля картите си на Блийс? Знаех, че той не разполага с негови и действието ми бе продиктувано от чувство за отговорност, развито вероятно в годините ми прекарани на сянката Земя. Но аз можех да ги използвам за собственото си спасение, ако нещата потръгнаха зле.

Нещата потръгнаха зле.

Продължихме да се сражаваме до спускането на здрача и вече бяхме останали само шепа хора.

Гвардейците на Ерик ни бяха обградили на място, отстоящо на около хиляда метра от арката и все още се намирахме далече от двореца. Можехме само да се отбраняваме и един по един загивахме. Претърпели бяхме поражение.

Луела или Дирдри щяха да ми дадат подслон. Защо бях постъпил така?

Убих още един гвардеец и изхвърлих въпроса от ума си.

Слънцето залезе и мрак обгърна земята. Бroatът ни бе намалял до няколкостотин души и не се бяхме приближили особено до двореца.

Тогава видях Ерик и го чух да крещи заповеди. Ex, само ако можех да се добера до него!

Но не ми се удава такава възможност.

Вероятно щях да се предам, за да спася остатъка от войската си, която ми бе служила толкова добре.

Ала нямаше на кого да се предадем, никой не искаше това от нас. Ерик дори не би ме чул, ако извиках. Той беше далеч от мен и даваше наредждания.

Затова продължавахме да се бием. Останаха ми само сто души.

Ще бъда кратък.

Те избиха всички, освен мен.

Хвърлиха мрежи отгоре ми и ме обсипаха с притъпени стрели без върхове.

Най-накрая паднах, те ме заудряха с тояги и здраво ме завързаха. После всичко потъна в мрак и се превърна в кошмар, който ме погълна и не ме пускаше, каквото и да ставаше.

Бяхме загубили.

Свестих се в тъмница дълбоко в подземията на Амбър и съжалих, че съм оцелял.

Фактът, че бях все още жив, означаваше, че Ерик крои планове за мен. Представях си диби и скоби, пламъци и клещи. Видях образно предстоящата си деградация, докато лежах там на подгизналата слама.

Колко ли време съм бил в безсъзнание? Не знаех.

Претърсих килията си с идеята да намеря някакво средство за самоубийство, но не открих нищо подходящо за целта.

Раните ми горяха като слънца и бях страхотно уморен.

Отпуснах се върху сламата и отново заспах.

Когато се събудих, все още никой не бе влизал при мен. Нямаше кого да купя, нито кой да ме измъчва.

Освен това нямаше и какво да ям.

Лежах там, увит в плаща и си припомнях всичко случило се откакто се бях събудил в „Гринуд“ и бях отказал да ми направят инжекция. Може би щеше да е по-добре, ако не го бях правил.

Познах отчаянието.

Скоро Ерик щеше да бъде коронясан за крал на Амбър. А това можеше вече и да е станало.

Но сънят бе нещо толкова прекрасно, а аз бях така уморен.

За първи път наистина имах възможност да се отпусна и да забравя за раните си.

Килията беше толкова тъмна, воняща и влажна.

VIII

Не знаех колко пъти съм се събуждал и пак съм потъвал в сън. В два от случаите намерих оставени върху поднос до вратата хляб, мясо и вода. И двата пъти изпразних подноса. В килията ми беше тъмно като в рог и страшно студено. Стоях там и чаках ли чаках.

Накрая те дойдоха за мен.

Вратата се отвори и нахлу слаба светлина. Примижах и ми бе наредено да вървя напред.

Коридорът отвън беше препълнен с въоръжени мъже, затова реших, че няма смисъл да правя никакви опити за бягство.

Потърках наболата си брада и тръгнах накъдето ме поведоха.

След дълъг преход стигнахме до залата със спиралната стълба, по която започнахме да се изкачваме. Докато вървяхме, не зададох нито един въпрос и никой не ми предложи никаква информация.

Когато се озовахме в края на стълбата, бях съпроводен нататък до самия дворец. Там ме въведоха в топла, чиста стая и ми наредиха да се съблека, което аз направих. После влязох във вана, пълна с вдигаща пара вода и един слуга ме изтърка, обръсна и подстрига косата ми.

Щом отново се изсуших, дадоха ми чисти дрехи, в черно и сребърно. Облякох ги и поставиха върху раменете ми черен плащ, чиято закопчалка представляваше сребърна роза.

— Готов сте — заяви сержантът на стражата. — Елате с мен.

Последвах го, а стражите последваха мен.

Бях отведен далече в дъното на двореца, където един ковач сложи окови около китките и глезените ми и ги свърза с вериги, които бяха прекалено здрави, за да успея да ги счупя. Ако бях окзал съпротива, знаех, че ще ме бият, докато изпадна в безсъзнание и после резултатът щеше да бъде същия. Не изпитвах желание отново да ме бият до безсъзнание, затова се подчиних.

После неколцина стражи вдигнаха веригите и аз бях отведен обратно в предната част на двореца. Не можех да се възхитя на великолепието, което цареше навсякъде около мен. Бях затворник.

Вероятно скоро щях да бъда мъртъв или прикован на колелото за мъчения. Нищо не можех да направя точно в този момент. Един хвърлен през прозореца поглед ми изясни, че е ранна вечер и нямаше място за носталгия, докато преминавах през помещения, където бяхме играли заедно като деца.

Преминахме по един дълъг коридор, след което ме въведоха в голямата банкетна зала.

Из цялото помещение бяха наслагани маси и около тях седяха много хора, голяма част от които познавах. Всички най-хубави рокли и костюми на Амбър грееха край мен върху телата на придворните, под запалените факли свиреха музиканти, а върху масите вече бе сервирано яденето, макар че все още никой не се хранеше.

Забелязах хора, които разпознах, като Флора, например, както и някои непознати лица. Тук беше менестрелът, сър Рейн — да, когото лично бях удостоил с рицарско звание и не бях виждал от векове. Той извърна очи, когато погледът ми падна върху него.

Отведоха ме в долния край на огромната централна маса и ме сложиха да седна там.

Стражите се отдръпнаха и останаха прави зад мен. Те заключиха краищата на веригите ми към халки, явно наскоро приковани към пода. Мястото в горния край на моята маса все още не беше заето.

Не познавах жената, която седеше от дясната ми страна, но мъжът отляво беше Джулиан. Не му обърнах внимание и се вторачих в дамата, едно русо миньонче.

— Добър вечер — казах аз. — Изглежда забравиха да ни представят. Аз съм Коруин.

Тя погледна към мъжа от дясната й страна за подкрепа, пълен, червенокос юначага с много лунички. Той се извърна и изведенъж потъна в оживен разговор със съседката си отдясно.

— Няма нищо лошо в това да поговорите с мен, честно — продължих аз. — Не е заразно.

Жената успя слабо да се усмихне и рече:

— Казвам се Кармел. Как сте, принц Коруин?

— Много хубаво име — отвърнах, — а аз съм добре. Какво прави приятно момиче като вас на подобно място?

Тя припряно се пресегна за чашата си и отпи малко вода.

— Коруин — обади се Джулиан, по-високо, отколкото бе нужно.
— Смятам, че дамата намира поведението ти за обидно и нахално.

— Колко думи си разменил с нея тази вечер?

Той не почервяня. Побледня.

— Да не си си отворил устата повече.

Тогава аз се протегнах, като нарочно издрънчах с веригите си. Освен ефекта, който произведе шума, успях да разбера и докъде мога да стигна. Съвсем доникъде, разбира се. Ерик беше предпазлив.

— Ела по-близо да ми прошепнеш възраженията си, братко — поканих Джулиан.

Но той не прие.

Бях заел мястото си последен, затова знаех, че моментът е съвсем наближил. Така и се оказа.

От шест тромпета се понесоха пет изсвирвания и Ерик влезе в залата.

Всички станаха прави.

С изключение на мен.

На стражите им се наложи да ме издърпат нагоре с веригите и да ме задържат така.

Ерик се усмихна и се спусна по стълбите от дясната ми страна. Неговите цветове едва се виждаха под хермелиновата мантия, която бе облякъл.

Той отиде до предния край на масата и остана прав пред стола си. Един прислужник се приближи и спря зад него, а виночерпците започнаха да обикалят и да наливат.

Когато всички чаши бяха напълнени, Ерик вдигна своята.

— Да пием за здравето на тези, които винаги ще живеят в Амбър, вечният град — и всички вдигнаха чаши.

С изключение на мен.

— Вземи си чашата! — изсъска Джулиан.

— Подай ми я — отвърнах аз.

Той не помръдна, само ме изгледа яростно. В този момент бързо се наведох напред и вдигнах чашата си.

Между нас имаше почти двеста человека, но гласът ми се разнесе из цялата зала. А очите на Ерик не се откъсваха от мен, докато казвах:

— За Ерик, който стои в най-долния край на масата!

Никой не ме докосна, преди Джулиан да излее чашата си на пода. Всички останали направиха същото, но аз успях да изпия по-голямата част от съдържанието на своята, която после ми избиха от ръцете.

Тогава Ерик седна и придворните го последваха, а на мен ми бе позволено да се стоваря в стола си.

Започнаха да сервират храната и тъй като бях гладен, ядох не по-зле от всички тях, а дори и доста по-добре от повечето.

През цялото време свиреше музика и вечерята продължи повече от два часа. Никой не ми проговори и аз не заговорих никого. Но присъствието ми се чувстваше и нашата маса бе по-тиха от останалите.

Кейн седеше в горния край на масата. От дясната страна на Ерик. Предполагах, че Джулиан е в немилост. Нито Рандъм, нито Дирдри присъстваха. Имаше и много благородници, които познавах и някои от тях бях смятал за приятели, но те до един отказваха да отвърнат на погледа ми.

Тогава разбрах, че е въпрос само на дребни формалности Ерик да стане крал на Амбър.

Скоро дойде и техният ред.

Щом вечерята свърши, не последваха речи. Ерик просто се изправи.

Тромпетите отново изsvириха и раздраха въздуха със звука си.

После процесията от придворни се запъти към тронната зала на Амбър.

Знаех какво щеше да последва.

Ерик застана пред трона и всички му се поклониха.

С изключение на мен, всъщност, но пък аз бях принуден да коленича.

Днес беше денят на неговата коронация.

Настъпи тишина. Кейн внесе възглавничката, върху която бе поставена короната, короната на Амбър. Той коленичи и замръзна в това положение, предлагайки я.

Тогава бях вдигнат на крака и изблъскан напред. Знаех какво предстои да се случи. Озарението ме удари като светковица и започна да се съпротивлявам. Но те ме събориха на земята с удари и ме затътриха на колене в основата на стълбичката пред трона.

Музиката плавно се усили — свиреха „Зелените ръкави“ — и отнякъде зад гърба ми Джулиан обяви:

— Наблюдавате коронацията на новия крал на Амбър. — После с шепот се обърна към мен: — Вземи короната и я подай на Ерик. Той сам ще я сложи на главата си.

Вгледах се в короната на Амбър върху пурпурната възглавничка, която Кейн държеше.

Тя бе изкована от злато, имаше седем върха и в края на всеки от тях блестеше скъпоценен камък. Обръчът беше обсыпан с изумруди, а над слепоочията бе поставен по един огромен рубин.

Не помръдвах, замислен за времената, когато бях гледал лицето на баща ни под нея.

— Не — рекох просто и почувствах удар по лявата буза.

— Вземи я и я подай на Ерик — повтори той.

Опитах се да му върна удара, но веригите ми бяха стегнати изкъсо. Получих нов удар.

Погледнах към острите, дълги върхове.

— Добре тогава — казах накрая и посегнах към короната.

Задържах я за миг в две ръце, после бързо я поставих върху собствената си глава и обявих:

— Коронясвам себе си, Коруин, за крал на Амбър!

Мигновено ми отнеха короната и я поставиха обратно на възглавничката. По гърба ми се посипаха удари. Из залата се разнесе мърморене.

— Сега я вдигни и опитай пак — нареди Джулиан. — Вземи я и я подай на Ерик.

Върху мен се стовари нов удар.

— Добре — рекох му, като усещах, че ризата ми става мокра.

Този път я запокитих, с надеждата да извадя на Ерик някое око.

Той я улови с дясната си ръка, усмихна се надолу към мен и аз получих нова порция удари.

— Благодаря ти — рече Ерик. — А сега ме чуйте, всички присъстващи, както и онези, които ни слушат в Сенките. Днес аз приемам короната и трона. Поемам в ръката си скръпъра на кралство Амбър. Спечелих трона честно и го вземам и задържам с правото на своята кръв.

— Лъжец! — извиках аз и нечия ръка ми запуши устата.

— Приемам короната под името Ерик Първи, крал на Амбър.

— Да живее кралят! — извикаха три пъти придворните.

После той се наведе напред и ми прошепна:

— Очите ти се насладиха на най-прекрасната гледка, която някога ще видят... Стражи! Отведете Коруин в ковачницата и му изгорете очите! Нека запомни тази церемония като последното, което е видял през живота си! После го хвърлете в мрака на най-дълбоката тъмница в подземията на Амбър, където името му да бъде забравено!

Изплюх се и получих удари.

Съпротивлявах се с всички сили, но бях изведен от залата. Никой не искаше да ме погледне, докато минавах и последното, което си спомням, е как седналия на трона си Ерик произнася своята благословия над благородниците на Амбър и се усмихва.

Онова, което той нареди, бе сторено с мен и, слава Богу, аз припаднах преди да са свършили.

Нямам представа колко по-късно е било, когато се свестих в пълен мрак и усетих ужасната болка в главата си. Може би тогава съм произнесъл проклятието си, а може да е било и докато нажежените железа са потъвали в очите ми. Не си спомням. Но знаех, че Ерик никога няма да бъде спокоен на трона си, защото проклятие от принц на Амбър, произнесено в пристъп на ярост, винаги се събъдаваше.

Дращех с нокти по сламата в пълния мрак на килията, ала сълзите не идваха. Това беше най-ужасното. След време — само богощете знаеха колко — отново потънах в сън.

Когато се събудих, болката все още не ме бе напуснала. Изправих се на крака. Започнах да измервам големината на килията си. Четири крачки на ширина, пет — на дължина. В пода имаше дупка за клозет, а в ъгъла — сламеник. Вратата бе снабдена с тесен процеп в долния край и пред него напипах поднос, върху който имаше парче клисав хляб и шише с вода. Ядох и пих, но не се почувствах ободрен.

Болката в главата ми бе непоносима и не успях да намеря покой.

Спях, колкото можех повече и никой не идваше да ме види. Събуждах се, кръстосвах килията, опипвах за храна и я изяждах, когато я намирах. Спях, колкото можех повече.

След седем преспивания болката в очните ми кухини затихна. Мразех този мой брат, който бе крал на Амбър. По-добре да ме беше убил.

Питах се каква ли е реакцията сред хората, но нямаше как да разбера.

Когато мракът достигнеше Амбър, обаче, Ерик щеше да съжалява. Това поне го знаех и то ми беше утеша.

Така започнаха моите дни в тъмнина и аз не разполагах с никакви средства за измерването им. Дори да имах очи, не бих могъл да различа деня от нощта в тази килия.

Времето вървеше по пътя си, без да ми обръща внимание. Имаше моменти, когато ме обливаше пот и направо ме втрисаше от това. Дали бяха минали три месеца? Или няколко часа? Седмици? А може би години?

Загубих всякаква представа за времето. Спях, крачех напред-назад (знаех точно къде да поставям краката си и къде да се обръщам) и разсъждавах за нещата, които бях направил и за онези, които бях пропуснал да направя. Понякога сядах с кръстосани крака и дишах бавно и дълбоко, като изправах съзнанието си и го задържах така колкото можех по-дълго. Това помагаше — да не мисля за нищо.

Ерик беше умен. Макар силата още да живееше в мен, сега тя бе безполезна. Сляп човек не може да се движи сред Сенките.

Брадата ми бе пораснала до гърдите и косата ми беше дълга. В началото непрекъснато бях гладен, но след време апетитът ми се стопи. Понякога ми се завиваше свят, ако се изправех прекалено рязко.

Все още можех да виждам в кошмарите си, ала от това ме болеше дори повече, когато се събуждах.

По-късно, обаче, се почувствах някак чужд на събитията, довели ме дотук. Сякаш те се бяха случили на друг човек. А това също беше вярно.

Много бях отслабнал. Можех да си представя как изглеждам, блед и клоощав. Не успях да заплача, въпреки че на няколко пъти бях изпитвал желание. Нещо не беше наред със слъзните ми канали. Ужасно бе, че човек можеше да бъде докаран дотам.

После един ден откъм вратата се чу слабо подраскане. Не му обърнах внимание.

То се повтори и аз пак не реагирах.

Тогава чух някой да прошепва името ми, с въпросителен тон.

Пресякох килията.

— Да? — отговорих.

— Аз съм, Рейн — каза гласът. — Как се чувстваш?

При този въпрос се разсмях.

— Прекрасно! Тук е направо страхотно! — рекох. — Всяка вечер стек, шампанско и танци с момичета. Господи! Трябва да дойдеш и ти някой път!

— Съжалявам — каза той, — че нищо не мога да направя за теб — и почувствах болката в гласа му.

— Знам — отговорих.

— Бих го направил, ако можех — продължи Рейн.

— И това знам.

— Донесох ти нещо. Заповядай.

Малката вратичка в долния край на вратата леко изскърца, когато на няколко пъти хълтна навътре.

— Какво е това? — попитах аз.

— Чисти дрехи, три самуна пресен хляб, буза сирене, малко месо, две бутилки вино, картон цигари и много кибрит.

Гласът заседна в гърлото ми.

— Благодаря ти, Рейн. Невероятен си. Как го уреди?

— Познавам пазача, който е дежурен тази вечер. Той няма да ме издаде. Дължи ми твърде много.

— Да не реши да си плати дълга наведнъж, като се отърве от теб — подхвърлих аз. — По-добре не го прави пак... колкото и да съм ти признателен. Не е нужно да казвам, че ще унищожа уликите.

— Иска ми се нещата да бяха потръгнали иначе, Коруин.

— На мен също. Благодаря ти, че си помислил за мен, когато това ти е било забранено.

— Тази част беше най-лесната — рече той.

— От колко време се намирам тук?

— От четири месеца и десет дни.

— И какво ново в Амбър?

— Ерик управлява. Това е всичко.

- Джулиан къде е?
- Върна се в Гората на Ардън, заедно с хората си.
- Защо?
- Някакви странини неща изскочат от Сенките напоследък.
- Разбирам. Ами какво става с Кейн?
- Той още е в Амбър и се забавлява. Най-вече с пие и жени.
- А Жерар?
- Стана адмирал на цялата флота.

Въздъхнах с известно облекчение. Струвах се неговото отсъствие по време на морското ни сражение да не му е донесло неприятности с Ерик.

- Какво прави Рандъм?
- Затворен е в една от горните зали.
- Какво? Заловиха ли го?
- Да. Той минал през Лабиринта в Ребма и се появи тук с арбалет. Успя да рани Ерик, преди да го хванат.
- Наистина ли? Защо не са го убили?
- Носех се слух, че е женен за една благородничка в Ребма.

Ерик не желаеше точно в този момент да си създава неприятности с техния двор. Мойри има голямо кралство, а пък се говори, че Ерик дори възнамерявал да я помоли да стане негова кралица. Всичко това са само клюки, разбира се. Но интересни.

- Да — съгласих се аз.
- Тя те харесваше, нали?
- Донякъде. Ти как разбра?
- Присъствах, когато съдиха Рандъм. Успях да поговоря с него за миг. Лейди Вайъли, която твърди, че му е жена, помоли да сподели с него затвора. Ерик още не е решил как да отговори.

Замислих се за сляпата девойка, която никога не бях виждал и направо ѝ се удивих.

- Преди колко време се случи всичко това? — попитах.
- Ами... преди трийсет и четири дни. Тогава се появи Рандъм. Една седмица по-късно, Вайъли отправи молбата си.
- Трябва да е странна жена, ако действително обича Рандъм.
- И аз това си помислих — рече той. — Не мога да си представя по-необичайна комбинация.

— Ако ти се удаде възможност да го видиш отново, предай му поздравите и съчувстващето ми.

— Добре.

— Как я карат сестрите ми?

— Дирдри и Луела останаха в Ребма. Лейди Флоримел се радва на благоволението на Ерик и заема високо положение в настоящия двор. Не зная къде се намира Файона в момента.

— Разбра ли се нещо повече за Блийс? Предполагам, че е мъртъв.

— Трябва да е загинал — каза Рейн. — Обаче тялото му изобщо не беше намерено.

— А Бенедикт?

— Все така отсъстващ, както и досега.

— Ами Бранд?

— Ни звук, ни стон.

— Е, струва ми се че с това покрихме цялото семейство, каквото е в настоящия момент. Написал ли си някакви нови балади?

— Не — отговори той. — Все още работя над „Обсадата на Амбър“, но тя и без това ще бъде изпълнявана само тайно, ако изобщо стане.

Протегнах се през мъничката вратичка в долния край на вратата.

— Бих искал да ти стисна ръката — рекох и усетих неговата длан върху моята. — Беше прекрасно от твоя страна да сториш всичко това за мен. Ала не го прави повече. Глупаво ще бъде да предизвикваш гнева на Ерик.

Той ми стисна ръката, измърмори нещо и си тръгна.

Напипах пакета му, отворих го и се натъпках с месото, което беше най-нетрайната част от съдържанието му. Придружавах хапките си с големи залъзи хляб и едва сега осъзнах, че почти бях забравил колко вкусна може да бъде храната. После ми се доспа и си легнах. Не вярвам да съм спал много дълго и когато станах, отворих едната бутилка вино.

В моето изтощено състояние не ми трябваше много, за да се почувствам леко опиянен. Запалих си цигара, седнах на сламеника, облегнах се на стената и се унесох в мисли.

Спомних си Рейн като дете. Тогава аз вече бях голям, а той искаше да стане придворен шут. Слабичко, умно момче. Хората му се

бяха подигравали твърде много. Без да изключвам и себе си. Но аз пишах музика, съчинях балади и той бе намерил отнякъде една лютня, която сам се бе научил да използва. Скоро започнахме често да пеем на два гласа и не след дълго се привързах към него. Заехме се заедно да се упражняваме в бойните изкуства. Той беше доста неумел в тях, ала аз се чувствах виновен заради начина, по който се бях държал с него по-рано, така че го насьрчавах и накрая успях да го направя приличен фехтовач. Никога не съжалих за това, а предполагам и той. Не мина много време и той стана менестрел в двора на Амбър. Преди това го бях водил за мой паж и, когато започнаха войните срещу тъмните същества от сянката на име Уейрмонкен, назначих го за оръженосец и се сражавахме рамо до рамо. На бойното поле при Джоунс Фолс го посветих в рицарско звание и той го заслужаваше. После Рейн продължи да се занимава с музика и стана по-добър от мен в начина, по който съчиняваше думите и мелодията. Обличаше се в пурпур, а думите му бяха златни. Обичах го като един от малцината ми приятели в Амбър. Не бях допускал, обаче, че ще поеме такъв голям риск, за да ми донесе човешка храна. Не очаквах подобно нещо от никого. Отпих отново за негово здраве и изпуших още една цигара. Той беше добър човек. Запитах се колко ли дълго щеше да оцелее.

Изхвърлих всички фасове в дупката, а също — след време — и празната бутилка. Не исках нищо около мен да показва, че съм се „забавлявал“, в случай, че Ерик направеше внезапна проверка. Изядох цялата чудесна храна, която Рейн ми бе донесъл и се почувствах преял за първи път, откакто бях в тъмницата. Запазих последната бутилка, за да се отдам наведнъж някой път на пиянство и забрава.

След като и този момент отмина, аз се върнах към безкрайните си размишления.

Преди всичко се надявах, че Ерик не познава всички скрити умения, известни на нашето семейство. Той беше крал на Амбър, наистина, но не знаеше всичко. Поне засега. Не както татко бе знаел. Все още имаше някаква вероятност — едно на милион — нещо да заработи в моя полза. Тази мисъл много ми помагаше да не полудея в миговете на най-силно отчаяние.

А може и да съм бил луд известно време, не знам. Някои дни липсват напълно от съзнанието ми, като си помисля сега, застанал тук,

пред прага на Хаоса. Бог знае какво бе ставало тогава и аз нямах намерение да ходя на психиатър, за да открия.

И без това никой от вас, добри доктори, не би могъл да се справи с моето семейство.

Лежах и се разхождах из непрогледния мрак. Бях станал страшно чувствителен към звуци. Чувах изшумяването от лапите на пълховете по сламата, далечните стенания на други затворници, ехото от стъпките на стражите, когато идваха да ми оставят поднос с храна. Започнах от подобни шумове да установявам посоки и разстояния.

Предполагам, че бях станал по-чувствителен и към миризми, но за тях се опитвах да не мисля прекалено много. Освен въображаемите, от които ми се повдигаше, можех да се закълна, че дълго време се носеше и мирис на разлагаша се плът. Започнах да си задавам въпроса колко ли време ще им е необходимо да забележат, ако умра аз? Колко ли парчета хляб и купички помия ще останат неизядени, преди на пазачът да му хрумне да провери дали продължавам съществуванието си?

Отговорът на този въпрос можеше да се окаже много важен.

Миризмата на труп се задържа много дълго. Опитах се отново да мисля с езика на времето и реших, че трябва да съм я усещал повече от седмица.

Макар че много строго се ограничавах, устоявайки на изкушението за колкото можех по-дълги периоди, най-накрая ми остана само един пакет цигари.

Отворих го и си запалих една. Първоначално имах картон „Салем“ и бях изпушил единайсет пакета. Това правеше двеста и двайсет цигари. Някога си бях засичал за колко време изпушвам една цигара — отнемаше ми седем минути. Или общо бях прекарал в пущене хиляда петстотин и четирийсет минути или двайсет и пет часа и четирийсет минути. Сигурен бях, че оставях интервал от поне един час между цигарите, а може би по-скоро беше час и половина. Да кажем час и половина. Ако сметнем, че спях между шест и осем часа в дененощие, оставаха ми по шестнайсет или осемнайсет часа, в които бях буден. Реших, че съм пушил между десет и дванайсет цигари на ден. Това означаваше, че трябва да бяха минали три седмици от

посещението на Рейн. Той ми бе казал, че коронацията е била преди четири месеца и десет дни, което правеше до момента около пет месеца.

Изпуших много пестеливо последния си пакет, наслаждавайки се на всяка цигара като на любовно изживяване. Когато свършиха до една, изпаднах в отчаяние.

После трябва да е минало много повече време.

Започнах да се чудя какво ли прави Ерик. Как се справя като владетел? С какви проблеми се сблъсква? С какво се е заел в този момент? Защо не слиза тук да ме измъчва? Дали действително е възможно да бъда забравен в Амбър, дори с кралска заповед? Реших, че това няма да стане никога.

Ами братята ми? Защо никой от тях не бе влязъл във връзка с мен? Толкова беше лесно да се използва моята Фигура и да се наруши заповедта на Ерик.

Никой не го направи, обаче.

Дълго си мислих и за Мойри, последната жена, която бях обичал. Какво ли правеше тя? Дали мислеше понякога за мен? Сигурно не. Може би вече е станала любовница на Ерик или негова кралица. Дали му говореше понякога за мен? Отговорът пак беше, сигурно не.

Ами сестрите ми? Забрави за тях. Всичките са кучки.

Веднъж преди също бях ослепявал, от взрив при топовен изстрел през осемнайсети век на сянката Земя. Но тогава това бе траяло само около месец и зрението ми се беше върнало. Ерик, обаче, имаше предвид постоянно увреждане, когато даде своята заповед. Още ме избиваше пот и потръпвах, а понякога се събуждах с викове, щом ме споходеше споменът за нажежените до бяло железа... увиснали там, пред очите ми... а после допирът им!

Простенах тихо и продължих да крача.

Не можех да направя абсолютно нищо. Това беше най-ужасното. Бях безпомощен като ембрион. Бих дал душата си да мога отново да се родя за зрението и яростта. Дори само за час, с меч в ръка, да се бия още веднъж с моя брат.

Върнах се обратно върху сламеника и заспах. Когато се събудих, намерих храна, ядох и пак започнах да се разхождам. Ноктите на ръцете и краката ми бяха пораснали много. Брадата ми бе ужасно

дълга, а косата непрекъснато ми падаше в очите. Чувствах се мръсен и през цялото време се чешех. Чудех се дали нямам въшки.

Мисълта, че един принц на Амбър може да бъде докаран до това състояние, събуджаше ужасни чувства в самите дълбини на същността ми, където и да се намираха те. Бях отгледан и възпитан със съзнанието, че ние сме никакви непобедими същества, чисти, хладни и диамантено твърди като изображенията ни на Фигурите. Очевидно не бяхме такива.

Ала поне достатъчно приличахме на останалите хора, за да си имаме свои начини за прекарване на времето.

Разказвах си сам най-различни истории, представях си всевъзможни ситуации, припомнях си приятни преживявания — те съвсем не бяха малко. Извиквах в съзнанието си проявленията на природата: вятър, дъжд, сняг, летни горещини и хладен пролетен бриз. На сянката Земя бях разполагал с малък самолет и се бях наслаждавал на усещането, когато го управлявах. Спомнях си блестящите цветни панорами долу в ниското, миниатурните градове, ширналата се пред мен синева на небето, купчинките облаци (къде бяха те сега?) и чистото пространство на океана под крилете ми. Замислях се за жените, които бях обичал, баловете, сраженията. А когато приключех с всичко това и не можех да се сдържам повече, мислех за Амбър.

Един път, когато го направих, слъзните ми жлези започнаха отново да функционират. Заплаках.

След безкрайно дълго време, време изпълнено с мрак и много сън, пред вратата на килията ми спряха стъпки и чух шума от завъртането на ключ в ключалката.

Рейн ме бе навестил толкова отдавна, че напълно бях забравил вкуса на виното и цигарите. Не можех реално да преценя колко време е минало, но със сигурност беше много.

В коридора бяха застанали двама мъже. Познах това още по стъпките им, преди да съм чул звука на гласовете им.

Единият от гласовете го познах.

Вратата се отвори и Джулиан произнесе името ми.

Не отговорих веднага и той го повтори:

— Коруин? Ела тук.

Тъй като не разполагах с кой знае какъв избор, аз станах и се приближих. Спрях, когато усетих, че се намирам на една крачка от

него.

— Какво искаш? — попитах.

— Ела с мен — хвана ме той за ръката.

Тръгнахме по коридора. Джулиан не проронваше дума, а аз по-скоро щях да умра, отколкото да му задам някой въпрос.

По промененото echo от стълките ни разбрах кога сме влезли в голямата зала. Малко след това той ме поведе нагоре по стълбата.

Нагоре, докато влязохме в самия дворец.

Там бях отведен в някаква стая и поставен да седна на стол. Един бръснар се зае да подстригва косата и брадата ми. Не можах да позная гласа му, когато ме попита дали искам да подкъси или да обръсне брадата ми.

— Махни я цялата — казах аз, а през това време с ноктите ми се зае маникюрист.

После бях изкъпан и някой ми помогна да се облека в чисти дрехи. Те висяха върху мен като на закачалка. Въшките ми също бяха изчистени, но да забравим за това.

След цялата процедура бях заведен на друго черно място, пълно с музика, аромати на вкусна храна, шум от много гласове и изблици смях. Разбрах, че се намирам в банкетната зала.

Гласовете малко утихнаха, когато Джулиан ме въведе и ме постави върху един стол.

Седях на него, докато не засвириха тромпетите, под чийто звуци бях накаран да стана.

Чух извиканата наздравица:

— За Ерик Първи, крал на Амбър! Да живее кралят!

Не пих за него, но изглежда никой не забеляза. Тостът бе вдигнат с гласа на Кейн, някъде в далечния край на масата.

Ядох, колкото можех да поема, защото това беше най-добрата предложена ми храна от коронацията насам. От гласовете наоколо разбрах, че днес се навършва една година от това събитие, което означаваше, че бях прекарал цяла година в тъмницата.

Никой не ме заговори и аз също не направих никакви опити. Присъствах там само като призрак. За да бъда унижен и, несъмнено, с вида си да напомня на братята ми, каква цена се заплаща при опълчване срещу нашия владетел. Пък и на всички им беше наредено да ме забравят.

Празненството продължи до късно през нощта. Някой се грижеше да съм добре снабден с вино, което беше нещо, и аз седях там и слушах музиката по време на всичките танци.

За да се освободи пространство, масите бяха изнесени и мен ме настаниха в някакъв ъгъл.

Напих се почти до безсъзнание и бях полуузавлечен, полуотнесен до килията си на сутринта, когато всичко приключи, с изключение на почистването. Съжалявах само, че не ми бе прилошало достатъчно, за да изцапам пода или великолепните дрехи на някого.

Така завърши първата година мрак.

IX

Няма да ви досаждам с повторения. Втората ми година беше досущ като първата, със същия финал. Както и третата. През втората година Рейн дойде два пъти, с кошница пълна с деликатеси и уста, пълна с клюки. И двата пъти му забраних да идва повече. През третата година дойде шест пъти, по веднъж на всеки два месеца, и всеки път аз отново му забранявах, изяждах храната му и изслушвах всичко, което имаше да ми каже.

Нещо в Амбър не беше както трябва. Странни същества излизаха от Сенките и вилнееха из реалния свят. Те, разбира се, бяха унищожавани. Ерик все още се опитваше да разбере как са се появили. Аз не споменах нищо за проклятието си, макар по-късно да се зарадвах от факта, че то се бе събъднало.

Рандъм, като мен, още беше затворник. Жена му наистина бе споделила съдбата му. Положението на другите ми братя и сестри оставаше непроменено. Така прекарах и третата годишнина от коронацията, когато се случи това и аз отново усетих, че съм жив.

Това...

Това! Един ден то се случи и аз се почувствах толкова добре, че веднага отворих последната бутилка вино, която Рейн ми бе донесъл и започнах последния пакет цигари, който си пазех.

Изпуших го, изпих бутилката и се наслаждавах на мисълта, че все пак бях успял да победя Ерик. Ако той откриеше това, усещах, че може да е фатално. Но знаех, че Ерик нищо не подозира.

Затова празнувах, пушех, пиех и кроях планове в светлината на това, което се бе случило.

Да, светлината.

Бях открыл неясна ивичка светлина, някъде вдясно от мен.

Добре, да погледнем нещата от тази им страна: бях се събудил в болнично легло, за да разбера, че невероятно бързо съм се възстановил. Схващате ли?

Аз оздравявах по-бързо от другите хора със счупени кости. Всички благородници и благороднички от Амбър имат развита донякъде тази способност.

Бях преживял чумата, бях оцелял при похода към Москва...

Възстановявах се по-бързо и по-добре от всички, които познавах.

Наполеон веднъж бе отбелязал този факт. Както и генерал Макартър.

Просто нервните тъкани отнемаха малко повече време, това беше всичко.

Тази прекрасна ивичка светлина, някъде вдясно от мен, означаваше точно това: зрението ми се възвръщаше.

След известно време осъзнах, че тя се процеждаше през малката решетка във вратата на килията ми.

Моите пръсти ми казаха, че вече имам нови очи. Тяхното възстановяване ми бе отнело повече от три години, но бях успял. Това беше възможността едно на милион, за която споменах по-рано, нещото, което дори Ерик не би могъл да предположи, поради разнообразието от способности между различните членове на нашето семейство. Аз го бях победил в този случай: научил се бях, че мога да регенерирам очите си.

От край време знаех, че умее да възстановява姆 нервната си тъкан, ако разполагам с необходимото време. През Френско-Пруската война от нараняване в гръбнака бях получил парализа. След две години отново оздравях. Надявал се бях — макар да звучеше безумно, трябва да призная, — че това може да се случи отново с изгорените ми очи. И се бях окзал прав. Усещах ги цели и зрението ми бавно се възвръщаше.

Колко ли време оставаше до следващата годишнина от коронацията на Ерик? Спрях да крача напред-назад и сърцето ми заби по-бързо. Веднага, щом някой забележеше, че очите ми са се възстановили, щях да ги загубя отново.

Следователно трябваше да избягам, преди четвъртата година да е свършила.

Как?

Не бях мислил много по този въпрос досега, защото дори да намерех начин да се измъкна от килията си, никога не бих могъл да

избягам от Амбър — или дори от двореца, ако ставаше дума — без очи или помощ, а не разполагах с нито едно от двете.

Сега, обаче...

Вратата на килията ми беше дебела, тежка, обкована с мед и имаше само едно мъничко зарешетено прозорче на около метър и петдесет височина, през което можеше да се надникне вътре, за да се види дали съм още жив, в случай че някой се заинтересува. Дори да успеех да махна решетките, сигурен бях, че не бих могъл да се протегна достатъчно, за да достигна ключалката. В долния край на вратата се намираше малката люлееща се вратичка, през която ми пъхаха храната и това беше всичко. Пантите й бяха или от външната страна или някъде в сечението на вратата, не знаех със сигурност. Във всички случаи не можех да ги достигна. Нямаше никакви прозорци, нито пък други врати.

Всичко беше все едно още бях сляп, като се изключи тази слаба, неясна светлина през решетката. Ясно ми бе, че зрението ми засега не се е върнало напълно. Необходимо му бе още много време. Но дори да виждах идеално, вътре беше тъмно като в рог. Знаех това, защото познавах тъмниците в подземията на Амбър.

Запалих си цигара, тръгнах пак напред-назад и започнах да обмислям коя от наличните ми вещи би могла да свърши някаква работа. Разполагах с дрехите на гърба си, сламеника, на който спях и още колкото ми душа иска разхвърляна по пода, подгизнала слама. Имах и кибрит, ала бързо се отказах от изкушението да подпаля сламата, защото се съмнявах, че някой ще дойде да отвори вратата, ако го направех. По-вероятно беше стражите да се съберат да се посмеят, в случай, че тя пламнеше изобщо. Притежавах и една лъжица, която бях откраднал на последния банкет. Всъщност исках да взема нож, но Джулиан ме хвана как правя опит да се добера до един и веднага го махна. Обаче той не знаеше, че това бе вторият ми опит. Вече бях пъхнал лъжицата в ботуша си.

И така, каква полза можех да извлека от нея?

Чувал бях всички тези истории за хора, които изкопават тунели от килиите си с най-невероятни предмети — катарами (каквато аз нямах) и прочие. Но не разполагах с нужното време, за да си играя на граф Монте Кристо. Трябваше да се измъкна до няколко месеца, иначе новите ми очи нямаше да струват нищо.

Вратата беше направена предимно от дърво. Дъб. По краищата бе укрепена с четири метални ленти. Едната минаваше през горния край, другата — през долния, а останалите две се спускаха покрай трийсет сантиметровото зарешетено прозорче. Вратата се отваряше навън, а ключалката се намираше от лявата ми страна. Спомнях си, че трябва да е около пет сантиметра дебела и знаех къде е ключалката, което все пак проверих като натиснах вратата и усетих съпротивлението в тази точка. Освен това имаше и резе, но за него щях да се тревожа по-късно. Бих могъл евентуално да се справя с резето, като го избутам с пъхнатата между вратата и касата дръжка на лъжицата.

Коленичих върху сламеника и очертах с лъжицата квадрат около мястото, където се намираше ключалката. Чегъртах го, докато ръката ми съвсем отмая — някъде около два часа. После прокарах пръсти по повърхността на дървото. Не бях постигнал много, но все пак беше някакво начало. Преместих лъжицата в лявата си ръка и продължих, докато и тя ме заболя.

Не спирах да се надявам, че Рейн може да мине. Сигурен бях, че ще успея да го убедя да ми даде кинжала си, ако много настоявам. Той, обаче, не се появи и аз просто продължавах да стържа.

Работех ден подир ден, докато издълбах дървото с около сантиметър. Всеки път, щом чуех стъпките на пазача, връщах сламеника при отсрещната стена и лягах на него, с гръб към вратата. Когато той си тръгнеше, възобновявах работата си. После се наложи да спра за известно време, колкото и да не го исках. Макар че бях увил ръцете си в парчета плат, откъснати от дрехите ми, бяха ми излезли мехури, които се пукнаха и разранената плът под тях взе да кърви. Затова си дадох почивка и ги оставил да заздравеят. Реших да използвам времето за съставяне на планове какво да направя, след като изляза.

Щом успея да пробия дупка във вратата, ще вдигна резето. Шумът от падането му сигурно ще доведе някой пазач. Дотогава, обаче, аз ще съм излязъл. Два здрави ритмика ще дочупят парчето, което дълбая, а пък ключалката ако иска да си стои там, където е. Вратата ще се отвори и аз ще се изправя срещу пазача. Той ще бъде въоръжен, а аз — не. Ще се наложи да го убия.

Сигурно ще е доста самоуверен, като мисли, че не мога да виждам. От друга страна, може и да е леко уплашен, ако си спомни как влязох в Амбър. Във всички случаи ще трябва да умре, а тогава аз ще имам оръжие. Обхванах с лявата си ръка десния си бицепс и пръстите ми се срещнаха. Господи, колко бях отслабнал! Но все пак в жилите ми течеше кръвта на Амбър и чувствах, че дори в това състояние бих могъл да се справя с всеки обикновен човек. Възможно бе и да се лъжех, ала трябваше да опитам.

После — ако успеех, — с меч в ръка, вече нищо не можеше да ми попречи да стигна до Лабиринта. Минех ли през него и доберях ли се до центъра, щях да съм в състояние да отида на който свят сянка си пожелая. Там щях да възвърна силите си и този път нямаше да избързвам. И един век да ми отнемеше, пак щях да изпипам всичко до съвършенство, преди да тръгна отново към Амбър. В края на краищата технически аз бях законният крал. Не се ли бях коронясал в присъствието на всички, преди Ерик да направи същото? Щях да имам грижа да си получа трона!

Ех, само ако беше възможно да се отиде в Сенките от самия Амбър! Тогава нямаше да ми се налага да се занимавам с Лабиринта. Но моят Амбър е центърът на всичко и не е толкова лесно да се излезе от него.

След, да кажем, месец ръцете ми оздравяха и се покриха с големи мазоли от заниманията ми. Чух приближаването на стъпки и се преместих в отсрещния край на килията. Вратичката изскърца кратко и яденето ми беше пъхнато под вратата. После стъпките зазвучаха отново, този път загълхвайки в далечината.

Върнах се при вратата. Без да поглеждам, знаех какво има върху подноса: парче клисав хляб, глинена чаша с вода и парче сирене, ако имах късмет. Нагласих сламеника, коленичих на него и опипах изстърганото място. Почти бях преполовил работата.

Тогава чух изхилването.

То дойде откъм гърба ми.

Обърнах се и не ми бе нужно да използвам очите си, за да разбера, че там има някой. Близо до лявата стена стоеше някакъв мъж и се подхилваше.

— Кой си ти? — попитах със странно звучащ глас. В този момент осъзнах, че това са първите думи, които произнасям от много

дълго време насам.

— Бяга — рече той. — Опитва се да избяга. — И пак се разсмя.

— Как се озова тук?

— Просто дойдох — отвърна той.

— Откъде? Как?

Запалих една клечка кибрит и, макар че от светлината ме заболяха очите, я задържах.

Беше дребен човек. Дори „миниатюрен“ щеше да е по-точно казано. Висок бе около метър и петдесет и имаше гърбица. Косата и брадата му бяха дълги като моите. Единствените различими черти сред всичкия този гъсталак бяха дългият му, закривен нос и почти черните му очи, сега примижали от светлината.

— Дуоркин! — възкликах аз.

Той пак се изкикоти.

— Така се казвам. А ти?

— Не ме ли познаваш, Дуоркин? — Драснах още една клечка и я задържах близо до лицето си. — Вгледай се хубаво. Забрави за брадата и косата. Добави петдесетина килограма към фигурата. Ти си ме нарисувал, с изключителни подробности, върху няколко колоди карти за игра.

— Коруин — каза той най-после. — Помня те. Да.

— Мислех, че си мъртъв.

— Обаче не съм. Нали виждаш? — И той направи пирует пред мен. — Как е баща ти? Да си го срещал напоследък? Той ли те пъхна тук?

— Оберон вече го няма — отговорих. — Сега брат ми Ерик управлява Амбър, а аз съм негов затворник.

— Значи съм по-старши — заяви Дуоркин, — защото мен ме е затворил Оберон.

— Така ли? Никой от нас не знае, че татко те държи като затворник.

Чух го да плаче.

— Да — въздъхна след малко. — Той не ми вярваше.

— Защо?

— Казах му, че съм измислил начин да унищожа Амбър. Описах му го и той ме затвори.

— Това не е било никак хубаво — рекох аз.

— Знам — съгласи се Дуоркин, — макар че той наистина ми даде чудесен апартамент и много неща, с които да си правя експерименти. Само дето престана да идва при мен след известно време. Имаше навика да ми води разни хора, които ми показваха мастилени петна и ме караха да им разказвам истории за тях. Беше забавно, докато не стигнах до една история, която не ми хареса и тогава превърнах човека в жаба. Кралят се ядоса като отказах да върна предишния му образ и оттогава мина толкова време, през което не съм виждал жив човек, че сега дори бих го послушал, стига още да иска. Веднъж...

— Как влезе тук, в моята килия? — повторих въпроса си.
— Нали ти казах. Просто дойдох.
— През стената?
— Разбира се, че не. През стената Сянка.
— Никой не може да използва Сенките в Амбър. В Амбър няма никакви Сенки.

— Да, ама аз изшмекерувах — призна той.
— Как?

— Нарисувах нова Фигура и минах през нея, за да видя какво има от другата страна на стената. О, Боже... добре че се сетих... не мога да се върна без нея. Ще трябва да направя друга. Имаш ли нещо за ядене? И нещо, с което да рисувам? И нещо, на което да рисувам?

— Вземи си парче хляб — предложих аз и му го подадох, — а ето и малко сирене с него.

— Благодаря, Коруин — той ги погълна и изля отгоре им всичката ми вода. — Сега, ако ми дадеш перо и парче пергament, ще се върна в моя апартамент. Искам да си довърша книгата, която чета. Беше ми приятно да си поговоря с теб. Жалко, че сега крал е Ерик. Някой път пак ще намина и ще си поговорим още. Ако видиш баща ти, моля те кажи му да не ми се сърди, защото аз ще...

— Нямам нито перо, нито пергамент — отбелязах аз.
— Боже мой — рече Дуоркин. — Това едва ли е цивилизирано.
— Знам. Но и Ерик не е особено цивилизиран.
— Добре, какво имаш тогава? Определено предпочитам моя апартамент пред това място. Най-малкото е по-добре осветен.
— Ти обядва с мен и сега смятам да те помоля за една услуга. Ако изпълниш молбата ми, обещавам да направя всичко, което е по

силите ми, за да оправя нещата между теб и татко.

— Какво е това, което искаш? — попита той.

— Отдавна се възхищавам на произведенията ти и винаги съм копнял да видя нещо, нарисувано от твоята ръка. Спомняш ли си Фарът на Кабра?

— Разбира се. Много пъти съм бил там. Познавам пазача, Джопин. Често играех шах с него.

— Повече от всичко друго, за което мога да се сетя в живота си на зрял човек, съм желал да видя някоя от твоите вълшебни скици на тази величествена сива кула.

— Съвсем лесна задача — заяви той, — при това много привлекателна. Правил съм няколко предварителни скици едно време, но никога не преминах отвъд тази точка. Все ме залисваше някаква друга работа. Ще ти донеса една рисунка, щом искаш.

— Не — спрях го аз. — Бих желал нещо по-трайно. Да ми прави компания тук, в килията. Да ми носи разтуха, както и на всеки друг, който може по-късно да заеме мястото ми.

— Достойно за похвала — съгласи се той. — А какви са средствата, които ще ми предложиш?

— Ето едно стило — лъжицата вече бе станала доста остра — и бих искал да виждам скицата на отсрещната стена, за да я съзерцавам, докато си почивам.

Той замълча за момент, после отбеляза:

— Осветлението е много слабо.

— Имам няколко кутийки кибрит — отвърнах аз. — Ще паля клечките и ще ти светя с тях. Дори ще запалим малко от сламата, ако не стигнат.

— Това едва ли са идеални условия за работа...

— Знам — рекох — и се извинявам за тях, велики Дуоркин, но те са най-доброто, което мога да предложа. Произведение на изкуството от твоята ръка би просветлило жалкото ми съществуване в невероятна степен.

Той пак се изкикоти.

— Много добре. Но трябва да ми обещаеш, че ще осигуриш светлина и после, така че да си нарисувам път за връщане към собствените ми покои.

— Съгласен съм — опипах джоба си аз.

Имах три пълни кутийки кибрит и една наполовина празна.

Поставих лъжицата в ръката му и го поведох към стената.

— Усещаш ли инструмента? — попитах.

— Да, наострена лъжица, нали?

— Точно така. Ще запаля клечка веднага, щом кажеш че си готов.

Налага се да рисуваш бързо, защото запасът ми от кибрит е ограничен. Ще използвам половината за фара, а другата половина — за твоята картина.

— Добре — рече той, аз запалих клечка и Дуоркин започна да дълбае линии във влажната, сива стена.

Първо нарисува изправен правоъгълник за рамка на картината. После, с няколко сръчни щриха, фарът започна да се появява. Беше удивително — при неговата явна лудост, умението му бе останало непокътнато. Аз държах всяка запалена клечка в самото ѝ крайче, плюех на палеца и показалеца на лявата си ръка и щом не можех да издържам повече с дясната, я хващах откъм почернелия край и я обръщах, оставяйки я да изгори цялата, преди да драсна нова.

Когато първата кутийка кибрит свърши, той бе направил кулата и работеше върху морето и небето. При всеки негов щрих възхитено измърморвах нещо и го поощрявах.

— Страхотно, наистина страхотно — възкликах аз, когато ми се стори, че почти е приключил. После Дуоркин ме накара да похабя още една клечка, за да се подпише. Втората кутийка беше вече съвсем на края.

— Хайде сега да ѝ се полюбуваме — рече той.

— Ако искаш да се върнеш в твоя апартамент, ще трябва да оставиш любуването за мен — казах му аз. — Разполагаме с прекалено малко клечки, за да ставаме художествени критици точно в този момент.

Дуоркин посърна малко, но все пак отиде при другата стена и започна да рисува веднага, щом драснах клечка.

Той нахвърля мъничък кабинет, с череп върху бюрото, глобус до него и затрупани с книги стени наоколо.

— Е, така е добре — заключи, когато вече бях свършил третата кутийка и започвах полупразната четвърта.

Трябвала му още шест клечки, за да свърши и една — да се подпише.

Тогава Дуоркин се вгледа в произведението си, докато гореше осмата клечка — оставаха ми още само две, — после направи крачка напред и изчезна.

Огънчето вече пареше пръстите ми, аз изпуснах клечката и тя изсъска като падна в сламата и изгасна.

Стоях там треперещ, изпълнен със смесени чувства и изведнъж отново чух гласа му и усетих присъствието му до себе си. Той пак се беше върнал.

— Току-що се сетих нещо — заяви Дуоркин. — Как ще гледаш картината, когато тук е толкова тъмно?

— О, аз мога да виждам на тъмно — казах му. — Толкова дълго съм живял в мрака, че той е станал мой приятел.

— Разбирам. Просто се чудех. Светни ми сега, за да се върна обратно.

— Хубаво — съгласих се аз, като извадих предпоследната си клечка. — Но следващия път, като решиш да намиреш, по-добре си носи собствено осветление. Моят кибрит свърши.

— Добре.

Запалих клечката, той се вгледа в рисунката си, мина през нея и отново изчезна.

Обърнах се бързо и огледах фара на Кабра, преди клечката да е свършила. Да, силата беше там. Усещах я.

Дали, обаче, моята последна клеча щеше да е достатъчна?

Не, смятах, че не. На мен ми бе необходимо да се концентрирам по-дълго време, за да използвам някоя Фигура като врата.

Какво можех да запала? Разпиляната по пода слама беше прекалено влажна и сигурно нямаше да пламне. Щеше да е ужасно да разполагам с вратата — моят път към свободата — под самия ми нос и да не мога да я използвам.

Имах нужда от пламък, който да гори известно време.

Сlamеника ми! Той представляваше торба от ленен плат, натъпкана със слама. Сигурно пълнежът беше относително сух, а и платът можеше да гори.

Разчистих половината под, до голия камък. После потърсих наострената лъжица, за да разкъсам с нея плата. Тогава изругах. Дуоркин я бе отнесъл със себе си.

Напрегнах се и задърпах с ръце.

Най-после успях да скъсам ленената обвивка и измъкнах сухата слама от средата. Струпах я на малка купчинка и оставих няколко парченца лен наблизо — да ги използвам за допълнително гориво, ако се наложеше. Колкото по-малко дим се вдигнеше, обаче, толкова по-добре щеше да бъде. Пушекът можеше да привлече вниманието на някой пазач, минаващ наблизо. Не че беше кой знае колко вероятно, като се имаше предвид, че храната ми бе донесена скоро, а ми даваха ядене по веднъж на ден.

Драснах последната си клечка и запалих с нея картонената кутийка, в която бе стояла. Когато тя пламна, поднесох я към сламата.

За малко да не се подпали. Беше по-влажна, отколкото очаквах, въпреки че я бях извадил от сърцевината на сламеника. Ала най-после сламките затлеяха и лумнаха пламъчета. Подхраних ги и с другите две празни кутийки, като се зарадвах, че не ги бях изхвърлил в дупката.

Добавих и третата, взех парчетата лен в лявата си ръка и се изправих с лице към картината.

Светлината обля стената, когато пламъците се издигнаха повисоко и аз се съсредоточих върху кулата, извиквайки спомена за нея в съзнанието си. Стори ми се, че чувам крясък на чайка. Усетих нещо като полъх на солен ветрец и мястото започна да става все по-реално, докато го гледах.

Хвърлих плата върху огъня, пламъците намаляха за миг, после лумнаха по-силно. Не отмествах очите си от рисунката, докато го правех.

Магията се бе съхранила в ръката на Дуоркин, защото скоро фарът изглеждаше не по-малко истински от килията, в която се намирах. После той започна да изглежда като единствената реалност, а затворът зад гърба ми се превърна само в Сянка. Чувах плискането на вълните и усещах лъчите на следобедното слънце върху себе си.

Пристигах напред, но кракът ми не попадна върху огъня.

Стоях на песъчливия, покрит с камъчета бряг на малкия остров Кабра, пред големия сив фар, който нощем осветяваше пътя на корабите от Амбър. Край мен се разлетяха и закряскаха ято изплашени чайки, а смехът ми се сля с грохота на прибоя и свободната песен на вятъра. Амбър лежеше на седемдесет километра зад лявото ми рамо.

Бях избягал.

X

Запътих се към фара и изкачих каменната стълба, която водеше към вратата от западната му страна. Тя беше висока, широка, тежка и не пропускаше вода. Освен това бе заключена. На около триста метра зад мен се виждаше малък кей. Край него бяха закотвени две лодки. Едната беше с гребла, а другата имаше платна и мъничка кабина. Те легко се полюляваха, а водата зад тях блестеше под слънцето като слюда. Спрях за момент да ги погледам. От толкова дълго време не бях виждал нищо, че за миг ми се сториха повече от реални и в гърлото ми бликна ридание, което едва преглътнах.

Обърнах се и почуках на вратата.

След, както ми се видя, дълго чакане, почуках отново.

Най-накрая чух отвътре някакъв шум и вратата се отвори, като изскърца на трите си черни панти.

Джопин, пазачът, ме изгледа с кръвясили очи и усетих от него да се носи дъх на уиски. Той беше висок около метър и шейсет и бе толкова прегърен, че ми напомни за Дуоркин. Брадата му беше дълга като моята, затова естествено изглеждаше по-дълга, и беше с цвят на пушек, ако се изключат няколкото жълтеникови петна близо до изсъхналите му на вид устни. Кожата му бе с такива пори, че приличаше на портокалова кора и от излагането на слънцето и вятъра бе потъмняла така, че напомняше повърхността на хубави стари мебели. Тъмните му очи примижаха и се фокусираха. Както повечето хора, които не чуват добре, той заговори твърде високо.

— Кой си ти? Какво искаш? — попита.

Щом бях толкова непознаваем в отслабналия си и обрасъл вид, реших, че мога да запазя анонимността си.

— Аз съм пътешественик от юга и неотдавна претърпях корабокрушение — казах. — Много дни се носих по вълните, вкопчен в парче дърво и най-накрая бях изхвърлен на този остров. Цяла сутрин спах на брега. Едва сега събрах сили да се добера до твоя фар.

Той пристъпи напред, хвана ме под мишицата, а с другата си ръка обгърна раменете ми.

— Влез, влез тогава. Облегни се на мен. По-полека. Оттук.

Поведе ме към жилището си, което беше невероятно разхвърляно и навсякъде се валяха стари книги, карти и части от навигационни съоръжения. Той самият не беше съвсем устойчив, така че не се подпирах много силно, само колкото да поддърjam впечатлението за изтощение, което се бях опитал да изразя, облягайки се върху касата на външната му врата.

Отведе ме до една кушетка, предложи ми да легна и тръгна да заключи вратата и да ми донесе нещо за ядене.

Събух си ботушите, но краката ми бяха толкова мръсни, че отново се обух. Ако бях прекарал дълго време във водата, нямаше да съм мръсен. Не исках да се отказвам от историята си, затова придърпах върху себе си одеалото, което видях наблизо и се облегнах, действително отпуснат.

Джопин се върна след малко с кана вода, кана бира, голямо парче месо и половин хляб, всичко това върху квадратен дървен поднос. Той помете със замах вещите от една малка масичка, която после с ритници докара до кушетката. Сложи подноса върху нея и ме покани да хапна и пийна.

Приех. Направо се натъпках. Преядох. Изгълтах всичко пред себе си. Изпразних и двете кани.

След това се почувствах страшно уморен. Джопин кимна, като видя, че започвам да клюмам и ми каза да заспивам. Преди още да разбера, го бях послушал.

Когато се събудих, беше нощ и се чувствах значително по-добре. Станах и по-обратния път излязох от сградата. Навън беше студено, ала небето бе кристално чисто и обсипано с милиони звезди. Фарът на върха на кулата блесна в гърба ми, изгасна, блесна, пак изгасна. Водата бе студена, но трябваше да се измия. Изкъпах се, изпрах си дрехите и ги изстисках. Сигурно съм прекарал час в тези занимания. После се върнах в кулата, окачих дрехите си на един стар стол да съхнат, пропълзях под одеалото и отново заспах.

На сутринта, когато се събудих, Джопин вече беше станал. Той ми приготви обилна закуска и аз се отнесох с нея по същия начин, по който бях постъпил снощи с вечерята. После заех от него бръснач, огледало и ножица, обръснах се и колкото можах се подстригах. След това пак се изкъпах и когато облякох осолените си, втвърдени, но чисти дрехи, се почувствах отново почти човек.

Джопин се вгледа в мен, когато се върнах от морето и каза:

— Изглеждаш ми някак познат, човече. — Вдигнах рамене. — Разкажи ми сега за корабокрушението.

Удовлетворих молбата му. Съчиних цяла епопея. Каква катастрофа описах само! Навлязох в пълни подробности, чак до счупването на гротмачтата.

Той ме потупа по рамото, сипа ми едно уиски и запали пурата, която ми бе дал.

— Просто си почивай спокойно тук. Когато пожелаеш, ще те откарам до брега или ще дам сигнал на минаващ кораб, ако видиш някой, който можеш да разпознаеш.

Възползвах се от предложеното гостоприемство. То ми бе жизнено необходимо. Ядях храната му, пиех напитките му и приех една чиста риза, която му беше твърде голяма. Преди била на негов приятел, който се удавил в морето.

Останах при него три месеца, докато възстановя силите си. Помагах му в работата — поддържах светлината на фара в нощите, когато той се чувстваше като пребит и изчистих всички стаи на жилището му — до степен дори да боядисам две от тях и да сменя стъклата на пет счупени прозореца. Излезеше ли бура, заедно наблюдавахме морето.

Джопин изобщо не се интересуваше от политика. Не се вълнуваше кой управлява в Амбър. Според него всички ние там бяхме покварени. Докато той можеше да се грижи за фара, да разполага с добро ядене и пие и да се занимава с навигаторските си пособия на спокойствие, пет пари не даваше какво става на брега. Започнах да се привързвам към него и тъй като също разбирах нещо от стари свитъци и карти, ние прекарахме много приятни вечери над тях. Преди много години бях плавал далече на север и му направих нова карта въз основа на спомените си от пътуването. Това изглежда ми достави огромно удоволствие, както и описанията ми на тези води.

— Кори — (така се бях представил), — бих искал някой ден да плавам заедно с теб — рече той. — Не знаех, че някога си управлявал собствен кораб.

— Така е — отвърнах аз. — Но и ти самият си бил капитан едно време, нали?

— Как разбра? — попита Джопин.

Всъщност си го бях спомнил, ала в отговор посочих с жест наоколо.

— Всички тези неща, които си събрали. И любовта ти към картите. Освен това се държиш като човек, който е свикнал да команда.

Той се усмихна.

— Да, прав си. Повече от сто години бях капитан. Сега ми изглежда толкова отдавна... Хайде да пийнем пак.

Отпих от своята чаша и я оставих настрани. През месеците, прекарани с него трябва да бях качил над двайсет килограма. Вече всеки момент очаквах да ме разпознае като един от кралското семейство. И тогава не бе изключено да ме предаде на Ерик... а можеше и да не го направи. При отношенията, които се бяха зародили между нас, допусках, че е възможно и да не постъпи така. Все пак не исках да поемам никакъв рисък.

Понякога стоях при фара да поддържам светлината му и си мислех: „Колко дълго да остана тук?“

Не много, реших и добавих няколко капки масло в лампата. Още съвсем малко. Наблизаваше моментът, когато трябваше да тръгна по пътя си и отново да се озова сред Сенките.

После един денолових онова усещане, отначало леко и въпросително. Не можех да определя със сигурност кой е.

Мигновено замръзнах на мястото си, затворих очи и изчистих съзнанието си от всякакви мисли. Минаха около пет минути, след което търсещото присъствие изчезна.

Тогава започнах да се разхождам и да мисля. Когато осъзнах на какво малко разстояние ме отвеждат крачките ми, се усмихнах. Несъзнателно бях очертал отново размерите на килията си в Амбър.

Някой току-що се бе опитал да влезе във връзка с мен посредством Фигурата ми. Ерик ли беше? Дали най-после бе открил отсъствието ми и бе решил да ме намери по този начин? Не знаех със

сигурност. Чувствах, че може и да го е страх от нов мисловен контакт с мен. Тогава Джулиан? Или Жерар? Кейн? Който и да е бил, аз го бях изолирал напълно, в това бях уверен. И щях да откажа подобна връзка с всеки от семейството. Можеше и да пропусна някоя важна новина или възможност за помощ, но нямах право да рискувам. Опитът за контакт и усилията ми да го блокирам ме накараха да усетя студ. Потреперах. През целия остатък от деня мислих все за това и реших, че е дошло време да продължа нататък. Не биваше да оставам толкова близо до Амбър, докато бях така уязвим. Възстановил се бях достатъчно, за да тръгна сред Сенките и да потърся мястото, където трябваше да се установя, ако исках някога Амбър да бъде мой. Съжителството с Джопин бе внесло покой в душата ми. Щеше да ми е трудно да се разделя с него, защото през месеците, прекарани заедно, бях обикнал стареца. Но още същата вечер, след края на партията шах, аз му съобщих за плановете си да тръгвам.

Той напълни двете чаши, вдигна своята и каза:

— Желая ти успех, Коруин. Надявам се някой ден да те видя отново.

Не повдигнах въпрос, задето ме е нарекъл с истинското ми име, а той се усмихна, като видя, че съм забелязал обръщението.

— Ти си добър човек, Джопин — рекох му аз. — Ако успея да осъществя намеренията си, няма да забравя това, което направи за мен.

Старецът поклати глава.

— Аз нищо не искам — заяви той. — Щастлив съм точно тук, където си намирам и правя точно това, което искам. Харесва ми да се грижа за тази проклета кула. Тя е целият ми живот. Ако ти успееш да осъществиш намеренията си — не, не ми казвай какви са те, моля те, не искам да знам! — ще се надявам да намиреш някой ден за партия шах.

— Непременно — обещах аз.

— Сутринта можеш да вземеш „Бътерфлай“, ако искаш.

— Благодаря.

„Бътерфлай“ беше лодката му с платна.

— Преди да тръгнеш ти предлагам да вземеш далекогледа ми, да се качиш на кулата и да погледнеш назад към долината Гарнат.

— Какво има там?

Джопин повдигна рамене.

— Ти сам ще трябва да решиш.

Кимнах.

— Добре, ще го направя.

После продължихме приятно да си пийваме, докато не стана време за лягане. Старият Джопин щеше да ми липсва. С изключение на Рейн, той беше единственият приятел, който бях намерил след завръщането си. Бегло си помислих за долината, която бе представлявала стена от пламъци, когато за последен път бях минал през нея. Какво ли толкова необичайно имаше в нея сега, четири години по-късно?

Потънах в сън, изпълнен с върколаци и вещици, а над света изгря пълната луна.

Щом съмна, веднага станах. Джопин още спеше, което бе добре, защото не исках да му казвам сбогом, а имах неприятното усещане, че никога повече няма да го видя.

Качих се в кулата до стаичката, в която се помещаваше голямата лампа, с далекогледа под мишница. Приближих се до прозореца, обърнат към брега и погледнах към долината.

Над гората се стелеше мъгла. Тя беше студена, сива и влажна на вид и сякаш бе полепнala по върховете на дребните, изсъхнали дървета. Те бяха черни, с клони преплетени като пръстите на вкопчени в хватка ръце. Между тях прелитаха някакви тъмни форми и от начина им на движение разбрах, че не са птици. Прилепи, навярно. Долових съвсем определено нечия зла воля в тази древна гора, после изведнъж разбрах. Това беше моята ненавист.

Аз бях създал всичко това с моето проклятие. Превърнал бях мирната долина Гарнат в това, което сега представляваше: символ на омразата ми към Ерик и всички онези, които бяха стояли безучастни отстрани и допуснаха той да заграби властта, оставиха го да ме ослепи. Никак не ми хареса вида на тази гора и докато я гледах осъзнах как се е въплътила омразата ми. Разбрах го, защото това беше част от мен.

Създал бях нов вход към истинския свят. Гарнат сега беше коридор към Сенките. Към тъмните и мрачни Сенки. Само опасни и зли същества можеха да минават по него. Оттам излизаха нещата,

които Рейн бе споменал, нещата, които създаваха проблеми на Ерик. Добре — в известен смисъл, — ако те ангажираха вниманието му. Но и след като свалих далекогледа не ме напусна чувството, че всъщност съм направил нещо много лошо. Тогава и през ум не ми минаваше, че някога отново ще видя дневната светлина. Ала сега осъзнах, че съм освободил сила, която ужасно трудно може да бъде овладяна. Дори с невъоръжено око различавах движението на странни форми из долината. Бях създал нещо, каквото не е било правено преди, през цялото управление на Оберон: бях отворил нов път към Амбър. И го бях отворил само за тъмните сили. Щеше да дойде ден, когато владетелят на Амбър — който и да бъдеше той — ще трябва да се изправи пред проблема да затвори този ужасен път. Знаех това, докато гледах и бях наясно, че всичко е плод на собствените ми болка, ярост и омраза. Ако един ден спечеля Амбър, ще ми се наложи да се справям със своето творение, което винаги е дяволски трудно. Извърнах се и въздъхнах.

Така да бъде, казах си. Междувременно Ерик ще има да бере ядове.

Хапнах надве-натри няколко залъка, екипирах колкото можах по-бързо „Бътерфлай“, вдигнах платното и потеглих. По това време обикновено Джопин беше станал, но може би и той не обичаше сбогуванията.

Насочих се към открито море, като знаех къде отивам, ала не бях съвсем сигурен как да стигна дотам. Щях да плавам през Сенки и непознати води и все пак бе за предпочитане пред сухопътния маршрут, особено при сътвореното от мен на отсрещния бряг.

Плавах към страна, не по-малко прекрасна от Амбър, към едно почти безсмъртно място, място, което всъщност не съществуваше, вече не съществуваше. Това бе страната, изчезнала преди много векове в Хаоса, но все някъде сигурно бе оцеляла някоя нейна Сянка. Всичко, което трябваше да направя, бе да я намеря, да я позная и тя отново да стане моя, каквато беше в онези отдавна отминали дни. После, със своя собствена войска зад гърба, щях да покажа на Амбър още нещо, което не беше виждал. Все още не знаех дали ще успея, но си бях обещал в деня на завръщането ми във вечният град да прозвучат топовни изстrelи.

Докато се носех сред Сенките, бялата птица на моето желание долетя и кацна на дясното ми рамо. Написах една бележка и я привързах към крачето й. В бележката се казваше: „Идвам“ и отдолу стоеше подписьт ми.

Нямаше да се успокоя, докато не получех възмездие и трона, така че „Сбогом, мили ми принце“ на всеки, който се изправеше между мен и тези неща.

Слънцето висеше ниско от лявата ми страна, а ветровете надуваха платното и ме носеха напред. Изругах веднъж, после се разсмях.

Бях на свобода и бягах, но дотук се бях справил. Сега разполагах с възможността, за която през цялото време така бях копнял.

Черната птица на моето желание долетя и кацна на лявото ми рамо. Написах бележка, завързах я за крачето й и я изпратих на запад.

„Ерик... ще се върна“, гласеше бележката и беше подписана: „Коруин, крал на Амбър“.

Дяволският вятър ме понесе на изток от слънцето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.